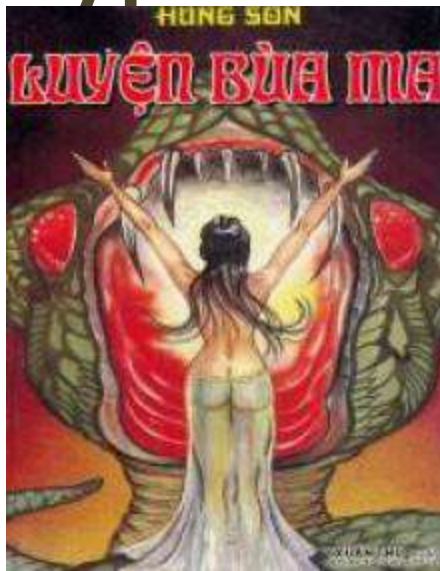

HÙNG SƠN

KUYỀN BÚA MƯA

Luyện Bùa Ma

Thông Tin

Tác giả: Hùng Sơn

Thể loại: Kinh dị, truyện ma, truyện ngắn, văn học viết nam, văn học phương đông

Nguồn: truyen.org

Edit ebook: Kayako Saeki

Đăng: daotieuvu.blogspot.com

Nội Dung:

Tác giả Hùng Sơn đã giới thiệu một truyện mới nữa đến với bạn đọc trong chuỗi những truyện về bùa ngải, những gì ma mị ở mảnh đất Sài Gòn. Trời Sài Gòn mấy bữa nay âm u và ảm đạm lạ lùng, những áng mây đen bay thực thấp và không khí lành lạnh. Tấn và Nhung nắm tay nhau từ trong rạp hát đi ra.

Tuần này rạp Rex chiếu một phim thực nổi tiếng, khán giả đã phải chen chúc nhau mới lấy được giấy vô cửa. Cuốn phim này đã được người ta quảng cáo quá rầm rộ nên lại càng làm cho nhiều người hiếu kỳ tới coi, mặc dù họ không phải là những người ưa thích coi hát bóng mây.

Tấn và Nhung cũng như những khán giả khác đều bị những cảnh trong phim hấp dẫn tới mê hoặc. Nhất là khi cặp tài tử chính dắt nhau vô rừng, tới một con suối nhỏ bơi lội và đùa rờn với nhau mới thần tiên làm sao. Bộ ngực núi lửa trắng ngần và chắc nịch của cô nữ minh tinh vươn lên, nhấp nhô trong làn nước bạc dưới ánh nắng mặt trời thật man rợ.

Những chiếc lá rừng vàng ửng, lững lờ trôi trên mặt nước, bám vào thân thể

nàng như mơn chớn, vuốt ve tấm thân vệ nữ mới lại tình tứ tới rợn người. Lúc ấy chính Nhung cũng không chịu nổi cảnh âu yếm hồn nhiên trên màn ảnh. Nàng ngả đầu dựa hẳn lên vai Tấn, ngực nàng ép cứng vô tay chàng. Tấn cũng nôn nao, chàng cúi xuống đặt lên môi Nhung nụ hôn dài bất tận. Chàng thấy thân thể nàng run lên, nóng bỏng, ngất ngây, tê chồn ở đầu lưỡi. Hình như Nhung còn rên lên nho nhỏ. Bàn tay nàng luồn qua áo Tấn bầu thật chặt...

Mục Lục

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 1

Trời Sài Gòn mấy bữa nay âm u và ảm đạm lạ lùng, những áng mây đen bay thực thấp và không khí lạnh lạnh. Tấn và Nhung nắm tay nhau từ trong rạp hát đi ra.

Tuần này rạp Rex chiếu một phim thực nổi tiếng, khán giả đã phải chen chúc nhau mới lấy được giấy vô cửa. Cuốn phim này đã được người ta quảng cáo quá rầm rộ nên lại càng làm cho nhiều người hiếu kỳ tới coi, mặc dù họ không phải là những người ưa thích coi hát bóng mây.

Tấn và Nhung cũng như những khán giả khác đều bị những cảnh trong phim hấp dẫn tới mê hoặc. Nhất là khi cặp tài tử chính dắt nhau vô rừng, tới một con suối nhỏ bơi lội và đùa rồn với nhau mới thần tiên làm sao. Bộ ngực núi lửa trắng ngần và chắc nịch của cô nữ minh tinh vươn lên, nhấp nhô trong làn nước bạc dưới ánh nắng mặt trời thật man rợ.

Những chiếc lá rừng vàng ửng, lững lờ trôi trên mặt nước, bám vào thân thể nàng như mơn chớn, vuốt ve tấm thân vệ nữ mới lại tình tứ tới rợn người. Lúc ấy chính Nhung cũng không chịu nổi cảnh âu yếm hồn nhiên trên màn ảnh. Nàng ngả đầu dựa hẳn lên vai Tấn, ngực nàng ép cứng vô tay chàng. Tấn cũng nôn nao, chàng cúi xuống đặt lên môi Nhung nụ hôn dài bất tận. Chàng thấy thân thể nàng run lên, nóng bỏng, ngất ngây, tê chồn ở đầu lưỡi. Hình như Nhung còn rên lên nho nhỏ. Bàn tay nàng luồn qua áo Tấn bầu thật chặt...

Tới lúc vẫn hát, đèn bật lên, cả hai vẫn còn ngây ngất với men tình nồng cháy. Nhung níu cứng lấy eo Tấn, đi sát vào người chàng, chen chúc trong đám khán giả đang ào ạt đi ra như một luồng nước. Nàng nhìn Tấn nói:

- Anh Tấn à, phim Mỹ thực là tuyệt vời phải không anh. Phải chi em được như cô tài tử chính bơi lội dưới con suối đó có lẽ làm em sung sướng tới chết được. Anh nghĩ có phải người ta đã tạo lên cảnh thần tiên đó, chứ ở Mỹ làm gì có những cảnh thực sự như vậy.

Cả hai cùng từ từ đi trong đám đông di chuyển ra ngoài, vừa đi vừa bàn luận về tình tiết trong phim một cách say sưa Tấn nhìn Nhung mỉm cười.

- Những cảnh ấy anh nghĩ là có thực đó. Nghe nói ở tiểu bang Cali bên Mỹ có nhiều cánh rừng thần tiên lắm.

Nhất là ở Mỹ người ta ưa chuộng thám hiểm và lại thích thể thao nữa. Những vụ bơi lội trong suối nước ở rừng già như thế này chắc cũng chẳng có gì lấy làm lạ đâu. Còn ở Việt Nam chúng mình làm gì tìm ra những phong cảnh như thế, nhất là trai gái làm sao có thể ăn mặc hở hang như vậy mà bơi lội bên nhau được.

- Em thích chuyện phim này quá, có lẽ chúng mình phải xem lại một lần nữa mới được.

Nhung nói, nhưng không thấy Tấn trả lời, nàng tưởng những tiếng ồn ào của mọi người chung quanh làm chàng không nghe thấy, nên lập lại câu hỏi một lần nữa. Bộ phim này thực là hay mà, em nhất định phải đi xem một lần nữa đó.

Nhưng nàng vẫn không thấy Tấn nói gì. Nhung hơi ngạc nhiên vì bây giờ cả hai đã ra tới ngoài đường rồi, đám đông không còn chen lấn nhau như trong rạp. Hơn nữa, nàng đã nói hai ba lần mà tại sao Tấn không trả lời. Nhung nhìn Tấn đăm đăm, nàng thấy hình như có chuyện gì đang xảy ra. Nhất là khuôn mặt của chàng coi lạ kỳ. Cặp mắt chàng mở trao tráo, nhìn thẳng về phía trước như đứng tròng. Nhung và Tấn đã quen nhau hơn hai năm, nàng chưa bao giờ thấy thần sắc của chàng kỳ quái như lần này. Nàng không hiểu tại sao lại có tình trạng này. Nàng lay mạnh tay Tấn.

- Anh Tấn... anh Tấn, anh sao vậy?

Tấn vẫn như chìm trong cơn mê và hình như không hay biết gì về Nhung đang réo gọi chàng. Nhung nhìn theo ánh mắt Tấn về phía trước. Nàng chẳng thấy có gì đáng phải chú ý cả, cũng chỉ là những người vừa trong rạp hát đi ra.

Nhung lạ lùng hỏi:

- Anh Tấn, anh nhìn cái gì đó?

Nhưng Tấn vẫn không trả lời. Mắt chàng vẫn nhìn đăm đăm về phía trước. Sắc mặt càng ngày càng lợt lạt, trông thực cổ quái. Hình như trong mắt chàng toả

ra một luồng ánh sáng kỳ dị. Nhung runrun nhìn theo ánh mắt đó. Nàng chợt thấy phía trước một ông già đang đi ngược chiều về phía nàng.

Nhung nghĩ, một ông già đi ngoài đường thì có gì là lạ. Bề ngoài của ông ta cũng chẳng có gì phải chú ý. Nhung liếc mắt nhìn Tấn. Vừa lúc ấy, ông già cũng lướt qua nàng như một hơi gió thoảng. Tấn đột nhiên ngừng bước và quay mặt lại nhìn. ánh mắt như đeo đuôi và thực gần bó. Bây giờ Nhung mới chắc chắn Tấn bị thu hút bởi người lạ mặt già nua này. Chàng đã quên hẳn sự có mặt của nàng có lẽ chỉ vì người đi đường tầm thường này.

- Anh Tấn... Anh Tấn, anh nhìn cái gì vậy?

Nhung thấy người yêu của mình mất hồn mất vía chỉ vì ông già lạ mặt. Một ông già ! như thế có gì đáng chú ý, nên vừa tức mình, vừa buồn cười. Nàng nắm tay Tấn lay thực mạnh trong khi ông già đã đi xa. Nhưng Tấn hình như vẫn không biết nàng đang nói gì, chàng nhón nhác hỏi:

- E... m... em... em nói gì?

Nhung thấy dù Tấn đã chịu nói chuyện với nàng nhưng mắt vẫn không rời ông già đi đường lạ lùng kia. Nàng vùng vằng nói:

- Anh này làm người ta tức chết đi thôi. Anh à, anh nhìn cái gì mà chết mê chết mệt như vậy. Chỉ có một ông già tầm thường thôi mà.

Bóng hình ông già đã đi thực xa và vừa khuất hẳn sau một khúc quanh. Tấn như một người ngớ ngẩn từ từ nhìn Nhung, nàng vẫn thấy thần sắc kỳ quái trên khuôn mặt nhợt nhạt của chàng còn đó. Rõ ràng chàng đang nhìn thẳng vào mắt Nhung, nhưng hình như chàng vẫn không thấy gì trước mặt và cũng chẳng nghe thấy gì. Nhung nhìn Tấn tức tối, nói lớn như la lên:

- Anh làm cái gì kỳ cục vậy hả anh Tấn. Em không chịu đâu.

Tấn vẫn nhìn Nhung với dáng điệu lạ lùng đó, chàng lắp bắp:

- Anh... anh... có gì đâu.

- Còn nói không có gì nữa à? Đột nhiên anh như người mất trí không bằng.

Anh coi coi, mọi người đang nhìn mình kia.

Hai người đứng ở giữa đường nói chuyện, Nhung vừa nhõng nhẽo vừa to tiếng làm cho những người đi đường tưởng là cặp tình nhân này đang gây gổ với nhau. Tự nhiên ai cũng tò mò đứng lại nhìn họ.

Tấn bây giờ mới biết những người chung quanh đang nhìn mình một cách kỳ cục. Chàng như chợt tỉnh, nói:

- Được rồi... được rồi, em đừng có giận. Chúng mình đi nhé.

Đi được vài bước, Nhung lại chợt thấy Tấn nhìn theo hướng ông già lúc nãy. Nhưng nàng cũng vẫn cố giữ im lặng đi bên chàng.

- Anh Tấn, anh phải cho em biết anh đang nghĩ gì kỳ cục vậy?

Tấn lắc đầu nói:

- Đâu có

Hình như trong lời nói của chàng có vẻ gì gượng gạo. Chắc hẳn Tấn phải đang có một chuyện gì không muốn cho nàng biết. Nhưng càng tò mò hỏi:

- Bộ anh quen biết với ông già vừa rồi hay sao?

Từ lúc coi phim cho tới khi ra ngoài, Nhung không thấy Tấn có một điều gì khác lạ. Bỗng dưng từ khi nhìn thấy ông già này, chàng lại tỏ ra bồn thần thấy rõ. Bởi vậy Nhung nhất định cho là Tấn phải có chuyện gì liên quan tới ông già kia.

Tấn lắc đầu nói:

- Đâu có.

Câu nói ngập ngừng của chàng lại càng làm Nhung nghi hoặc hơn. Cả hai đã biết nhau hơn hai năm nay và thương nhau từ hồi đó. Chắc hẳn nàng phải biết rõ về Tấn hơn ai hết. Nàng tính gạn hỏi thì Tấn đã nói:

- Nhưng à, chúng mình kêu xe xích lô về cho mau nhé.

Nhung vừa nghi hoặc, vừa bực mình nói:

- Anh Tấn, sao lúc này anh nói coi phim xong chúng mình tới chùa Ngọc Hoàng ở Đakao chơi mà.

Tấn có vẻ hơi lúng túng.

- Anh đột nhiên cảm thấy không được khỏe. Để anh đưa em về rồi ngày mai chúng mình lại đi nữa.

Bây giờ Nhung không còn chịu nổi nữa, nàng nói như thét lên:

- Anh Tấn, anh đừng có vịn cớ này mà đưa em về. Em biết anh có chuyện gì đó, anh phải nói thực cho em nghe đi.

- Em đừng có đa nghi quá mà, anh thực sự có chuyện gì đâu.

Nhung dịu giọng và có vẻ lo lắng cho Tấn:

- Anh Tấn à, em biết chắc anh có chuyện mà. Anh làm như vậy chỉ làm em lo lắng hơn thôi. Chẳng lẽ anh còn nghĩ là giữa chúng mình lại còn chuyện gì phải dấu diếm nhau nữa hay sao.

Tấn nhìn Nhung như van lơn, hình như chàng đang nghĩ ngợi một điều gì ghê gớm lắm. Nhung nói thực dịu dàng:

- Chẳng lẽ chúng mình không có thể chia sẻ với nhau những khó khăn được hay sao hả anh?

Cuối cùng Tấn thở dài, chàng nói:

- Thôi được rồi, chúng mình tìm một nơi tĩnh mịch nói chuyện vậy.

Cả hai cùng đi qua đường, tới công viên trước rạp hát. Ngồi trên ghế đá. Mặt trời buổi chiều đang rọi những tia nắng cuối cùng trong ngày một cách yếu ớt. Trên khuôn mặt Tấn, những nét kỳ ảo khó hiểu vật vờ. Sắc mặt chàng như

biến đổi hoàn toàn. Tấn đang nghĩ tới câu chuyện đã xảy ra. Nhưng giữ yên lặng và hồi hộp chờ người yêu nói, nàng có linh cảm đó là một chuyện thật quan trọng dính líu tới đời chàng. Nàng cố nhẫn nại chờ đợi Tấn lên tiếng. Cuối cùng Tấn đã lên tiếng và giọng nói của chàng bỗng nhiên nghe thực xa lạ.

- Anh không biết phải nói cái gì trước bây giờ. Đầu óc anh bấn loạn và thật hoang mang.

Nhung nắm lấy tay chàng, nàng thấy tay Tấn thực lạnh và đang run rẩy, Nhung nói nhỏ nhỏ:

- Anh thủng thẳng nói cũng được mà.

Tấn run run nói:

- Hồi nãy, lúc đi ra. Anh nhìn thấy ông già đó... Ông già đó giống hệt như ba anh, không khác một chút nào cả.

Nhung bắt đầu run lên, lời nói của Tấn làm cho nàng sợ hãi, Nhung chồm tới hỏi:

- Anh nói cái gì?

Nàng đã quen Tấn hơn hai năm rồi. Đối với gia đình Tấn nàng rất rõ. Bởi vậy nàng mới hết hồn như thế.

- Anh Tấn, ba anh à... Ông ấy đã chết từ năm năm nay rồi cơ mà.

Mặc dù nơi đây có rất nhiều người qua lại, nhưng không hiểu sao Nhung lại thấy sờ sờ và cảm thấy ớn lạnh thực sự.

- Đúng rồi, ba anh đã chết từ lâu. Bởi vậy anh mới...

Giọng nói của Tấn trở nên hồ đồ, nhưng nhìn khuôn mặt chàng, Nhung biết chắc là Tấn không nói dối. Trong khi đó ánh mắt Tấn như lạc thần, chàng tiếp tục nói:

- Nhưng mà ông ấy thực sự là ba anh đó.

- Anh có biết anh đang nói gì không? - Nhưng thở ra, nói tiếp - Người giống người là thường chứ có gì lạ đâu.

Tấn lắc đầu quả quyết.

- Không phải đâu, ông ấy chính là ba anh đó.

Nhung cảm thấy như có ai tạt nước lạnh vô thân thể, nàng rùng mình:

- Nếu anh chắc chắn như vậy tại sao anh không kêu ổng.

- Anh... anh... anh cũng không biết nữa. Ba anh chết từ mấy năm nay là điều không thể nào chối cãi được rồi. Nhưng tại sao hôm nay, ban ngày ban mặt thế này, ông ấy.. lại đi ngờ ngờ như vậy được.

Tấn ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Nếu quả thực ông ta là ba anh. Tại sao ông ấy lại nhìn anh như một người xa lạ vậy.

Nhung nói:

- Bởi vậy em mới nói anh nhìn lầm người đó.

Tấn im lặng, chàng thấy đúng người đó là cha mình. Nhưng chàng cũng biết chắc là ba mình đã chết từ lâu. Bây giờ có lẽ xương thịt đã trở thành cát bụi. Tấn không nói được gì nữa vì chàng cảm thấy những điều Nhung nói cũng đúng, không thể nào chối cãi được. Tuy nhiên, Tấn vẫn tin tưởng là ông già đó chính là cha chàng. Người đã chết từ mấy năm nay. Nhưng chuyện đó rõ ràng là không thể nào xảy ra được. Nhưng khổ nỗi trong thâm tâm chàng vẫn chắc chắn ông già đó là ba chàng. Sau khi về tới nhà. Tấn gặp mẹ đứng ngay trước cửa, nhưng chàng không dă động gì tới chuyện gặp ba chàng chiều nay, vì Tấn không muốn làm cho mẹ bận tâm.

Mặc dù chàng đã tiết lộ chuyện này cho Nhung biết và bàn cãi tới nơi tới chốn, nhưng vẫn không thể nào thoả mãn được những nghi hoặc trong lòng chàng. Mặc dù Tấn chẳng bao giờ tin là người chết có thể sống lại ngờ ngờ như vậy,

chàng nhớ rất rõ khi cha chút hơi thở cuối cùng, ông còn ới ra một chậu máu. Sau khi ông tắt thở, chính chàng tắm rửa và khênh xác ông đặt vô quan tài, nên chàng tin chắc là cha mình không thể nào chết giả được.

Nhưng nếu cha chàng đã thực sự chết rồi thì người xuất hiện ở trước rạp Rex chiều nay là ai? Có phải ông ta chỉ là một người giống hệt như cha chàng hay không? Nhưng Tấn cũng không thể nào giải thích nổi vì chính trong thâm tâm

chàng cứ vẫn cho ông già đó chính là cha mình.

Mẹ Tấn nhìn chàng đăm đăm, bà vừa phát giác ra con mình có chuyện gì hơi bất thường, bà hỏi:

- Tấn, hôm nay sao vậy. Hình như có chuyện gì phải không?

Tấn chối:

- Đâu có gì hả mẹ.

Rồi chàng đột nhiên quay lại hỏi bà:

- Mẹ à, cha con có anh em ruột gì không?

Mẹ chàng nghe thấy Tấn hỏi câu đó thật lạ lùng. Chồng bà là con trai duy nhất trong gia đình, cả họ hàng ai mà không biết. ông ấy đã chết mấy năm rồi, những thương nhớ cũng đã lắng chìm vào dĩ vãng. Tại sao con bà lại đột nhiên hỏi về ông.

- Tại sao con lại hỏi chuyện đó?

Tấn cố làm bộ thờ ơ trả lời:

- Thì con muốn biết rõ hơn về chuyện gia đình mình thôi mà.

- Ông nội và ông ngoại của con là anh em kết nghĩa. Hai gia đình này lúc nào cũng ở lân cận bên nhau. Bởi vậy cha con và mẹ chơi với với nhau từ hồi còn trẻ thơ, có

chuyện gì của gia đình ba con mà mẹ không biết. - Bà ngưng lại một lúc rồi hỏi
- Tại sao con lại hỏi kỳ cục như vậy con cũng biết từ lâu rồi mới đúng chứ.

Hình như Tấn không để ý tới lời mẹ nói, chàng lại hỏi thêm:

- Mẹ à, chẳng những con muốn biết ba con có anh em gì không, mà còn thắc mắc không hiểu ba còn có anh em sinh đôi nào nữa không kia.

Mẹ Tấn lắc đầu:

- Làm gì có chuyện đó.- Bà ngưng một lát rồi tiếp Giọng họ của ba con thực lạ. Cho tới con là bấy đời rồi; gia đình nào cũng chỉ có một đứa con trai duy nhất mà thôi. Lúc xưa ông nội con muốn có sự thay đổi nên đã cưới một lúc thêm ba bà vợ nhỏ nữa, vậy mà cũng chẳng thay đổi được gì Vì cả ba bà sau đều không có con.

Tấn kinh ngạc hỏi:

- Thực sự là như vậy sao? Không lý trời đất đã đặt để như vậy à!

Mẹ Tấn có vẻ ngạc nhiên, không hiểu sao Tấn cứ hỏi loanh quanh về vấn đề này, bà nói:

- Tại sao hôm nay con cứ thắc mắc về vụ này không vậy?

Tấn thấy mẹ hoài nghi, chàng nói lảng đi:

- Ồ, con chỉ muốn hỏi chơi thôi mà. Chỉ vì đột nhiên con nghĩ tới giọng họ nhà mình quá lẻ loi. Bởi vậy con mới nghĩ tới 'nếu ba con có anh em gì, hoặc là ba mà có anh em sinh đôi thì nhà mình có thể đông đúc, ấm cúng hơn.

Mẹ Tấn nhìn con thờ dãi:

- Gia đình giòng họ mình là như vậy, dù muốn đẻ thêm một đứa nữa cũng không được, há gì nói tới chuyện sinh đôi.

Những lời nói của mẹ đã làm Tấn tin tưởng thực sự ông già hồi chiều không phải là anh em gì với ba chàng được nữa. Chàng dứt khoát cho là ông già hồi

chiều chính là ba mình.

Trời đã thực khuya mà Tấn không sao chợp mắt được, chàng thức suốt đêm và khi vừa chợp mắt được một chút thì ác mộng kéo tới tràn đầy. Nhưng khi tỉnh dậy chàng lại không nhớ được là mình vừa mơ cái gì nữa.....

Sau khi Tấn tốt nghiệp đại học, chàng đã tìm được việc làm thực ưng ý và hợp với khả năng của mình. Chàng lại để ý tới Nhung, một bạn đồng nghiệp dạy chung trường, mà cũng là bạn học từ nhỏ. Tấn đã được Nhung đáp lại tình yêu chân thật của chàng. Giờ đây hai người đã thực sự là một cặp tình nhân rất xứng đôi vừa lứa.

Từ ngày đi xem phim với Nhung tới nay đã hơn một tuần rồi, không có chuyện gì đáng chú ý cả. Nhưng Nhung để ý thấy Tấn tự nhiên thay đổi hẳn. Hồi nào tới giờ, chàng rất hoạt bát và nói năng linh hoạt; nay bỗng nhiên trở nên trầm lặng và thật ít nói. Hình như lúc nào cũng đang mài miết suy nghĩ điều gì khó khăn lắm. Nhung đoán là Tấn thấy ông già trong buổi đi coi hát về tuần trước nên bị ám ảnh cho tới hôm nay. Nàng đã cố gắng khuyên nhủ và trấn an chàng, nhưng hình như không làm Tấn thay đổi được gì.

Hôm nay tan trường về, đi bên cạnh Nhung, Tấn tâm tình:

- Nếu hôm đó anh đuổi theo ông già, không biết câu chuyện sẽ ra sao?

Nhung thở dài, nói:

- Tại sao anh cứ bị chuyện đó ám ảnh hoài vậy. Dù anh có theo ông ta, rồi cuối cùng cũng chỉ tới nhà ông ấy.

- Một người xa lạ giống cha anh mà thôi.

Tấn thấy không có lý do gì có thể phản đối được những lời Nhung nói về vụ này. Nhưng chàng vẫn tin tưởng là những gì làm chàng lo lắng vẫn là sự thực. Vì thế, tốt nhất là chàng im lặng để nàng đừng bận tâm tới chuyện của mình nữa. Nhưng Nhung lại không hiểu Tấn nghĩ gì, nàng tưởng chàng giận nên nắm lấy tay chàng, nhỏ nhẹ hỏi:

- Anh Tấn à, bộ anh giận em hay sao?

- Đâu có.

Dù miệng nói như vậy nhưng trong lòng chàng cũng không được vui. Nhưng đi sát vô Tấn hơn nữa, nàng muốn hơi ấm của chàng truyền qua thân thể mình. Nhưng nhỏ nhẹ:

-Anh Tấn à, chúng mình quên chuyện đó đi nghe anh. Không lý vì một ông già xa lạ mà tự nhiên mình hờn giận nhau vô lý quá. Một người không liên quan gì với chúng ta lại có thể làm sút mẻ tình cảm của đôi lứa mình được hay sao.

Tấn không trả lời ngay. Chàng trầm ngâm suy nghĩ và nhận thấy Nhung hoàn toàn có lý.

- Nhung à, anh cũng biết như vậy. Nhưng không hiểu sao anh vẫn có hy vọng gặp lại ông già đó, dù chỉ là một lần thôi cũng thoả mãn để chứng minh được ông ta là một người xa lạ là anh yên tâm.

Nhung có vẻ giận dữ.

- Anh muốn như vậy thì có khó gì đâu, cứ đi lang thang mà tìm kiếm. Bỏ ăn bỏ làm có sao đâu.

Nàng nói như vậy vì thấy rằng chàng cứ bị chuyện vô. lý này ám ảnh mãi nên rất bức mình. Tấn cũng biết Nhung đang bức mình, mặt mũi nàng đỏ gay. Nhưng Tấn vẫn cảm thấy rất ấm ức vì Nhung không thông cảm được với chàng. Cô ta không thể nào ép bức chàng quên đi chuyện đó. Nàng không thể nào hiểu được tâm trạng chàng. Thấy Tấn im lặng, Nhung càng bức bội. Bất cứ người con gái nào không được người yêu nuông chiều, vuốt ve, khi có bất hoà, chắc chắn dù chuyện nhỏ nhất tới đâu cũng có thể bùng nổ thành chuyện to tát được.

Trước sự im lặng của người yêu mình, Nhung muốn lồng lên, nàng nghĩ Tấn đã coi nàng rẻ hơn cả một ông già xa lạ. Nhung vùng vằng, hất tay Tấn ra; quay ngược trở lại, nói:

- Anh đã muốn thế thì hãy đi tìm ông già đó đi. Tôi về một mình được rồi.

Bây giờ Tấn mới chợt tỉnh, chàng vội vàng chạy theo níu lấy vai Nhung năn nỉ:

- Nhung... Nhung... nghe anh nói này. Em đừng làm như vậy có được không?

Nhung vẫn còn giận dữ, nàng lạnh lùng nói:

- Anh theo em làm gì nữa, hãy đi kiếm ông già đó đi.

Tấn bực bội nói:

- Nhung, em làm cái gì vậy, sao em không chịu hiểu anh!

- Em có làm gì đâu, anh muốn đi kiếm ông già đó thì đi đi cần tới em làm gì.

Nàng vừa nói vừa lách mình khỏi tay chàng, nước mắt trào ra. Tấn thấy nàng thực ngoan cố cũng rất bực mình, chàng mím môi không nói gì được nữa. Nhung thấy Tấn im lặng, vùng vằng đi thực nhanh về phía trước. Thấy vậy, Tấn mặc kệ nàng. Chàng đứng tần ngần suy nghĩ về cái ngang ngược vô lý của người yêu. Tấn nhìn theo bóng nàng xa dần và khuất ở đầu đường.

Lúc này đầu óc Tấn lại trở về với hình ảnh ông già bữa trước gặp ở ngoài cửa rạp hát. Chàng thấy hối hận, tại sao bữa đó không chạy theo ông ta. Tấn nghĩ có lẽ lúc ấy có Nhung ở bên cạnh, chàng không hiểu tại sao mình lại có thể để cho một ông già xa lạ làm chia rẽ cuộc tình nồng thắm bấy lâu nay với Nhung. Lẽ dĩ nhiên, khi gây gổ với người tình thì làm sao có thể vui vẻ được. Chàng ủ rũ từ từ trở về nhà. Chân bước mà đầu óc chàng nghĩ ngợi đâu đâu, chẳng khác gì nhưng người mất hồn.

Hình như không hẳn chàng bối rối vì gây gổ với Nhung, nhưng phải nói đầu óc chàng đang rối mù về hình ảnh của ông già lạ giống hệt như ba chàng. Vì mãi miết suy nghĩ, khi gần tới cửa nhà, chàng vẫn không biết. Tới khi ngừng lên mới chợt thấy mình đã tới nơi. Và khi chàng nhìn lên, bỗng thấy một bóng người rất quen thuộc ở trước mặt vừa lướt qua. Tim chàng bỗng đập mạnh, thân thể chấn động. Tấn quay hẳn lại nhìn người vừa đi qua mặt mình, chàng nhìn chằm chằm sau lưng. Người đó chính là ông già làm chàng mất ăn mất ngủ cả tuần lễ nay chứ còn ai vào đó nữa.

Tự nhiên Tấn có cảm giác như sống lại những ngày cha chàng còn sống.

Chàng nhớ rõ hồi còn đang theo học ở đại học, có một lần đi học về cũng vào thời gian này, bóng nắng vừa chột tắt và Tấn bỗng gặp cha chàng đi qua như vậy. Hình ảnh hồi đó chột hiện ra thực rõ trong đầu chàng, và sao nó trùng hợp với hoàn cảnh bây giờ như vậy.

Tấn cố định thần để nghĩ rằng làm sao thời gian có thể đi ngược lại như vậy được. Nhưng chàng không thể phủ nhận được những gì đang xảy ra trước mặt. Tấn cắn chặt môi, chàng cảm thấy đau buốt và biết chắc đây là sự thực chứ không phải đang xảy ra trong giấc mơ. Ông già đó vẫn chậm chạp cất bước. Khi ông ta đi tới

cuối đường, Tấn không nhìn được nữa buột miệng kêu lớn:

- Ba.

Nghe tiếng gọi của Tấn, ông già từ từ xoay mặt lại. Chàng nhận ra ngay ông ta là người mình gặp bữa coi hát với Nhung về, và người đó cũng chính là cha chàng. Ông già đó nhìn Tấn và mỉm cười hiền lành. Tấn giật mình, tim chàng như muốn nhảy khỏi lồng ngực. Đó chính là nụ cười của cha chàng hồi nào. Nụ cười đó với Tấn thực quen thuộc và thân thiết. Nhưng ông già đó chỉ quay lại mỉm cười rồi lại quay đi và tiếp tục rảo bước. Cử chỉ đó khiến Tấn ngỡ ngàng tới bàng hoàng. Chàng ngần ngừ một lúc rồi chạy theo ông...

o o o

Nhung ở trong phòng giáo sư và đang chấm bài cho học trò. Đột nhiên ông hiệu trưởng tới hỏi cô:

- Cô Nhung à, có phải thầy Tấn bữa nay bị bệnh

không?

Hôm qua nàng và Tấn gây gổ nhau nên tới bây giờ Nhung vẫn còn bực mình, không thềm nghĩ ngợi gì tới chàng nữa, nhưng vì ông Hiệu Trưởng hỏi nên nàng phải trả lời:

- Ủa, anh ấy sao rồi. Bộ anh ấy không tới trường sao?

Cả trường ai cũng biết Tấn và Nhung bồ với nhau từ lâu, nên khi vắng Tấn, ai cũng kiểm nòng hỏi. Thấy Nhung ngơ ngác, ông Hiệu trưởng nói:

- Gia đình anh Tấn không có ai tới xin phép nên tôi đợi giờ nghỉ, qua hỏi cô mà thôi.

- Hôm qua anh ấy vẫn còn rất khoẻ mà...

Nàng bỗng im bặt, ngưng ngang câu nói vì chợt nhớ ra hôm qua Nhung đã nói móc chàng hãy đi kiểm ông già và đừng thèm đi làm nữa. Chẳng lẽ Tấn lại làm như lời nàng nói hôm qua hay sao. Tuy nhiên, nếu quả như vậy sẽ làm nàng rất bận tâm. Nhung lo lắng không biết chuyện gì đã xảy ra cho chàng. Ông Hiệu Trưởng chợt thấy sắc mặt Nhung tự nhiên biến đổi, ngạc nhiên hỏi:

- Cô Nhung có chuyện gì đó?

Nhung đương nhiên là không thổ lộ chuyện riêng của Tấn, nhưng trong thâm tâm nàng nóng như lửa đốt. Vội vã trả lời:

- Không... không không có gì đâu.

Ông Hiệu Trưởng nói:

- Nếu cô không biết anh Tấn tại sao không tới trường thì thôi vậy. Tôi không dám làm phiền cô nữa. Cũng tới giờ dạy học rồi.

Sau khi ông Hiệu Trưởng đi rồi, Nhung thấy lòng nóng như lửa đốt, đứng ngồi không yên. Nàng rất hiểu tính tình của Tấn, vì Tấn là một thầy giáo rất có trách nhiệm, không khi nào chàng có thể bỏ lớp ngang như vậy. Nhất là không có một lời xin phép. Chắc chắn chàng không bao giờ hành động cầu thả như vậy. Hơn nữa, ngày hôm qua Tấn còn rất khoẻ không lý gì chàng có thể bị bệnh được hay sao. Trường hợp Tấn có bệnh đi chẳng nữa, thế nào anh ấy cũng kêu mẹ tới trường xin phép. Nhung có linh cảm rằng sự vắng mặt của Tấn ngày hôm nay phải có chuyện gì ghê gớm lắm xảy ra cho chàng. Nhung ước gì lập tức bay tới nhà Tấn coi chuyện gì đã xảy ra. Nhưng nàng còn phải dạy thêm ba giờ nữa mới về được. Như thế phải chờ tới giờ cơm trưa nàng mới có thể ra về...

Chương 2

Nhung và Tấn đã thương nhau gần hai năm. Nhung đã tới nhà Tấn hàng trăm lần và quen thuộc nhà chàng cũng như nhà mình vậy. Nhung biết từ khi cha Tấn chết đi, hai mẹ con nương tựa nhau mà sống. Mẹ Tấn là một người đàn bà cần cù siêng năng. Mỗi ngày khi Tấn đi làm thì bà ở nhà làm công việc nội trợ, lắt ít khi thích ra đường. Bà chỉ nói chuyện với hàng xóm những khi nào cần thiết như hỏi đường đi, hoặc là giá cả thực phẩm hàng ngày. Bởi vậy Nhung đoán là bà đang ở nhà. Vậy mà hôm nay, nàng tới đây gõ cửa hoài cũng không có ai ở nhà cả. Nhung nghĩ bụng; chẳng lẽ mẹ Tấn cũng đi khỏi. Hay là nhà đã xảy ra chuyện gì. Bà ta rất ít khi ra đường, nhất là giờ cơm trưa, như vậy thì không có lý do gì bà ra ngoài cả. Nàng nghi là có lẽ Tấn bị bệnh thật rồi và mẹ chàng đã đưa Tấn đi nhà thương không chừng.

Nhung vẫn tiếp tục gõ cửa và vẫn không có ai trả lời nàng cả. Trong thâm tâm Nhung rất rối loạn, nàng cố tìm một lý do gì để trấn an. Tuy nhiên nàng không thể nào tìm được một lý do gì thoả đáng cho việc vắng mặt của cả nhà như vậy. Nàng cố đứng chờ ở ngoài cửa và hy vọng hai mẹ con Tấn sẽ trở về. Nhưng nàng đã phải thất vọng. Đợi tới giờ phải trở lại trường, Nhung đành lên xe trở về trường.

Đúng ba ngày rồi mà Tấn vẫn biệt tăm hơi, không có ai xin phép cho chàng. Trong mấy bữa nay, Nhung đã tới nhà Tấn không biết bao nhiêu lần nhưng cửa nhà chàng vẫn đóng im lìm.

Chẳng những Tấn đã mất tích mà cả mẹ chàng cũng biến luôn. Nhung đã dò hỏi hàng xóm chung quanh, nhưng cũng chẳng ai rõ hai người này đi đâu. Như vậy có nghĩa là cả hai mẹ con Tấn cùng biến mất. Đồng nghiệp của Tấn trong trường, ai nấy cũng đều lo lắng, nhất là Nhung. Sự việc này làm cho Nhung muốn điên lên vì chính nàng đã nói với chàng đừng tới trường mà hãy đi kiếm ông già xa lạ đó nữa đi. Nàng có cảm giác lần này chính nàng đã làm nên sự việc không hay, vì những lời nói Nhung thốt ra trong lúc bức tức ngày hôm đó.

Tới ngày thứ tư, Nhung ôm một niềm thất vọng tới nhà Tấn. Nhung không hy vọng gì lắm, nên khi bước chân vô con đường tới nhà Tấn, nàng đi như người mất hồn. Bỗng nhiên Nhung mừng rỡ vì thấy trong nhà Tấn có ánh đèn chiếu ra. Như vậy là trong nhà phải có người. Nhung mừng rỡ rào bước thật nhanh

tới nhà chàng. Nàng quên cả gõ cửa mà đứng ngoài la lớn:

- Anh Tấn... anh Tấn... anh có nhà không?

Có tiếng mở cửa cọt kẹt và Tấn hiện ra sau cánh cửa. Nhưng mừng rỡ tới ngay người. Nhưng sau một lúc định thần, Nhung lên tiếng:

- Anh sao vậy?

Cách có mấy hôm mà trông Tấn rất tiêu tụy, sắc mặt như thất thần. Tấn nhìn Nhung một cách lạnh nhạt hỏi:

- Thì ra là em à?

Chàng chỉ nói như vậy, thật ra Nhung muốn hỏi chàng rất nhiều, nhưng khi thấy Tấn quá thờ ơ, nàng chỉ nói:

- Mấy ngày nay anh đi đâu? sao không đi dạy học. Em đã tìm anh nhiều lần, nhưng...

Tấn chưa đợi Nhung dứt lời, chàng đã nói ngay:

- Em đừng có ờn ào được không. Mẹ anh vừa ngủ, anh không muốn ai làm bà ấy thức dậy đâu.

Nhung không ngờ Tấn đối xử với nàng như vậy. Nàng phát giác ra ngay chàng không còn như xưa nữa. Chẳng những Tấn lạnh nhạt mà chàng còn có vẻ cay đắng với nàng, vì từ lúc Nhung tới đây tới giờ, Tấn vẫn để nàng đứng ở ngoài cửa mà nói chuyện.

- Anh Tấn...

Nhung ầm ức thết lên như nghẹn lời, nàng tiếp:

- Chuyện gì đã xảy ra, anh có biết em lo cho anh lắm không?

Thấy Nhung như vậy, Tấn có vẻ dịu lại. Nét mặt chàng ôn hoà hơn và nói nhỏ:

- Mẹ anh mệt lắm, mấy bữa rồi theo anh đi tứ xứ, bà vừa ngủ nên anh không muốn bà bị phá giấc ngủ thôi.

Nhung nóng lòng muốn biết chuyện gì xảy ra nên hỏi tiếp:

-Thật ra mấy ngày nay đã xảy ra chuyện gì, anh làm em lo muốn chết.

Hình như Tấn cũng không để ý gì tới sự lo lắng của Nhung, chàng hờ hững nói:

- Anh mệt lắm rồi, lại buồn ngủ nữa. Em có chuyện gì ngày mai nói được không?

Nhìn thấy Tấn mệt lả như vậy, Nhung thấy xót xa trong lòng, dịu giọng:

- Nếu vậy anh đi nghỉ đi, ngày mai tới trường anh nói cho em nghe được không?

Tấn đột nhiên nói:

- Không anh không tới trường đâu. Em xin phép giùm anh nghe.

Nhung kinh ngạc tới sững sờ. Nàng nhìn Tấn một cách lạ lùng, thốt lên:

- Cái gì... tại sao anh lại không muốn tới trường chứ.

Tấn không cần suy nghĩ, nói tiếp:

Anh tính xin phép nghỉ dạy độ một tháng. Em cứ bịa ra một lý do gì đó cũng được. Nói với ông hiệu trưởng giùm anh đi.

-Tại sao, tự nhiên khời khời anh lại nghỉ ngang xương vậy ít nhất anh phải cho em biết lý do chứ.

Tấn lắc đầu tỏ ý chán nản, nói:

- Anh mệt quá rồi, xin em đừng nói chuyện giông dài nữa.

Nhung thấy thái độ của Tấn tự nhiên thay đổi tới lạ lùng. Từ hồi nào tới giờ Tấn chẳng bao giờ dùng những lời lẽ như vậy nói chuyện với nàng. Nhưng rất bức tức, nhưng nàng nhất định phải tìm ra lý do, nên tiếp tục hỏi:

- Thật sự đã xảy ra chuyện gì, anh đột nhiên mất tích mấy ngày rồi lại tính nghỉ thêm một tháng nữa. Không lý có chuyện gì quan trọng tới như vậy xảy ra cho anh hay sao. Không lý anh tính đi đâu xa hay sao? Anh không thể nói được cho em nghe hay sao!

Tấn thở dài, cố bình tĩnh, nói:

- Tóm lại, nhất định có nguyên nhân. Em Nhung, em cứ xin phép giùm anh đi. Tất cả mọi chuyện ngày mai anh sẽ nói cho em nghe, được không?

Tối ngày hôm sau, Tấn và Nhung rủ nhau ra bờ sông Sài Gòn. Nhung thấy người Tấn vẫn còn phờ phạc và mệt mỏi thấy rõ. Nhung nôn nóng muốn biết chuyện gì đã xảy

ra cho người yêu, nàng hỏi:

- Anh Tấn à, mấy hôm nay anh đi đâu vậy?

Tấn đáp:

- Anh chỉ lòng vòng ở đây thôi.

Nhung không tin, nói:

- Anh gạt em, nếu anh ở đây tại sao mấy bữa rày em tìm khắp nơi không thấy anh đâu. Hơn nữa chính mẹ anh cũng không có ở nhà nữa.

Tấn không thèm giải thích, chàng nói có vẻ thực thờ ơ:

- Anh ở đây thực mà, nếu em không tin, anh cũng chịu vậy thôi. Mấy bữa nay, anh và mẹ tớ mờ sáng đã ra khỏi nhà và tới khuya mới về. Nếu không như vậy, anh làm gì hốc hác như em thấy đấy.

Nhung nửa tin, nửa ngờ, nàng nói như oán hận:

- Có chuyện như vậy thực hay sao? Tại sao anh không tới trường xin phép.

Tấn nói làm Nhung chưng hửng.

- Anh vì chuyện của cha anh.

Nhung trợn mắt nhìn Tấn đăm đăm:

- Anh nói cha anh thực sự hay là cái ông già gặp bữa hôm đó.

Sự thực trong thâm tâm Nhung, nàng không bao giờ tin tưởng ông già bữa đó là cha của Tấn, nên nàng mới buông lời giễu cợt đó. Nhưng Tấn vẫn im lặng không trả lời. Nhung nóng lòng hỏi thêm:

- Anh gặp anh ấy thực sao?

Nhung không ngờ Tấn gật đầu đáp:

- Phải.

Như vậy là anh đuổi theo ông ta và đã nói chuyện được với ông ấy rồi à?

Tấn gật đầu mà không nói gì. Anh có vẻ trầm ngâm tới lạ lùng.

Nhung nhìn Tấn với thái độ lạ lùng, nàng vừa tức vừa nôn nóng hỏi:

- Chuyện đã xảy ra như thế nào, anh nói cho em nghe đi.

o o o

Tấn nghĩ tới ngày hôm ấy, ông già đó đã đi ra từ nhà chàng, Tấn vội kêu ông và sự việc xảy ra... Ông già nghe thấy tiếng gọi của chàng và xây mặt lại. Lúc đó Tấn đã nhận ra chính ông ta thực sự là ba chàng. Cũng chỉ vì ông ta quay lại và mỉm cười, nhưng rồi lại như người xa lạ, quay đi như không biết gì.

Tấn không thể bỏ lỡ cơ hội này, chàng đã chạy theo. Chàng thấy bước đi của

ông ta chậm chạp nên nghĩ là sẽ đuổi kịp ông ta rất nhanh thôi. Không ngờ anh đuổi theo lạ bao nhiêu thì ông ta lại đi nhanh bấy nhiêu. Chàng đã theo ông ta qua không biết bao nhiêu con đường. Tấn nghĩ, cứ đuổi như vậy thì không bao lâu chàng sẽ mất dấu ông ta thôi. Bởi vậy chàng cố tìm cách nào để gặp bằng được ông ta mới chịu. Chàng đã cố kêu thét lớn, nhưng làm như ông không nghe thấy gì và vẫn lúi búi bước thục nhanh. Tấn đã cố gắng đi thục mau và hầu như chạy tới hết sức mình, nhưng cũng không thể nào bắt kịp ông ấy. Chàng không biết ông ta đi như thế nào, vì chàng cũng không thấy ông ta chạy, nhưng hình như vận tốc đã lên thục nhanh.

Tấn cảm thấy lạ kỳ, nhưng chàng nhất định phải bắt cho kịp để hỏi cho ra nhẽ ông ta là ai. Nhưng dù có làm thế nào đi chăng nữa, khoảng cách hai người vẫn thục là xa. Không bao lâu ông ta đã bước vào một con hẻm nhỏ. Tấn biết chắc là khi ông đã lọt vô con hẻm nhỏ này rồi thì rất dễ lẫn khuất, nên chàng không dám chậm trễ. Tấn chạy thục mau tới con hẻm đó, và khi đi được một lúc Tấn mới khám phá ra đây là con hẻm cụt, không có lối thoát. Chàng đã nhìn thấy ông già vô một căn nhà ở cuối hẻm. Sau khi ông vô nhà, Tấn chạy tới trước cửa, chàng định tông vô cửa nhưng không hiểu sao chàng lại ngần ngừ và ra đầu ngõ hẻm đứng thục lâu. Chàng nghĩ là mình có thể điều tra thân phận ông ta đâu phải là chuyện khó nữa, vì đã biết chỗ ở của ông ấy rồi. Đồng thời Tấn nghĩ mình phải cho mẹ mình hay cái chuyện này mới được.

Bởi vậy tối hôm đó, Tấn đã về nhà thuật lại với mẹ những gì đã xảy ra. Mẹ Tấn nghe con nói như vậy rất kinh ngạc, nhưng bà ta không tin. Bà bảo chàng:

- Tấn à, người giống người là chuyện thường thôi.

Chuyện đó không thể nào xảy ra được đâu. Không lý con gặp ma rồi...

Mẹ Tấn tuy nói vậy, nhưng giọng bà có vẻ run rẩy. Tấn nói:

- Mẹ, đúng là cha đã chết từ lâu. Nếu hồn ma của ba xuất hiện, tại sao lại chờ tới mãi bây giờ mới về.

Mẹ Tấn lo lắng nói:

- Hay là ba con ở dưới suối vàng có gì bất an...

Tấn chưa đợi mẹ nói rút đã ngắt lời.

- Không đâu mẹ, mẹ đừng tin dị đoan. Làm gì có hồn ma cơ chứ. Lúc ấy trời còn sáng mà.

Nghe con nói như vậy khiến bà đâm phân vân, nói nho nhỏ một mình:

- Ban ngày ban mặt thế này...

Tấn nói:

- Mẹ, con nghĩ như vậy, cha đã chết từ lâu. Có thể nói được là thân xác đã thành tro bụi. Ông già mà con gặp chắc chắn không thể nào là ba được. Nhưng mà cái dáng điệu thật là giống ba. Phải nói là giống như hai giọt nước vậy.

Mẹ Tấn nói:

- Trên đời này làm gì có ai giống nhau như hai giọt nước được, con nói tầm bậy rồi.

Tấn nói một quả quyết.

- Thật đó mẹ, giống hệt như nhau thôi.

Mẹ Tấn nói:

- Trừ khi mẹ đích thân gặp được, còn không bao giờ mẹ tin có chuyện đó đâu.

Vậy nhất định mẹ phải đi coi thế nào, vì chỉ có mẹ mới có thể biết được thực hay giả mà thôi. Con chắc chắn là thế nào mẹ cũng nhìn ra được ngay.

Mẹ Tấn có vẻ bức mình.

- Sao con cứ lải nhải mãi cái chuyện đó vậy, có lẽ con làm cho mẹ phát điên lên mất.

- Ý của con là muốn mẹ đi xem tận mắt thôi.

Mẹ Tấn hình như không hiểu chàng muốn bà làm gì nên hỏi:

- Làm thế nào?

- Mình tới nhà ông ta, con đã biết ông ấy ở đâu rồi. Cũng có thể sáng sớm mình tới trước cửa để rình thì thế nào ông ta cũng phải ra khỏi nhà.

- Thật mình phải đi sao?

Tấn nói:

- Tất nhiên là mình phải đi rồi. Ngày mai con quyết định không tới trường.

Ngày hôm sau, trời vừa tờ mờ sáng. Tấn đã dắt mẹ đi tới một con hẻm nhỏ. Những người ở trong hẻm này có lẽ cũng là dân lao động, hình như họ toàn là những người đi làm công thì phải. Bởi vậy, mới sáng sớm mà mọi người đã lục đục đi làm. Những người bán hàng rong, bán cái, bán đậu hũ cũng đang nhộn nhịp chuẩn bị quang gánh ra chợ. Tấn dan mẹ tới cuối đường hẻm và chỉ căn nhà hôm

trước nói:

- Căn nhà này đó mẹ. Mình tới sớm như vậy, chắc chắn ông ta chưa ra khỏi cửa đâu.

Mẹ Tấn đề nghị:

- Như vậy mình phải tìm một chỗ nào kín đáo núp xem, chứ nếu người đó không phải là cha con thì coi kỳ cục lắm.

Tấn thấy mẹ nói rất phải nên chịu liền, chàng nói:

- Dạ, con cũng nghĩ như vậy.

Tấn nhìn quanh thấy gần đó có một cây cổ thụ, chàng bèn dẫn mẹ tới núp sau thân cây. Hai mẹ con đợi tới trưa, căn nhà đó vẫn không thấy có ai ra mở cửa. Hai mẹ con Tấn đã đợi hơn nửa ngày. Mẹ chàng có vẻ chán nản nói:

- Tấn à, có khi nào ông ta đi khỏi nhà rồi chẳng?

Tấn lắc đầu, nói:

- Làm sao có thể như vậy được, mình đã tới rất sớm rồi mà.

Mẹ Tấn lại nói:

- Hay là mình đi hỏi nhà bên cạnh, có thể người ta cũng biết vậy.

Tấn phân vân nói:

- Con chỉ sợ ông già biết tội mình rình rập nên cố ý không ra mà thôi.

- Con đừng lo chuyện đó, chúng ưình cứ đi hỏi cho ra nhẽ là được rồi.

Tấn nháo nhác nhìn chung quanh, chàng chợt thấy một bà lão đang phơi quần áo ở nhà bên cạnh, trong sân nhà, chàng dắt mẹ lại phía đó nói:

Như vậy mình thử hỏi bà già này xem sao.

Tấn tới trước bà già lễ phép hỏi:

- Thưa bà, cho con xin hỏi một chút. Bà có biết người ở căn nhà cuối đường hẻm này là ai không?

Bà lão đang phơi đồ trả lời:

- Có phải cậu hỏi ông già ở trong đó hay không?

Tấn nghe thấy bà già hỏi như vậy, mừng rỡ. Chàng vội vàng trả lời:

- Dạ, thưa bà đúng là ông già đó.

Tấn nghĩ một lúc rồi hỏi tiếp:

- Thưa bà có biết ông ấy tên gì không ạ?

Nói xong Tấn đột nhiên lo sợ bà già này nói tên ông già kia giống như tên cha chàng. Không ngờ bà lão nói:

- Tôi cũng không biết.

Mẹ Tấn nghe bà già nói như vậy, thở dài có vẻ thất vọng. Chắc có lẽ ông già đó là một người lạ nào đó thôi, bà có vẻ chán nản. Tấn nhìn mẹ, hỏi:

- Có gì không mẹ?

Mẹ Tấn trả lời: .

- Không có gì.

Tấn hiểu rõ tâm trạng của mẹ, nên nhỏ nhẹ nói:

- Trước khi đi mẹ cũng đã đoán trước như vậy rồi mà. Mẹ Tấn có cảm giác như vừa mất một cái gì, có lẽ chỉ có Tấn mới hiểu rõ được lòng của mẹ chàng. Khi hai mẹ con đang nói chuyện thì bà già cũng vừa phơ xong quần áo và đi ra. Lúc ấy mặt trời chói sáng, chiếu lên khuôn mặt nhăn nheo của bà lão. Tấn nhìn thấy bà lão có vẻ khó chịu nhìn hai mẹ con chàng, bà ta hỏi:

- Các người là ai, định tới kiếm ông già đó làm gì?

Hai mẹ con Tấn nhìn nhau và không biết phải trả lời ra sao. Bà Lão tiếp:

- Các người đi tìm người ta mà cho tới tên của người ta cũng không biết là lý gì?

Tấn không ngờ bị vặn hỏi, chàng chưa có chuẩn bị trước nên ú ớ không nói lên lời. Nhưng chàng cố nói:

- Thưa bà, số là hôm trước, nhìn thấy ông già quen quá Lúc về nhà mới chợt nhớ ra ông ta giống y như một người bạn cũ nên mới định trở lại đi tìm.

Cũng may mà bà ta không cật vấn gì thêm nữa nên Tấn

thở phào nhẹ nhõm. Bà già lại nói:

- ủa, ông già đó mà cũng có người quen sao. Mấy năm nay rồi tôi chẳng thấy ông ta tiếp xúc với ai cả.

Hai mẹ con Tấn nghe bà già nói vậy chưng hửng, không ngờ có chuyện đó. Trong lời nói của bà già thì ông già này thực sự cô độc không có bà con thân thuộc gì cả. Tấn hỏi:

- Vậy gia đình của họ đâu hả bà?

Bà lão liếc mắt nhìn Tấn nói:

- Sao cậu cứ hỏi hoài vậy, tôi đã nói không biết ông già đó là ai mà.

Tấn hỏi tiếp:

- Nhưng ông ấy có ở chung với người nào nữa không?

Bà lão trả lời cộc lốc:

- Không biết.

Bà ngoe nguẩy đi vô nhà, vừa đi vừa lẩm bẩm. Cái lão quái vật này, ai ở không mà để ý tới nó. Từ năm năm về trước, 15 tháng giêng dọn tới đây. Kỳ kỳ quặc quặc không biết làm cái gì mà bây giờ lại có thêm thằng lỏi này tới đây điều tra lão ấy nữa chứ.

Khi vô tới nhà, bà đóng cửa một cái rầm. Tấn đứng như trời trồng. Mẹ Tấn cũng như mất bình tĩnh, nắm chặt lấy tay chàng hỏi:

- Tấn, con có nghe bà già nói gì không?

Tấn có cảm giác bàn tay của mẹ lạnh tanh. Chàng hiểu được sự kích động của mẹ vì chàng biết rằng cha của mình chết đúng vào ngày 15 tháng giêng năm năm về trước.

Trời hè nóng nực mà mẹ con Tấn đứng giữa đường vẫn cảm thấy lạnh như

bằng đá...

Nhung lay mạnh tay Tấn gọi:

- Anh Tấn, anh nghĩ cái gì mà thù người ra vậy? .

Tấn nhìn sâu vô mắt Nhung, nói:

- Có thực em muốn biết chuyện gì đã xảy ra phải không!

Nhung níu lấy tay người yêu, nôn nóng. .

- Anh nói cho em nghe đi.

Tấn từ từ kể lại câu chuyện dắt mẹ đi tìm ông già kỳ quái kia. Khi chàng ngừng lại nửa chừng. Không biết kết quả ra sao. Nhung nôn nóng hỏi:

Anh Tấn, rồi sao nữa?

Lúc ấy Tấn nắm chặt lang cang bên bờ sông. Sắc mặt kỳ quặc. Nhung lại hỏi tiếp:

- Kết quả như thế nào chớ?

Tấn lắc đầu nói:

Anh và mẹ anh đã đứng ở đường hẻm đó mấy ngày mấy đêm mà vẫn không gặp được ông già đó.

Nhung nói:

- Tại sao anh không tới gõ cửa, anh có thể hỏi thẳng ông ấy mà.

Tấn thở dài, im lặng một lúc mới nói:

- Bộ em tưởng anh không thử qua rồi hay sao?

Nhung hỏi:

- Anh thử qua rồi à, vậy trong nhà không có ai sao?

Tấn nói:

- Anh cũng không biết.

Nhung ngần ngừ nói:

- Có khi nào người ta dọn đi rồi không?

Tấn lắc đầu, thẩn thờ lập lại câu nói vừa rồi.

- Không biết.

Tấn lăm băm một mình, nhưng hình như cố tình cho Nhung nghe:

- Tôi đã hỏi cùng khắp người trong hẻm, nhưng ai cũng trả lời như bà già bữa đó vậy thôi.

Nhung thắc mắc:

- Anh nói người ta trả lời ra sao?

- Họ nói ông già này từ năm năm về trước, dọn về đây ngày 15 tháng giêng. Ông ta chẳng bao giờ tiếp xúc với người lân cận, nên mọi người rất thờ ơ với ông ta. Bởi vậy, chẳng ai biết lai lịch ông già đó như thế nào cả.

- Anh Tấn, anh tính làm sao. Có phải ông ấy biết anh tìm tới nên trốn tránh anh phải không?

Tấn cũng không biết phải trả lời Nhung ra sao vì chính chàng cũng không biết sự việc như thế nào. Nhung nói tiếp:

- Theo em nghĩ, ông ấy đã dọn đi rồi.

Tấn vẫn trầm lặng, hình như không nghe những gì Nhung nói và trong lòng chàng vẫn ngổn ngang trăm mối.

Nhung an ủi Tấn:

- Thôi bỏ đi, ông ấy đã cố ónh dọn đi thì anh làm sao mà kiếm cho được. .

Tấn lẩm bẩm:

Thật là kỳ quặc, ba anh chết vào ngày 15 tháng giêng năm năm về trước.

Nhung nói: .

Năm năm trước, vào ngày 15 tháng giêng, ông ta dọn vô thì cũng là một sự trùng hợp thôi, anh nghĩ ngợi làm gì

Tấn khích động nói:

- Làm sao có thể trùng hợp như vậy được, hơn nữa mặt mày ông ta và ba anh giống hệt như nhau. Anh không tin thiên hạ có sự trùng hợp lý kỳ như vậy.

Nhung thấy bộ mặt thảm não của Tấn trong lòng thực buồn. Nàng thở dài, nói: .

- Anh Tấn, anh bình tĩnh một chút được không! Nếu họ thực sự dọn đi rồi thì làm sao anh có thể kiếm được họ chứ.

Tấn vẫn còn bần thần, Nhung nhìn thấy Tấn như vậy Anh đang nghĩ gì nữa chứ. Anh còn công việc phải làm mà.

Tấn lại nói một mình nhưng cũng cố ý cho Nhung nghe.

- Không, nhất định tôi phải tìm ra sự thật.

Nhung buồn bã nói: . .

- Anh Tấn à, hình như anh thay đổi nhiều quá rồi.

- Ngay cả em cũng thấy anh quá lạ lùng.

Tấn vẫn trầm lặng, mặc dù người bạn gái mình đầy phần uất. Nhưng càng ầm ức, nói:

- Anh nghe em nói đi, trên đời này cứ cố chấp như vậy cũng không có ích lợi gì đâu.

Tấn bực bội, gắt lên:

Em không biết gì, tể thơn hết là đừng xía vào chuyện đó

Nhưng cố nhịn, nàng nài nỉ:

- Em làm sao có thể không lo cho anh. Vì chuyện này mà anh như điên điên khùng khùng vậy. Anh lại bỏ dạy ngang như thế, học trò anh làm sao đây. Anh nên quên chuyện này đi và sống thanh thoi như lúc trước có phải hay hơn không.

Tấn lắc đầu thờ dãi:

- Anh không bao giờ quên được chuyện này đâu.

Nhưng vẫn cố nói:

- Anh Tấn, làm như vậy vô ích lắm. Anh nghe em khuyên đi.

Tấn đột nhiên nổi giận, thét lên:

- Em im mồm đi. Em cho đó là chuyện vô ích. Đó là cha anh mà. Anh nhất định phải biết sự thực.

Nhưng sống người lại vì từng ngày quen nhau tới nay nàng chưa bao giờ bị Tấn nặng lời như vậy. Nước mắt nàng tự nhiên trào ra, nàng bắt đầu khóc ra tiếng. Nhưng không chịu được hành động này của chàng nữa, nàng đáp lại:

- Anh dựa vào đâu mà nói cái thằng cha già hôm đó là cha của anh?

Tấn cứng họng vì sự bất bẻ của Nhung, chàng nói ngang:

- Anh không biết, nhưng nhất định phải điều tra cho rõ sự thực mới nghe.

Nhung tức tới nỗi không chịu được nữa, nàng cũng thét lên:

- Anh nói ngang như cua vậy đó.

Tấn nói nhỏ lại, nhưng giọng vẫn đầy bất mãn:

- Anh đã nói rồi mà. Đây là chuyện riêng của anh, hãy để tự anh giải quyết chuyện này được không?

Nghe Tấn nói như vậy, Nhung giậm chân bình bịch, nói:

- Vậy thì anh đi điều tra cái sự thật ấy của anh đi, em thấy anh điên thực sự rồi đó.

Tấn nghiêng răng trả lời:

- Em yên tâm đi, anh sẽ nhất định tìm cho ra lẽ mà.

Nhung tức giận bỏ đi, nàng nói với lại:

Nếu vậy thì anh muốn làm gì thì làm đi, từ nay em sẽ không nói tới anh nữa. Từ trước tới giờ khi có cãi vã, Tấn lúc nào cũng nhường nhịn, đuổi theo Nhung xin lỗi. Nhưng lần này thì không, chàng đứng đưng và đầu óc Tấn bây giờ hầu như dồn hết vào việc tìm ra sự thật về vụ này.

Chàng nghĩ có lẽ bây giờ là lúc phải hành động một cách quyết liệt hơn nữa, không thể rình rình, mò mò như thế này được rồi. Trong đầu Tấn đã có chủ tâm. Chàng leo lên xe Honda phóng nhanh tới nhà Bình. Thăng bạn học chung lớp ở Trung học Huỳnh Thị Ngà dạo nào.

Bây giờ Bình là một sĩ quan cảnh sát đặc biệt, coi phòng hoạt vụ. Với chức vụ và quyền hành của Bình, chắc chắn anh ta có thể giúp Tấn thực hiện ý định của mình. Chàng vịn mạnh tay ga, tăng vận tốc cho chiếc xe Honda chồm lên, lao đi vùn vụt. Chẳng mấy chốc đã tới cổng nhà Bình. Thật may mắn, cũng

vừa lúc ấy, Bình từ trong nhà đi ra, định leo lên chiếc xe jeep đậu ngay trước cửa. Thấy Tấn, Bình tươi nét mặt la lớn:

- A, ông thầy giáo. Ông đi đâu mà lại ghé qua đây vậy?

Tấn nói ngay:

- Tôi đi kiếm ông đây.

Bình hơi ngạc nhiên, hỏi:

- Kiếm tôi àl rảnh rồi vậy hay sao ông thầy giáo.

- Không có rảnh rang gì đâu, có chuyện phải nhờ tới ông rồi.

- Chuyện gì thế? Hay là chúng mình vô nhà nói chuyện đi.

Tấn nhìn anh cảnh sát tài xế, hỏi Bình: .

- Hình như ông định vô sở hả?

Bình gật đầu:

- Ừ, tôi sửa soạn đi Biên Hoà. Nhưng còn sớm mà, vô nhà uống ly nước đã.

Tấn không khách sáo, dựng xe theo Bình vô nhà ngay.

Vừa bước qua sân, vợ Bình đã chạy ra tươi cười hỏi Tấn:

- Chào anh Tấn, sao lâu quá không thấy tới chơi. Chị Nhung đâu rồi. Bao giờ thì mấy ông bà mới cho tụi này uống nịu đây?

Tấn gượng cười đáp:

- Còn lâu chị ơi, tụi này còn lu bu lắm.

Mời anh vô nhà chơi. Mấy ông bà này du hí kỹ thực, không biết định kéo dài cuộc tình tới thế kỷ nào nữa đây Bình cũng tiếp lời vợ.

- Hôm nay mà ông Tấn tới nhà tụi mình chơi, chắc chắn thế nào cũng có tin vui rồi, em khỏi phải lo đâu. Nói xong Bình quay qua Tấn nháy mắt hỏi:

- Có phải thế không ông thầy giáo?

Tấn thở dài, lắc đầu:

- Chẳng những không phải vậy, mà có thể còn ngược lại nữa.

Vợ Bình trố mắt, la lên:

- Này, này... mấy ông bà đừng có giở chứng nhé.

Trong đám bạn bè tụi mình chỉ còn chờ cặp Nhung-Tấn của ông bà nữa là thôi đó. Mấy người đừng có loạng quạng nghe chưa.

Tấn ngồi xuống ghế, cố mỉm cười.

- Chị đừng có lo, nhất định là đám cưới tụi này chị không mất phần đâu. Nhưng mà phải thú thực với chị; hôm nay tôi tới đây định nhờ anh Bình giúp dùm một chuyện. Cũng vì vụ này mà làm cuộc đời tụi tôi đảo lộn.

Vợ Bình sững sốt, lụp chụp nói:

- Có nghiêm trọng đến nỗi đó hay không anh Tấn.

- Dạ, thưa chị, có thể còn hơn thế nữa.

Bình cũng không giữ được bình tĩnh nữa, hỏi dồn:

- Ông nói đi, chuyện gì vậy? Nhất định tôi sẽ không để thẳng nào yên, nếu nó dám xía vào đời tư bạn bè tôi đâu.

Tấn thở dài, nói:

- Có lẽ ông bà hiểu lầm câu nói của tôi rồi. Để tôi kể lại đầu đuôi câu chuyện cho quý vị nghe vậy.

Nói xong Tấn từ từ kể lại hết mọi chuyện. Chàng ngưng lại một chút rồi quay qua Bình nói tiếp:

- Bởi vậy tôi mới tới đây định nhờ ông lạm dụng chức vụ một chút. Xét căn nhà đó cho ra lẽ, xem có phải sự thực là như vậy không?

Cả hai vợ chồng Bình cùng bị lôi cuốn vô câu chuyện của Tấn. Không ai ngờ lại có chuyện lạ tới như vậy. Bình sốt sắng nói:

- Nếu vậy để tôi tới sở, truy lục hồ sơ căn nhà xem có những ai, rồi sẽ làm giấy xét căn nhà đó liền đêm nay. Tôi sẽ đích thân làm vụ này cho ông yên tâm. .

Vợ Bình cũng nói vô:

- Phải đó, anh làm liền đi. Em nghe anh Tấn kể vụ này cũng lạ lùng lắm.

Tấn ngần ngừ hỏi Bình.

- Thế còn vụ đi Biên Hoà của ông thì sao?

Bình mỉm cười.

- Không sao đâu, công tác này cũng chỉ là phối hợp với cảnh sát địa phương xét nhà một cán phạm bình thường thôi. Ông khỏi lo, sĩ quan phụ tá của tôi thay thế cũng được. Sự thực không phải như Bình nói, vì hôm nay chẳng có công tác nào ở Biên Hoà cả. Bình có một cô nhân tình, mượn nhà cho nàng sống trong Chợ Lớn. Cứ lâu lâu lại dối vợ, lấy cớ đi công tác xa vắng về đó hủ hí với bồ. Cũng vì vậy mà Bình đi chơi xả láng mà vợ chàng không biết ất giáp gì cả. Nhưng chính Bình lại cũng không ngờ, những lần dối vợ đi hủ hí với bồ như vậy là những lúc Liên ở nhà kéo thẳng vác gạo lên phòng vui vầy ân ái. Anh chàng này ở ngay hẻm sau nhà, làm công cho vợ chồng Bình. Công việc của anh ta là vác gạo và đạp xe ba bánh giao gạo cho khách hàng. Y mới chưa đầy ba mươi tuổi mà đã có bảy đứa con rồi. Liên không ngờ được con người khờ khạo, lam lũ ấy lại có một sức sống bền bỉ kinh hồn như vậy. Ngay từ ngày đầu tiên Tấn mở cho nàng cái tiệm gạo ở ngay từng dưới nhà là Liên đã mượn Tú rồi. Hôm ấy anh chàng lơ ngơ, ở trần tròng trực tới xin đồng sà bần đồ trước nhà. Liên đã mê ngay những bắp thịt lực sĩ trên thân thể người đàn ông

lao động này và nàng gạ anh ta làm luôn cho tiệm gạo. Khỏi phải nói, Tú mừng tới gần ngơ như trúng số. Vì đang làm ăn khó khăn mà lại có một chỗ làm lương hướng khá như vậy ngay cạnh nhà thì còn gì hơn nữa. Từ ngày đó Tú làm luôn cho tiệm gạo của]~iên cho tới nay cũng được hơn một năm rồi.

Khi Tú nhận lời làm ở đây, Liên đã có ngay những dự định trong đầu. Nàng không thể bỏ qua được cái thân thể lực sĩ với những bắp thịt săn cứng lại thật hấp dẫn như thế. Chẳng bù với Bình, thịt thà nhão nhoẹt, bụng phệ, ngực lép chỉ được cái oai phong quần áo bên ngoài. Khi leo lên giường, lục đục ba cái là sụi lờ, làm Liên có những đêm muốn điên lên vì khao khát tình dục. Truyenviet.com và chưa đầy một tháng sau khi Tú làm cho nàng, Liên đã toại nguyện đi những gì nàng mong ước. Từ đó, dù cho Bình có đi công tác bao nhiêu ngày, vắng nhà bao nhiêu đêm, cũng không làm Liên chú ý tới nữa.

Hôm nay, khi Bình cho hay phải đi Biên Hoà mấy ngày mới về, Liên đã nói với Tú để ý hành lang sau nhà, phía trên lầu. Hai đứa có ám hiệu cho nhau từ trước tới nay là khi Liên đổi chậu kiểng hoa Hồng qua bên trái, và chậu kiểng hoa Sứ qua bên phải là Bình đi công tác xa nhà, và Liên muốn ngủ với Tú. Bởi vậy khi nàng nghe Bình nói cho sĩ quan phụ tá đi Biên Hoà thế chàng, nàng hỏi ngay.

- Vậy hôm nay anh không đi Biên Hoà nữa à?

Bình vô tình nói dối:

- Có chứ, anh chỉ bảo ông sĩ quan phụ tá đi trước, thế anh lúc đầu. Khi anh lo xong việc cho anh Tấn là phải tới đó ngay. Không có anh làm sao họ làm việc được.

Nói xong Bình quay qua lẩn, tiếp:

- Ông cứ yên chí đi, đưa địa chỉ căn nhà đó cho tôi, tối nay tôi làm liền. Sáng mai ông tới đây tôi cho ông hay kết quả.

Nói xong Bình thấy phải làm vụ này ngay, vì chàng đã hẹn Tú Vân khuya nay thế nào cũng phải về, nếu chậm trễ thế nào cũng có chuyện với cô nhân tình trẻ khó tính này ngay. Chàng đứng dậy ra vẻ sết sảng, nói:

- Được rồi, ông cứ về đi. Tôi vô sở tính chuyện này ngay bây giờ.

Cả Tấn và Liên cùng mừng rỡ. Mỗi người đều có một lý do riêng...

Bình vội vã leo lên xe ngay, chàng giục anh tài xế lái xe thực mau vô sở. Bình tới phòng văn khố truy lục sổ gia đình cái sổ nhà Tấn vừa đưa lúc nãy. Phòng văn khố chứa đựng hồ sơ ở đây phải nói đầy đủ và thứ tự nhất trong mấy quận Đô Thành. Bởi vậy chỉ vài phút sau, Bình đã lôi ra tờ khai gia đình ở căn nhà chàng muốn tìm. Nhưng thực lạ lùng, gia đình này đã di chuyển đi từ năm năm nay mà tại sao lại không có ai dọn vào. Bình cố tìm một lần nữa, mấy nhân viên của phòng văn khố cũng tíu ưt lục lợi, nhưng chỉ có thế. Như vậy có nghĩa là căn nhà đó phải bỏ không, hoặc có người dọn tới mà không chịu khai báo với cơ quan cảnh sát.

Bình lên phòng trực, gọi điện thoại cho bộ cảnh sát địa phương là chàng sẽ tới đó nhờ họ phối hợp với cơ quan chàng đi xét sổ gia đình một căn nhà ngay bây giờ.

Chỉ vài phút sau, toán cảnh sát, an ninh phối hợp đã lên đường tới căn nhà trong căn hẻm nhỏ mà mẹ con Tấn rình rập mấy ngày qua. Trời tối mòm mòm, con hẻm không một bóng đèn đường. Thỉnh thoảng mới có vài tia sáng hắt ra từ khe cửa sổ của một vài nhà nào đó đi ngủ trễ. Mọi người đều đi bộ, xe hơi phải đậu ngoài hẻm vì đường vô cùng quá nhỏ. Những hàng hiên nhà nhấp nhô, cái cất ra, cái thụt vào. ánh đèn pin lấp lánh trên con đường đất gồ ghề. Không ai nói với ai một câu nào, chó bắt đầu sủa dài theo lối xóm.

Một lúc sau, toán an ninh cảnh sát đã tới trước căn nhà. Quả thực họ là những nhân viên an ninh chuyên nghiệp, nhất là lại có Bình đi theo nên ai nấy đều trở hết tài nghệ san có của mình cốt cho cấp chỉ huy thấy để lãnh công. Đã có mấy người bọc ra ngã sau, căn nhà bây giờ dù có ai ở trong muốn chạy thoát cũng đành bó tay vì đã bị vây kín. Nhiều nhân viên đã rút súng thủ sẵn. Họ hành động lạnh lẽo và im lìm như những bóng ma. Bình rất hài lòng với những người lính dưới quyền mình. Chàng ra dấu cho anh trưởng toán gõ cửa. Anh ta lên tiếng ngay:

- Mở cửa, cảnh sát xét tờ khai gia đình.

Không có tiếng trả lời. Anh ta gõ mạnh vào tấm ván trước mặt, gọi lớn hơn.

- Chủ nhà, xin mở cửa, cảnh sát tới xét tở khai gia đình.

Vẫn không có ai trả lời. Bình ghé mắt nhìn vô trong qua khe cửa. Chàng thấy rờn rợn vì chiếc bàn thờ kê giữa nhà chập chờn trong ánh sáng leo lắt của một ngọn đèn dầu nho nhỏ. Anh trưởng toán vẫn kiên nhẫn gõ cửa:

- Mở cửa, mở cửa. Cảnh sát xét tở khai gia đình.

Một nhân viên đứng bên cạnh Bình nói.

- Thưa đại úy nhất định nhà có người, vì trên bàn thờ có thắp đèn.

Bình gật đầu.

-Tôi cũng nghĩ như trung sĩ. Mình phải gọi bằng được gia chủ mở cửa mới nghe.

Anh trưởng toán nghe Bình nói vậy. Nắm tay đập thật mạnh vô cửa ầm ầm.

- Mở cửa, mở cửa... cảnh sát xét sở gia đình.

Bình chờ một chút nữa cũng không thấy động tịnh gì.

Chàng bảo anh trưởng toán.

Thượng sĩ cứ cho anh em vây chặt căn nhà này. Để tôi dắt mấy nhân viên qua xét nhà bên cạnh hỏi thăm tin tức ra sao.

Nói xong, Bình ra dấu cho hai nhân viên đứng bên chàng tới nhà bên cạnh. Hình nh.ư gia đình này đã nghe thấy tiếng gọi cửa nhà kế bên nên mọi người đã thức dậy và sẵn sàng sở gia đình tự hồi nào. Mọi người cũng đã tập trung ra phòng ngoài cho nhân viên cảnh sát kiểm điểm.

Bình hỏi gia chủ.

- Xin bác cho biết căn nhà bên cạnh này có ai ở hay không?

Người đàn ông gật đầu.

- Dạ, thưa thầy có một ông già ở đó tự lâu rồi.

- Hôm nay bác có thấy ông ta có nhà không?

- Dạ, thưa thầy ông già này ít có xuất hiện lắm. Lâu lắm người ta mới thấy ông ta ra vô. Hôm nay tôi cũng không để ý lắm.

- Bác có biết họ làm ăn ở đâu không?

- Thưa thầy, ông già này không bao giờ nói năng với ai ở khu này cả, ông ấy sống âm thầm như một bóng ma vậy đó. Cả xóm cũng chẳng ai biết ông ta làm ăn ra sao cả.

- Bác nghĩ là tối nay ông già đó có nhà không?

Người đàn ông chưa kịp trả lời, bà vợ đã đỡ lời.

- Thưa thầy, hình như chiều nay tôi thấy ông già có đi qua cửa nhà tôi.

Ông ấy đi một mình hay đi với ai.

- Ông ta đi đâu cũng chỉ có một mình thôi. Chưa bao giờ thấy có lần nào đi với ai cả.

- Như vậy chị nghĩ là ông ta có nhà phải không.

- Dạ, tôi chỉ đoán như vậy thôi. Vì ông ấy đi về trễ lắm.

Bình thấy như vậy cũng đủ rồi. Chàng cảm ơn gia chủ, trở lại căn nhà lúc này. Anh cảnh sát tưởng toán vẫn kiên nhẫn gọi cửa. Thấy Bình trở lại, anh ta nói ngay.

- Thưa đại úy họ nhất định không mở cửa.

Bình nói.

Tôi có thể nói họ ở trong nhà.

- Đại úy tính sao?

Bình ngần ngừ một lúc, rồi ra lệnh:

- Phá cửa vô đi.

Chàng vừa nói xong, người trưởng toán cảnh sát đã lấy vai đẩy mạnh cánh cửa. Có lẽ anh ta nóng lòng nên dùng sức tông thực mạnh. Cánh cửa bật tung, đập vô vách phía trong tạo nên tiếng động thực lớn. Có tiếng gió rít lên đầu đầu, ánh đèn trong nhà lung linh ma quái, chập chờn tới khiếp đảm. Mọi người tràn vô nhà thực nhanh. Mấy cây đèn pin cùng chiếu vô trong một lượt, nhưng không có ai.

Bình lên tiếng:

- Ông chủ có nhà không? Cảnh sátxétở khai gia đình.

Vẫn không có tiếng trả lời. Tự nhiên Bình nổi nóng la lớn.

Các anh xét cho thực kỹ. Bắt hết người trong nhà này đem về sở cho tôi.

Lục lọi một hồi, người thượng sĩ trưởng toán nói với Bình.

- Thưa đại úy, căn nhà này kỳ cục quá. Không có đồ đạc gì hết, chỉ có mỗi mộtcái bàn thờ ở giữa nhà thôi. Hình như không có ai ở đây cả.

Bình hơi cau có.

- Vô lý lúc này nó gài cửa phía trong. Nhà lại chỉ có một cửa ra vào. Hơn thế nữa, cây đèn dầu trên bàn thờ còn cháy và bà hàng xóm đã thấy ông ta đi về chiều nay. Không lý lão là ma.

Bình vừa nói xong giật mình. Chàng vừa nhìn thấy bức hình trên bàn thờ quen quen. Tới gần hơn, dọi đèn pin vô bức ảnh. Bình thấy xương sống lạnh lạnh, hình như có một điều gì không ổn. Chàng đã nhận ra người trong hình. Không phải ông Tư bố của Tấn thì còn ai vào đấy nữa. Chàng có một trí nhớ rất tốt.

Chính bức hình này Tấn đã để cầm trên tay hôm đưa đám ma. Hơn thế nữa, ai chứ mặt mũi, hình dáng của bố Tấn làm sao Bình có thể quên được.

Chàng đã đến nhà Tấn hàng ngàn lần và nói chuyện với bố Tấn không biết bao nhiêu lần suốt thời còn đi học chung với Tấn.

Bình đâm hoang mang thực sự. Tại sao bức hình này lại ở đây Còn người trong nhà này đi đâu. Ông già mà người hàng xóm nói không thế nào là giả được. Ông ta là ai Nhớ lại câu chuyện của Tấn kể chiều nay làm Bình run lên. Không lý ông già này đời mồ về đây sống hay sao. Ông ta là ma hay là người. Chàng quan sát một lượt thực nhanh trên bàn thờ, cũng chẳng có gì đáng chú ý. Mấy cuốn kinh kệ và một miếng vải vàng cũ kỹ.

- Thưa đại úy chắc chắn không có ai ở đây rồi.

Tiếng nói của người thượng sĩ trưởng toán bắt chợt vang lên bên cạnh Bình làm chàng giật nảy mình. Chàng nhìn anh ta như một hồn ma hiện về. Khuôn mặt lung linh trong ánh sáng chập chờn tranh tối tranh sáng thực ghê rợn. Bình nói thực mau.

- Về thôi, để sáng mai anh sau.

Nói xong, Bình với tay lấy tấm hình trên bàn thờ. Chàng muốn có một vật gì trao cho Tấn để y tin rằng chàng đã hết lòng với bạn bè. Hơn thế nữa, bức hình này có thể cho Tấn biết những điều chàng sẽ nói với y là sự thực. Lấy tấm hình xong, Bình tiện thể thổi tắt ngọn đèn dầu, trong thâm tâm chàng đã cho rằng căn nhà này thuộc về gia tài của bạn bè. Nhà không có ai, để đèn như thế này rất dễ sinh ra hoả hoạn.

Bình đi thực mau ra cửa, chàng đưa tấm hình cho anh tài xế, nói:

- Đưa bức hình này cho nhà tôi, bảo bà ấy sáng mai trao cho ông Tấn. Nói tôi đi công tác tới chiều ngày mốt mới về.

Nói xong, Bình vội bước. Chàng phải tới nhà cô nhân tình ngay. Giờ này chắc con nhỏ đang trông đứng trông ngồi chứ không chơi.

Những nhân viên bao quanh căn nhà cũng đã theo ra hết. Mọi người rì rầm

bàn tán. Ai cũng có vẻ bức bối vì cả một đám nhân viên thế này mà không làm nên cái trò trống gì cho ông xếp lớn, đích thân đi xét sổ gia đình. Một trường hợp rất ít khi xảy ra. Đi được một quãng. Bỗng có một nhân viên nói.

- Hình như trong nhà vẫn có ánh đèn.

Chương 3

Anh tài xế về rồi, Liên vội vàng lên lầu, mở cửa ra hàng hiên đổi vị trí hai chậu kiểng. Nàng cẩn thận bật đèn phía ngoài lên cho Tú nhìn rõ ám hiệu. Nàng chắc chắn chỉ độ nửa tiếng sau là Tú có mặt ở đây, dù cửa ngoài có khoá, Tú vẫn có chìa khoá riêng nên chàng ra vào tự do. Liên vô phòng ngủ, cởi hết quần áo. Khoác vào mình chiếc áo ngủ mỏng manh. Nàng cầm chiếc quần lót lên rồi lại ném xuống giường. Có lẽ hôm nay cũng chẳng cần những thứ vướng víu này nữa. Trong nhà bây giờ đâu còn ai. Con nhố nẫu ăn cũng đã về quê thăm gia đình mấy bữa nữa mới lên. Chốc nữa chỉ còn lại mình nàng với Tú thì lo gì. Càng hở hang bao nhiêu càng hay.

Liên chạy xuống cầu thang. Bộ ngực đồ sộ nhẩy tung tung theo mỗi bước chân. Nàng vẫn hãnh diện về thân thể vệ nữ của mình. Cũng nhờ tập thể thao đều đặn hàng ngày mà thân thể nàng không bị những hàng mỡ dư thừa như các bạn bè khác. Liên nghĩ tới chỉ vài phút nữa Tú sẽ vục mặt vô bộ ngực nàng làm thân thể tự nhiên nóng lên và run rẩy thực sự. Nàng bước vội vô phòng tắm.

Hôm mở cửa tiệm, Bình đã đề nghị phải xây một cái phòng tắm và nhà cầu cho khách hàng dùng ở dưới nhà, chứ ai lại cho họ lên lầu mình bao giờ. Mấy người làm áp phe với Bình, muốn lấy điểm với chàng. Loay hoay thế nào, họ xây một cái phòng tắm tới chính Liên cũng không ngờ tuyệt vời như vậy. Chung quanh phòng có lát những mảnh gương thể cho lớp gạch men như những phòng tắm khác. Chiếc bồn tắm bằng xứ láng lưỡng. Có lẽ họ phải mua từ ngoại quốc đem về, chứ ở Việt Nam đâu có loại này. Nhất là hai vòi nước nóng lạnh mới tuyệt vời làm sao. Tắm nước âm ấm là cái thú mê hồn của Liên, nàng có thể ngâm thân thể hàng giờ trong làn nước ấm này. Hồi chưa bắt được hồn Tú, Liên đã từng vô căn phòng này, trần truồng ngâm mình trong bồn nước, vuốt ve thân thể cho đỡ những cơn thèm khát khi Bình vắng nhà.

Bây giờ có Tú rồi, Bình vẫn vắng nhà thường xuyên. Liên thả cửa ngụp lặn, vẫy vùng trong biển dục, sông tình. Vẩn nước cho đầy bồn tắm, nàng có thói quen trước khi gặp Tú phải tắm rửa cho sạch sẽ rồi ngâm mình trong bồn nước nóng có pha dầu thơm. Loại dầu thơm Tabu nồng nặc này sẽ thấm vô da thịt nàng và giữ được thực lâu. Tú đã nhiều lần chết trên da thịt nàng vì mùi thơm man rợ này.

Hôm nay không hiểu sao tim nàng tự nhiên đập hơi mạnh và có một chút hồi hộp. Không biết cái điềm gì đây. Nàng đã từng tắm chung với Tú hàng chục lần rồi chứ đâu có phải đây là lần đầu tiên đâu. Hơn thế nữa, chồng nàng lại mới đi Biên Hoà thì ít nhất cũng phải hai ba bữa nữa mới về được. Vậy mà những gai ốc nổi lộn cợn trên làn da trắng hồng làm nàng lo sợ vu vơ. Nhưng dù bất cứ chuyện gì xảy ra đêm nay, Liên cũng phải ôm ấp tấm thân nóng bỏng của Tú trước đã. ánh điện sáng choang phản chiếu vô những tấm gương ở bốn bức tường làm Liên khó chịu. Nàng lấy cây đèn cầy, đốt lên và tắt công tắc điện. Ành sáng mờ từ cây đèn cầy tỏa ra, lung linh, lộn cợn trên làn nước, không khí thơm ngát thực thơ mộng và tình tứ.

Liên hài lòng. Nàng mỉm cười thích thú, bước vô bồn nước. Liên từ từ trằm mình xuống làn nước ấm áp. Hai tay nàng vớt nước hai bên lùa nhẹ lên những phần thân thể căng phồng nhô nhô trên mặt nước. Nàng thích thú nhìn lên tấm kiếng trên trần nhà. Bộ ngực no tròn, đứng thẳng không một nếp nhăn. Liên lùa hai tay xoa nhẹ lên đỉnh đỏ hồng. Những cảm giác thích thú chạy dài xuống xương sống làm nàng phải cong người lên. Hình ảnh những bắp thịt săn cứng của Tú chập chờn. Chỉ vài phút nữa, con người bằng xương bằng thịt ấy sẽ siết chặt lấy da thịt nàng, nóng bỏng như nham thạch hoá diễm sơn làm cả hồn xác nàng phải chảy ra thành nước trong ái ân tốt đỉnh.

Liên ấn hai bàn chân vào thành bồn, phía dưới chân, trườn mình lên một chút cho thoải mái hơn. Đùi nàng dài quá khổ nên chiếc bồn tắm không đủ dài để chứa hết tất cả thân thể nàng từ đầu tới chân. Vì vậy mà mỗi khi ngâm mình trong bồn tắm này, nàng phải nhô hẳn phần đầu và cổ khỏi mặt nước, hoặc là muốn ngụp lặn cho nước phủ hết đầu chìm phần tóc xuống nước để gội đầu thì lại phải co hai

đầu gối lên khỏi mặt nước, hoặc dặng chân banh thân thể ra gác hai bàn chân lên thành bồn tắm.

Cái thế sau cùng này tuy không ngâm được nước am tới hai bàn chân, nhưng lại là cách nằm thoải mái thích thú cho Tú vầy vùng trên thân thể nàng. Quả thực cái bồn tắm này là thiên đàng của anh chàng khờ khạo tốt phước đó. Liên mỉm cười một mình thì thầm:

-Tú ơi, em dâng hiến tất cả da thịt này cho chàng. Hãy dầy vò, nhồi nặn thật hung bạo như loài dã thú tiền sử, để hai đứa mình chết đi trong ái ân cuồng

nhật ngút trời xanh nhé anh.

Nàng trườn mình xuống phía dưới, dìm đầu để phần tóc ngâm sâu trong nước. Phần đùi dài thông, trắng muốt của Liên phải gác sang hai bên thành bồn tắm. Phần thân thể dưới bụng hơi cong lên cho đầu chìm xuống nước. Nàng muốn những hương của dầu thơm trong nước ngấm sâu vào chân tóc. Vì lát nữa, mặt Tú sẽ phải úp lên phần đầu tóc này khi chàng trườn mình trên thân thể nàng. Liên im lặng đợi chờ, nàng nhìn ánh đèn cầy lơ mờ, lung linh trên mặt nước hiện ra trong tấm kiếng trên trần nhà. Thân thể nàng lồ lộ. Bộ ngực nhấp nhô, chồn vờn, tròn trịa và căng cứng ẩn hiện trong làn nước gợn sóng thật thần tiên. Liên kê hai bàn tay sau gáy, nâng đầu lên một chút cho nước không tràn vô mặt để lỗ mũi hít thở dễ dàng hơn. Hai cánh tay kéo lên trên làm bộ ngực càng linh động hơn. Nàng thích thú ngấm thân thể vệ nữ của mình trong kiếng.

Có tiếng lạch cạch ngoài cửa, tiếng chân đi thành thịch. Chắc hẳn Tú đã tới. Tiếng chân càng gần hơn, âm thanh ình ình qua làn nước ấm áp dội vô màng nhĩ nàng ngâm trong bồn tắm thật lạ tai. Những tiếng động ấy trầm và có âm vang như trong một hang động ở rừng cao núi thẳm, cõi thiên tiên. Tiếng động tới thực gần, có lẽ Tú đã tới cửa phòng tắm. Liên trườn. mình lên khi Tú bước vô cửa. Hai chân nàng ngâm trong nước, nửa thân hình trên nhô ra khỏi mặt nước. Liên ngồi duỗi thẳng chân trong bồn tắm, dựa lưng vô thành bồn. Ngực nàng ưỡn về phía trước, đứng thẳng không một nếp nhăn.

Tú hiện ra trước ngưỡng cửa, khuôn mặt ngây ngô thật dễ thương. ánh mắt ngờ nghệch đăm mê nhìn vô thân thể Liên chết sống làm máu nàng sôi lên vì thèm muốn. Liên thở mạnh, hổn hển:

- Mình ơi, lại đây mau lên. Em chờ hết nổi rồi...

Tú lật đật tới hết quần áo ra, thân thể lực sĩ với những bắp thịt săn dòn bánh mật chắc và cứng ngắc, ngỏng lên dữ dội. Chàng sà vội xuống bồn tắm trong vòng tay Liên khép chặt.

Nước bắn tung toé, có lẽ chẳng ai để ý gì khác ngoài đăm mê nóng bỏng cuồng vội. Vẫn vẻ lúng túng, ngờ nghệch quay bên này, với bên kia vội vã cố hữu của Tú

làmLiền càng sôi lên. Có những lúc chàng ngẩn ngừ, chậm chạp mò mẫm, rồi phì phò thở hổn hển, rồi hấp tấp ngậy ngô lại càng làmLiền điên hơn nữa. Đã có những lúc tưởng như muốn nín thở tới chết được rồi.

- Em đợi mình lâu quá rồi có biết không...

Tú thì thào:

Thật không?

- Em chịu không nổi nữa...

- Sao không vô buồng ngủ có phải rộnggrãi hơnkhông ở đây sướng hơn... .

Tú chùn hai bờ vai xuống, cong người lên. Thân thể kịch cõm của chàng loay hoay cho vừa với chiếc bồn tắm nhỏ bé đầy ăm ắp nước.Đề Liên bên dưới mà không làm cho nàng sặc nước. Thânhìnhvệ nữcủa nàng nằm gọn dưới những bắp thịt lực sĩ của Tú. Ngực nàng ép cứng bên dưới ngực chàng. Đầu Tú nằm lệch qua một bên để má chàng và nàng ép sát bên nhau. Hai chân Liên như mọi bữa gác lên thành chiếc bồn dành chỗ cho cả phần thân thể Tú kịch cõm loay hoay, nhấp nhô...

Liên thét lên, nàng không sợ tiếng kêu của nàng lọt vô tai người thứ ba, vì biết chắc rằng trong căn nhà rộng lớn này chỉ còn hai người. Tú và nàng.

- á á á. á! ? !

Âm thanh vang dội đập vô vách nhà âm vang kéo dài ra như sự khoái cảm cùng tột của Liên dâng lên tột cùng, Nàng trầm mình trong khoái lạc cùng cực. Hơi thở hổn hển của nàng nóng hôi hổi.

Bỗng những bắp thịt của Tú như căng ra và phồng lên chưa từng thấy. Thân thể chàng run lẩy bẩy, nóng bỏng như hoá lò. Thần kinh Liên như muốn rần ra, bứt tung trong khoái lạc xé trời chưa từng bao giờ có. Những cảm giác nhục dục ào ạt như bão táp, như mưa nguồn, tràn về trong từng mạch máu, từng lỗ chân lông.

Nước trong bồn sóng sánh tràn cả ra ngoài. ánh nển lung linh mờ ảo liêu trai

trần ngập. Thân thể của Tú vẫn cứng ngắc nhưng bất động. Chàng nằm im
như nhín thở. Liên phờ phạc, nàng ngất ngư với sức mạnh điên rồ của Tú.
Bây giờ chàng đã nằm yên mà da thịt nàng vẫn căng ra, khép tròn, ngậm
cứng tới rã rời.

Tất cả đều im lặng, mặt nước cũng phẳng yên. Bờ vai lực sĩ của Tú không
nhúc nhích, im lìm in hình trong tấm kính trên trần nhà. Liên hơi lay động,
nàng thì thào bên tai Tú:

- Cứng ơi... cứng mệt lắm hả?

Tú không trả lời, chàng vẫn nằm im lìm. Thân thể vẫn cứng ngắc như còn
muốn vớt vát những giây phút thiên thần vừa qua. Liên cắn nhẹ vô má chàng.

- Hôm nay anh lì lắm nhé, tới bây giờ mà vẫn còn cứng ngắc như thế này được
nữa hay sao...

Tú không trả lời, chàng vẫn nằm im lìm.

Liên cười khúc khích thực dân dăng. Nàng ưỡn người lên, da thịt ép chặt vì
sức nặng của thân thể Tú đè nặng trên thân thể nàng. Liên có cảm tưởng bây
giờ giống như những lần nàng ép mình vô Tú trước một bức tường chắn sau
lưng chàng. Thật chắc và dội ngược tới sát xương tủy. Nhưng giờ đây chân tay
rời giã, da thịt mềm nhũn như những sợi bún ngâm nước nhiều giờ. Nàng
không còn một cảm giác nào nữa. Liên nói trong hơi thở:

- Thôi. anh Tú ơi. Ngồi dậy đi anh. Em mệt quá rồi...

Tú không trả lời, chàng vẫn nằm im lìm

- Ngồi dậy đi mà... chút nữa em bắt đèn cho...

Tú không trả lời, chàng vẫn nằm im lìm.

Liên vòng tay luồn qua hai tay chàng, lần mò lên vai Tú. Nàng ôm ghì lấy
chàng, ghì thực chặt bộ ngực núm lửa vô mình Tú. Bàn tay nàng xoa nhẹ nhẹ
trên tấm lưng rộng như bản thốt, chắc nịch.

- Dậy đi nhe anh, chúng mình kiểm cái gì ăn rồi vô phòng ngủ với em sáng mai hãy về. Anh Bình đi công tác mấy ngày nữa mới về lạng.

Tú không trả lời, chàng vẫn nằm im lìm.

Liên bắt đầu thấy có điều gì bất thường. Thân thể Tú vẫn còn cứng ngắt, đứng thẳng trong mình nàng, nhưng bất động và lạnh tanh. Những lần trước dù có sung sức cách mấy thì hai đứa cũng rần ra, mềm sèo cùng một lượt, chứ có đâu như hôm nay. Chàng nằm im lìm, bất động mà cứng ngắt cả mấy chục phút như thế này rồi. Cái vật này không còn muốn trở về nguyên trạng của nó nữa hay sao? Nàng hơi sảng giọng:

- Ngồi dậy đi mà anh Tú. Anh đừng làm em sợ chứ.

Tú không trả lời, chàng vẫn nằm im lìm.

Liên để ý, hình như đầu Tú đang gục hẳn xuống mặt nước chứ không ép vô má nàng như lúc ban đầu nữa. Thân thể chàng cũng không thở phì phò hay hỗn hển như mọi lần. Chàng nằm im lìm và bất động. Một cảm giác quái gở lạnh buốt chạy dài thực mau qua xương sống. Nàng nghĩ tới bức hình ba của Tấn do anh cảnh sát tài xế mang về trao cho nàng, để trong phòng khách, bảo ngày mai trao cho Tấn.

Câu chuyện kỳ quái xét nhà ông già ma quái của chồng nàng hồi chợ tối do anh tài xế kể lại chạy thực nhanh qua đầu nàng. Liên ớn lạnh, nổi da gà. Nàng nói như thét:

- Anh Tú, ngồi dậy đi mà. Đừng có hù em nhe. Người ta đang sợ muốn chết đây này.

Tú không trả lời, chàng vẫn nằm im lìm.

Tự nhiên trong phòng có gió lạnh lạnh, bóng ai vừa thoáng qua trần nhà. Đền nền lung linh một cách ma quái. Liên bắt đầu hoảng hốt. Nàng thét lên vang dội:

- á. á. á á! ! !

Hai tay nàng luôn vội xuống dưới nhưng không thể nào đẩy thân hình nặng như một tấm phản trên mình nàng lên được Cái khối thịt gần trăm ký lô ấy lại khít khịt trong chiếc bồn tắm, úp chặt phía trên, đè lên mình nàng làm Liên vô phương xoay trở. Tai hại hơn hết là bắp thịt vẫn cứng ngắc, to như bắp tay ấy đâm sâu vào mình nàng cũng không thể nào rút ra được. Bây giờ nó như một thỏi sắt nguội, cứng ngắc tới rợn người, có thể rồi đây nó sẽ làm cho da thịt nàng rách ra, nát bét không chừng. Vì bây giờ thân thể Liên đã co lại Hơn thế nữa, sự sợ hãi lại càng làm cho các bắp thịt nàng teo lại tới đau thốn.

Nàng bật khóc nức nở. Bây giờ mới phải làm sao đây? Ai có thể cứu nàng ra khỏi cái bồn tắm đêm nay, hay là nàng phải nằm dưới cái xác chết này tới bao giờ. Liên chắc chắn Tú đã chết rồi. Vì dù có được ngủ với nàng, Tú vẫn sợ nàng như bất cứ bao giờ. Không bao giờ Tú dám giỡn mặt với nàng cái kiểu này cả. Hàng ngày, mỗi lần nàng giận bất cứ việc gì, ở đâu và với ai, nếu Tú đứng gần đó cũng xanh mặt chứ đừng nói như bây giờ nàng đã nổi giận và sợ hãi thực sự như thế này mà Tú còn dám nhây nhúa như thế này hay sao. Chỉ trừ khi chàng đã tắt thở. Mà chắc chắn điều này đã xảy ra rồi.

Liên nhìn lên tấm gương trên trần nhà cũng đã hiểu tình hình ra sao rồi. Nếu Tú còn sống thì làm sao chàng có thể nhịn thở lâu như vậy được khi úp mặt dưới nước cả mấy chục phút như thế kia.

Liên cố hít mạnh một hơi, nín thở, dùng hết sức cố đẩy cái xác Tú lên, nhưng vô ích. Nàng cảm thấy đó là một hòn núi chứ không phải là một xác người nữa. Chẳng những sức nặng của Tú đã là một khó khăn vô vọng cho sức của nàng có thể xô nó lên mà cái thểnằm oái oăm này cũng lại càng làm cho nàng vô phương xoay trở.

Liên đã cố đẩy, dẩy, đạp, đâm, đá. Lật bên này, xoay bên kia. Nhưng nàng vẫn không thể nào thoát khỏi cái xác chết cứng ngắc, nặng như một khối đá tảng đè trên mình nàng trong cái bồn tắm này. Nàng vùng vẫy cả tiếng đồng hồ mà cũng chẳng ăn thua gì. Cái xác chết vẫn cứ bồng bềnh trên thân thể nàng.

Liên mệt tới ngất ngư, nàng thở hỗn hển, nằm suội lơ chụm trận.

Bây giờ thì chắc chắn không còn hy vọng gì có thể tự nàng thoát khỏi cái thể oái oăm này nữa. Liên cố trấn tĩnh, có lẽ phải nghỉ một lát. Từ từ nghĩ cách thoát thân. Từ nãy tới giờ nàng hành động theo một phản ứng tự nhiên không

suy xét trong lúc hoảng hốt. Bây giờ có lẽ là lúc phải lấy này.

Phải dùng tới trí óc. Hàng ngày Liên là người luôn luôn dùng đầu óc để điều khiển mọi công việc trong đời sống. Không hiểu sao bây giờ nàng lại bỏ quên điều này. Phải ngưng thần lại trước. Tập trung tư tưởng. Nghĩ tới tư thế mình đang nằm ra sao.

Cái gì là trở ngại.

Hoá giải như thế nào đây? Làm sao để thoát ra khỏi cái bồn này. Nó như một cái hộp và cái nắp là một thân ma, thực nặng như một tấm bia đá không thể nào nhấc lên nổi.

Trường hợp Tú đè lên mình nàng trên giường. Thực là dễ dàng, nàng chỉ cần lật mình lẫn qua một bên là thoát khỏi cảnh này ngay. Nhưng bây giờ nằm trong bồn tắm, làm sao để rút ra.

Nhưng không hiểu cái gì đã xảy ra cho Tú. Tại sao chàng lại chết một cách bất thành linh như thế này. Không Tú bị đau tim, đứt gân máu hay là làm tình trong nước mà chàng bị Thượng Mã Phong như người ta thường nói.

Nhưng dù bất cứ điều gì xảy ra cho chàng thì kết quả cũng đã có rồi. Chàng đã chết thực sự ngay trên mình nàng và cả trong da thịt nàng nữa, đã rút ra được đâu. Nó cứng và to như thế này. Bây giờ bắt đầu đau thốn. Điều đó lại còn làm thần kinh Liên căng thẳng và sợ hãi hơn cả cái đau của da thịt trong lúc này.

Thân thể Tú nổi dập dình trong bồn nước, có lẽ cũng vì vậy mà Liên chưa bị chàng đè chết. Nhưng cái khoảng cách nhỏ nhoi và sát sạt ấy vẫn không đủ để rút khối thịt dài và cứng mà hàng ngày nàng mơ ước lúc nào cũng nằm trong thân thể nàng ra khỏi người nàng bây giờ.

Liên không ngờ mình lại có thể phải làm tình với một xác chết như thế này. Mỗi lần nàng nhúc nhích, cố đẩy cái xác của Tú lên. Vật ấy lại rút ra rồi đâm vào như khi Tú còn sống. Không hiểu sao nó vẫn cứ cứng như thép nguội thế kia được mãi. Bao giờ nó mới xù đi và trở lại trạng thái bình thường đây.

Liên nhìn lên trần nhà, từ lúc Tú chết tới giờ. Đây là lần đầu tiên Liên bình tĩnh

nhìn lên những miếng kiếng gắn trên trần nhà. Thân hình của Tú đè lên mình nàng, che khuất hết, chỉ còn chừa cái đầu và hai chân Liên gác trên thành bồn tắm cũng chơ vơ làm sao. Chiếc đầu gối nhô lên, hai đùi dẹt ra. Thân thể nàng banh ra để hứng trọn những động tác ái ân cuồng bạo lúc rạo rực. Bây giờ là một khổ ải, đau đớn.

Bỗng một tia hy vọng loé lên trong đầu. Liên nhìn hai chiếc đầu gối nhô lên trên thành bồn tắm. Nàng từ từ ruỗi thẳng chân lên, luồn xuống dưới mình Tú. Hai bắp đùi ép lại thân thể nàng khít chặt, tạo lên một sức ép làm cho bắp thịt nàng co thắt thốn đau tới bụng. Liên cố chịu đựng để cho hai chân mình nằm song song dưới mình Tú rồi nàng lấy hết sức, co đầu gối lên tạo thành một đòn bẩy nâng cái xác của Tú lên cao. Hai chân Tú lay động, nhấc được lên khỏi mặt nước vài phân. Phần da thịt Tú đâm sâu vô thân thể Liên hình như càng lún sâu hơn nữa. Liên mặc kệ, nàng nghiêng rặng, nín thở, cố đẩy đầu gối lên. Nếu thân thể Tú là một khúc cây có lẽ giải pháp này có chút hy vọng. Vì hai đầu gối nàng có thể là một chiếc đòn bẩy nẩy khối thịt ấy lên cao, vì đầu Tú chống phía trước vô thành bồn. Nhưng ác hại thay, thân thể Tú vẫn bằng da bằng thịt, không phải là một khúc cây được. Hai đầu gối nàng chỉ nâng được hai đùi Tú lên cao nhưng còn phần thân thể của Tú mềm mại lại nằm mọp trên mình Liên và càng ép sát hơn nữa. Thậm chí khi đùi Tú lên cao hơn một chút thì phần thân thể Tú lại càng ép cứng lên thân thể Liên nhiều hơn, dìm nàng sâu xuống dưới đáy bồn. Cho tới một lúc Liên đã co hết đầu gối lên cao hết mức, đùi Tú nằm vắt vào trên chân nàng cũng chẳng làm gì hơn được.

Chỉ một phút sau Liên phải hạ chân xuống ngay, vì nàng mỏi rời rã và nhất là phần da thịt đâm sâu vô thân thể nàng ở bụng dưới đã làm da thịt Liên trầy chụa, đau rát không chịu thấu được nữa. Nàng bật khóc nức nở. Tức tử như một đứa trẻ.

Sự sợ hãi lại dâng lên tới tột cùng khi cây đèn cây từ từ tàn lụi. Liên nhìn thấy ánh sáng mờ mờ ấy yếu dần, yếu dần rồi chỉ còn là một tàn lửa. Bóng tối ụp xuống một cách phủ phàng. Cái tàn lửa sau cùng của bắc nển trong đêm tối như một bóng ma trôi, lung linh, mờ ảo như hồn ma về đòi mạng nàng. Nó nhảy múa trong đêm tối một hồi. Liên tưởng tượng như có lúc nó bay thẳng vô mắt nàng toé lửa, rồi lại vọt lên cao ngạo nghễ. Trong đêm tối mịt mù nàng nhìn thấy đủ bóng hình khủng khiếp với ánh ma trôi. Thế rồi một hồi sau nó mới chịu tàn lụi và chìm vào bóng tối.

Liên cố nghĩ, bóng tối bao trùm như thế này càng hay, vì nàng không còn phải nhìn thấy xác Tú rập rình trên thân thể nàng nữa. Nhưng ý tưởng ấy không đứng vững trong đầu óc nàng được bao lâu, vì cái xác của Tú đang rập rình trên thân thể nàng. Dù là trong bóng tối nó vẫn hiện ra trong đầu óc Liên như ban ngày. Có những lúc nàng thấy hình như cái đầu Tú nhúc nhích và đang cúi xuống cắn vô cổ nàng Trời ơi, làm sao bây giờ.

Tại sao lại có thể xảy ra tình trạng trở trêu như thế này chứ. Liên đang nằm dưới một xác chết, một tử thi, một khối thịt ma quái.

Nếu chỉ có như vậy cũng đã đủ khổ rồi. Đằng này nàng còn phải chịu đựng ở cái tư thế làm tình với một xác chết nữa mới khủng khiếp làm sao.

Bóng tối tràn đầy. Những hình ảnh ma quái lại hiện lên, nhảy múa. Thân thể Liên cũng đã lạnh băng, tái ngắt và run lẩy bẩy. Tại sao trong nhà lại có gió lạnh. Liên nhớ tới tấm hình để ngoài nhà. Tấm hình của ba Tấn chứ còn ai nữa. Tại sao nó lại ở nhà ông già đó. Cái ông già kỳ quái này Tấn lại nhất định là cha mình mới khủng khiếp. Hôm đám ma ông ta cũng có hai vợ chồng nàng tham dự. Lý nào ông ta còn sống được. Nhưng mà cái hình này thì đúng là hình ông ấy rồi. Không lý người chết đã năm năm rồi mà còn đội mồ sống lại được hay sao? Nhưng nếu không phải ông ta đội mồ sống lại thì ông già trong căn nhà đó là ai?

Tự nhiên hình ảnh ba Tấn hiện ra thực rõ ngay trong phòng tắm. Hình ảnh người phu đòn đám ma cuốn những tấm vải trắng quanh mình ông, gói lại, chỉ để hở cái đầu.

Lúc ấy mắt ông nhắm nghiền. Miệng mím chặt. Hai lỗ mũi hơi hinh lên. Nước da tái mét. Trong phòng hình như lại có gió lạnh. Và, trời ơi, những sợi tóc của ông hình như bay bay. Cái mũi cũng phập phồng. Bây giờ thì con mắt từ từ mở ra. Cái đầu quay nghiêng, nhìn về phía Liên. Ông ấy ngồi dậy.

Ngồi dậy...

Những mảnh vải liệm rơi lả tả chung quanh mình ông ta. Liên thét lên.....

Trời đã sáng. Liên mơ màng trong cơn ác mộng. Chính nàng cũng không biết là mình bây giờ ngủ hay thức. Sống hay chết. Cái thân ma của Tú vẫn đè nặng

trên mình nàng.

Tối hôm qua ba của Tấn đã về trong phòng này. Có phải chính ông ấy đã giết Tú hay không. Rõ ràng trong phòng có gió lạnh. Cửa ngõ đều đóng chặt mà căn phòng tắm nhỏ bé này làm sao không khí di chuyển được để tạo lên những cơn gió lạnh đó. Có phải là tử khí của xác chết Tú hay không? hay là hơi lạnh từ cõi âm ti cùng ba Tấn đã trở về Ông ấy thành ma rồi hay sao? Sao không tìm Tấn mà lại về nhà nàng làm gì. Ông ta có thù oán gì với Tú đâu mà giết chàng chết bất đắc kỳ tử như thế này.

Ồ hay là chồng nàng ruốc ông ta về đây. Cái ảnh của ông ấy để ở phòng ngoài có phải là vật đưa đường hay không? Nhưng dù thế nào chẳng nữa thì trời cũng đã sáng rồi. Mặc nhiên Liên đã ngủ với xác chết của Tú trên thân thể nàng cả đêm qua trong tư thế một cuộc làm tình.

Bây giờ trời đã sáng rõ. Nhưng ở trong căn phòng tắm bí bưng kiên cố này làm thế nào kêu cứu cho người ở ngoài đường vô đây cứu nàng được.

Con nhỏ ở nàng đã cho nó về quê chơi một tuần lễ nữa mới lên. Nhưng dù nó có trở về đây cũng không thể nào vô nhà được vì y đâu có chìa khoá cửa. Trong căn nhà này, chỉ có nàng, Tú và Bình có chìa khoá vô nhà mà thôi.

Tú thì đã chết trên thân thể nàng như thế này rồi, chìa khoá của anh ta chắc chắn còn trong túi quần ném trên sàn nhà kia. Còn nàng thì nằm đây, trong quan tài bằng cái bồn tắm mà nắp quan tài kể như đã đóng lại, lại chính là cái thân ma của Tú. Bây giờ chỉ còn lại một người có chìa khoá có thể vô nhà được là Bình. Chồng nàng, anh ấy đã đi công tác ở Biên Hoà cũng phải một hai ngày nữa mới về.

Nhưng khi Bình về nhà, chàng nhìn thấy cảnh vợ mình trần truồng nằm dưới thân thể tổng ngồng của một thằng công nhân như thế này chàng sẽ nghĩ sao đây. Chàng có thể giết nàng không. Dù là Bình rất nuông chiều nàng từ ngày lấy nhau tới giờ, nhưng trong tình cảnh bắt gặp người vợ son trẻ của mình ngoại tình trong tình cảnh trớ trêu như thế này, chắc chắn chàng sẽ phải nổi điên lên mà giết nàng mất thôi.

Nhưng bây giờ phải làm sao. Bình là người duy nhất có chìa khoá vô nhà. Chàng cũng là người duy nhất có thể cứu nàng thoát khỏi cảnh ma quái này.

Nếu Bình không giết nàng, thì sau đó dù chàng có ly dị, đuổi nàng ra khỏi nhà cũng không sao. Sống với nhau mà đã xảy ra tình trạng như thế này thì còn mặt mũi nào nhìn thấy nhau hàng ngày nữa. Thà xa nhau còn hơn.

Nhưng bao giờ Bình mới về, nếu chàng đi luôn năm bảy hôm liệu nàng có đủ sức sống trong hoàn cảnh này hay không? Cái thây ma sẽ rửa nát trên thân thể nàng rồi nàng mới thoát được, hay là nàng sẽ chết đói trước khi thoát ra khỏi đây. Liên cảm thấy mình đã kiệt quệ lắm rồi. Làm sao có thể sống cho tới khi xác chết m"à nát ra mà ngồi dậy được chứ. Chẳng cần phải chết đói, mà cứ tưởng tượng tối này mà Bình chưa về. Nàng vẫn phải nằm dưới cái xác chết này không hiểu Liên có thể sống được qua đêm nay hay không?

Những hình ảnh ma quái đêm qua đã làm nàng xui đi. Còn hôm nay cái gì sẽ xảy ra đây? Trong phòng hình như vẫn có gió lạnh. Thân thể trần truồng của Tú vẫn dập dình trên thân thể nàng. Mỗi lần Liên cự mình là mỗi lần cái khối thịt còn mắc trong người nàng nhúc nhích như lúc Tú còn sống. Hồi đó nàng mong cho nó đừng bao giờ xui đi, cứ cứng ngắc như thế này và nằm trong mình nàng hàng giờ cũng được. Bây giờ sự mong ước ấy đã thành, trong hoàn cảnh sống chết này làm nàng điều đứng.

Thân thể Liên rời rã, hình như bây giờ chỉ còn lại khối óc làm việc. Tất cả những bắp thịt nàng qua một đêm trầm mình trong nước, dưới xác chết của Tú đã làm tất cả hoàn toàn tê cóng và bất động. Nàng không còn một mảy may hy vọng nào dùng sức mình mà tự ngồi dậy được nữa. Chắc chắn phải nhờ tới bàn tay của một người nào đó kéo nàng ngồi dậy, dù cho không có cái xác của Tú trên thân thể nàng.

Niềm hy vọng duy nhất để sống sót là Bình phải trở về càng sớm càng hay. Liên không thể tưởng tượng được, chỉ qua một đêm mà con người nàng ra tới nông nỗi này. Hàng ngày dù nàng có yếu đuối, nhưng đâu có tới nỗi tệ như thế này được. Cái chết đã chập chờn trước mắt. Bây giờ Bình ở đâu nước mắt nàng trào ra chua xót ...

o o o

Bình lau nước mắt cho người yêu. Người tình nhỏ bé gốc Hoa kiều ủy mị và kiều sa làm sao. Nàng đã vâng lời những người thân sống chung với chàng, chấp nhận mọi thiệt thòi Dâng hiến cả đời con gái cho chàng dù biết rằng

chàng đã có vợ và tuổi đời chàng gần gấp đôi nàng.

Nhưng bù lại, Bình đã thực sự thương yêu nàng hơn cả bà vợ lớn chính thức có hôn thú ở Đa Kao ngàn lần. Chàng thường hay nói dối vợ đi công tác để về với nàng hàng đêm. Đó là chưa kể tới những ngày nghỉ hoặc những lúc rảnh rỗi chàng đều chạy về nhà hú hí với nàng. Tú Vân chẳng những không còn mặc cảm bị ép duyên mà thực sự nàng đã yêu thương người chồng đầy quyền uy này như một vật báu trời ban cho nàng.

Từ ngày lấy chồng, chẳng những cuộc sống của cá nhân nàng đổi mới, mà tất cả họ hàng bà con và nhất là nơi làm ăn của gia đình và giòng họ nàng đã lần lượt tất cả các phe nhóm trong vùng. Tú Vân được mọi người thân coi như một chiếc bùa hộ mệnh cho cả giòng họ. Quả thực như vậy, nếu không có bàn tay xếp đặt và bảo trợ của Bình thì dù có mọc ba đầu sáu tay cũng không ai có thể nào sống bằng nghề cờ bạc một cách công khai như giòng họ và gia đình nàng hiện nay ở vùng này.

Sáng nay Bình lật đật muốn về sớm một cách vô cớ đã làm Tú Vân sa nước mắt và chàng đã phải chịu thua, ở lại dỗ dành nàng. Bình vừa lau nước mắt cho người yêu, vừa hôn nhẹ lên làn da mướt mướt của nàng.

- Nín đi cưng, anh đã nói không về sớm nữa mà.

Tú Vân phụng phịu.

- Nhưng tự nhiên tại sao hôm nay anh lại muốn về sớm chứ. Bộ anh chán em rồi chứ gì.

Bình cười dả lả, tát nhẹ nhẹ vô má người yêu.

- Em chỉ nghĩ tầm bậy thôi. Làm sao anh có thể hết thương em được cơ chứ. .

Thế tại sao tự nhiên anh đòi về sớm?

Anh cũng không biết, không hiểu tại sao tự nhiên sáng nay thấy nóng ruột, bồn chồn trong người nên anh định ghé qua nhà một chút trước khi đi làm.

Tú Vân lại phụng phịu.

- Anh nhớ chị Liên chứ gì:

Bình lại cười hì hì.

- Nhớ cái gì mà nhớ không biết nữa. Anh mới bà ấy ăn ở với nhau gần chục năm rồi còn có cái gì nữa đâu mà nhớ với nhớ chứ.

Tú Vân sà vô lòng Bình, nhõng nhẽo.

Anh nói vậy, mai một ở với em lâu rồi anh cũng cư xử với em như thế thôi chứ gì.

Bình luồn một tay vô ngực người vợ trẻ, xoa nhè nhẹ.

- Làm sao anh đối xử với em như vậy được cơ chứ.

- Coi nè, em làm anh chết trước tuổi thọ chứ không chơi đâu.

Tú Vân nhướn người lên, lấy tay bịt lấy miệng Bình la bài hoải.

-Anh này nói bậy quá đi, anh không có được chết đâu.

Bình ôm cứng lấy nàng, gỡ nhẹ bàn tay nhỏ bé của Tú Vân ra khỏi miệng chàng, tìm bờ môi xinh xắn ngậm chặt. Chiếc lưỡi Tú Vân lùa qua miệng Bình như mọi lần. Thân thể Bình tê đi, chìm trong hoan lạc. Chàng thấy thật thanh thản và bình yên bên người con gái nhỏ nhắn xinh đẹp này. Hàng ngày Bình bù đầu nhức óc với biết bao nhiêu vụ án. Những tranh dành quyền hành, phe nhóm. Những thủ đoạn sát nhân luôn luôn rình rập của tội đặc công trong thành phố. Đó là chưa kể tới nhiều khi chính không khí gia đình chàng làm cho Bình điên đầu.

Với Tú Vân lại thực giản dị và dễ thương. Chỉ có nàng làm cho Bình có những giây phút thoải mái quên đi, được tất cả những căng thẳng và bức bối hàng ngày. Chàng cảm thấy có thể hy sinh tất cả để làm cho nàng vừa lòng. Bởi vậy khi Tú Vân muốn chàng ở lại với nàng cho tới giờ đi làm mới vào sở thì Bình không còn vương mắc điều gì nữa. Những hồi hộp lo lắng viễn vông hồi sáng tiêu tan ngay và chàng cũng quên liền mọi thứ khi tà áo Tú Vân bật tung ra,

để lộ khoảng da trần con gái trắng tinh và hồng đỏ nhấp nhô trên đỉnh cao tình ái.

Đã nhiều lần Bình quên cả giờ đi làm vì vùng da thịt này của Tú Vân. Cũng được cái chàng là một trưởng sở độc lập nên ít chịu sự kiểm soát của cấp trên, bởi vậy sự vắng mặt của Bình cũng chẳng ai biết. Dù có chàng hay không, các nhân viên, các bộ phận dưới quyền chàng vẫn hoạt động đều đặn. Công việc không bao giờ gián đoạn.

Chàng sống với Tú Vân như một cặp vợ chồng son mới lớn. Tình yêu trai gái nở rộ trong lòng chàng như một chàng trai mới lớn lên vừa sa vào lưới tình lần đầu. Tú Vân lại chiều chuộng, vuốt ve và rất biết đòi hỏi những gì chàng thích ban phát. Cuộc sống của Bình như lạc vào động Thiên Thai của hai chàng Lưu Nguyễn thừa xa xưa.

- Vân à.

- Anh nói gì cơ.

Bình thì thào bên tai nàng.

- Tại sao em đẹp quá vậy?

Tú Vân cười khúc khích.

- Tại anh đó.

- Tại anh là sao?

- Tại anh làm cho em đẹp.

Anh có làm gì đâu.

- Có.

- Làm gì chứ.

Tú Vân nói thực nhỏ, tiếng nàng vi vu, thoang thoang trong đầu Bình, chạy

dài, toả ra khắp châu thân.

- Anh đang làm đó không thấy sao... m. ì. n.h... ơ.. i...

Thân thể Bình cương lên, săn lại và cứng ngắc. Chàng xiết chặt tấm thân nhỏ bé của nàng trong vòng tay thô bạo của chàng. Hình như Tú Vân cố chịu đựng và hứng trọn những ái ân cuồng bạo của Bình. Nàng vắn vẹo, rên rỉ, hỗn hển trong đam mê cùng cực...

Mặt trời đã lên thực cao, có lẽ cũng gần trưa rồi. Bình uể oải bò xuống giường trong khi Tú Vân còn nằm sải chân tay. Có lẽ nàng cũng ngất ngư với cơn cuồng bạo của Bình. Thân thể nhỏ nhắn trắng ngần lồ lộ không một nếp nhăn của nàng làm Bình chần chừ. Chàng ngồi xuống mép giường vỗ nhẹ nhẹ vô đùi nàng.

- Em có muốn dậy ăn cái gì không?

Tú Vân từ từ mở mắt và mỉm cười nhẹ nhàng trong cái lắc đầu yếu ớt thực dễ thương.

- Em mệt...

Để anh bảo chị bếp làm cho em một tô súp bào ngư nhé.

- Anh đừng lo cho em, để tí nữa dậy, em ăn cái gì cũng được mà. Anh đi làm đi, muộn lắm rồi đó.

Vừa nói Tú Vân vừa đưa tay nắm lấy tay Bình bóp nhẹ nhẹ. Một luồng điện nóng hồi chạy qua da thịt Bình thực nhanh. Chàng cúi xuống hôn lên khoảng da trắng muốt dưới bụng nàng. Những bờ lông cọ vô má làm Bình muốn chồm lên mình nàng một lên nữa. Tú Vân ôm lấy đầu chàng thì thầm:

- Thôi mà anh, đi làm đi. Tối tối lại về với em nhé.

- Em đợi anh đó.

Như một đứa trẻ ngoan ngoãn nghe lời mẹ. Bình từ từ nhồm dậy, vô phòng tắm lau mình, thay quần áo và đi làm. Chàng tới sở duyệt lại chồng hồ sơ đã

để sán trên bàn mà hương vị trình nguyên của người ớn nh nhân trẻ còn phảng phất. Bình vừa đọc hồ sơ vừa ăn uống luôn tại bàn. Anh chàng hầu cận thân tín của chàng luôn luôn biết ý chủ. Mỗi lần Bình vô sở trể, mặt mày bơ phờ là y biết ngay Bình cần những thứ gì khi làm việc.

Một ly rượu chát thật lớn, một miếng bí tết, một mẩu bánh mì nướng sắn có trét bơ Pháp, một củ khoai tây luộc xay nhỏ và hai cái hột gà chiên ộp la. Đồ tráng miệng luôn luôn là mấy trái chuối ngự, thứ trái cây không thể nào thiếu được trong mùa này của Bình.

Bình ăn uống xong thì ly rượu cũng vừa cạn. Chàng thấy chất men thấm vô mạch máu như một chất kích thích đầy sinh lực. Những hình ảnh tối qua và sáng nay còn lớn vồn trong đầu. Không hiểu sao, càng gần Tú Vân lâu, chàng càng say mê nàng hơn nữa. Có lẽ Bình không bao giờ chán được những vùng da thịt ngút ngàn ân ái đó chăng. Nó ngọt như những đợt nắng non, thơm như mùi hương phấn của ngàn loài hoa dại. Phải chăng đó là mật ngọt tình yêu mà đấng thượng đế tạo lên từ người đàn bà làm phần thưởng cho đàn ông.

Bỗng nhiên chàng nhớ tới Liên, người vợ đã nhiều năm chẵn gối. ở Liên, chàng thấy một sức sống cuồng nhiệt, nhưng không hiểu tại sao không làm chàng say mê như Tú Vân. Liên cũng chiều chuộng chàng, cũng ve vuốt, cũng đòi hỏi ái ân ngày đêm. Phải nói là chàng không đủ sức để cung phụng cho nàng mới phải.

Những vùng da thịt nung núc, vùng tròn núi lửa. Hùng hực ái ân chưa bao giờ Bình có thể làm nàng bỏ cuộc chơi. Chàng đã phải mở một tiệm bán gạo cho nàng làm việc cho khuây khoả và quên đi những đòi hỏi của xác thịt để Bình được yên thân. Quả thực sau những ngày làm việc có tính cách lao động chân tay ấy, Liên đã ít lặn lội hằng đêm và Bình cũng được ngủ thẳng giấc.

Mắt Bình bỗng giựt liên hồi. Không hiểu có chuyện gì xảy ra mà từ hôm qua tới giờ chàng cứ hồi hộp, phập phồng trong lòng. Bình nghĩ tới vụ xét nhà ông già mà Tấn nhờ, không lý nó là nguyên nhân cho sự lo sợ hồi hộp viễn vông này hay sao? Cũng có thể lắm. Tuy sau khi xét nhà không được kết quả gì, nhưng Bình đã đem về tấm hình của cha Tấn. Không hiểu tấm hình ấy có liên quan gì tới ông già cư ngụ bất hợp pháp trong căn nhà đó không? Có lẽ chỉ có Tấn mới có thể trả lời được câu hỏi này. Nhưng Bình tự nhủ, thế nào cũng trở lại đây

một lần nữa và nhất định hỏi cho ra nhẽ ông già này là ai mà có tẩn hình của cha Tấn như vậy.

Chưa hết giờ làm việc mà lòng Bình đã bồn chồn lo ra. Từ trước tới nay chưa bao giờ có tình trạng này xảy ra trong đời chàng. Bình tuy hay tới sở trễ vì ái ân với Tú Vân, nhưng chàng luôn luôn là người rời sở sau cùng. Chỉ khi nào duyệt xét hết hồ sơ chàng mới chịu về nhà, chứ chưa bao giờ vì một lý do gì Bình để ứ đọng hồ sơ tới ngày hôm sau.

Hôm nay hồ sơ còn cả chồng, Bình đã đứng dậy. Chàng bấm chuông gọi anh hầu cận bảo tài xế đem xe đưa chàng về Một thoáng ngạc nhiên chạy qua khoé mắt, nhưng anh ta không nói năng gì, chạy đi gọi anh tài xế ngay, và chỉ vài chục phút sau Bình đã về tới nhà. Bình ngạc nhiên vì không hiểu tại sao giờ này mà nhà chàng đóng cửa im nghiêm. Bình bảo anh tài xế:

- Anh chờ tôi ở đây, có thể tôi sẽ còn cần xe chiều nay.

Người tài xế vâng dạ, tắt máy xe, lấy tờ báo ra đọc trong khi Bình lấy chìa khoá mở cửa vô nhà.

Căn nhà vắng hoe, im lìm. Những bao gạo chất dọc theo hai bên tường lên tới trần nhà, thu hẹp diện tích chiếc phòng rộng mênh mông. Bình bật đèn, ánh sáng tỏa ra soi sáng khắp căn phòng. Chàng nhìn thấy ngay chiếc hình ba Tấn để trên bàn thu tiền của vợ. Cặp mắt ông nhìn Bình trừng trừng. Miệng mím lại nửa như giận dữ, nửa như cười cợt. Bình phân vân không hiểu sao Tấn chưa tới đây lấy tẩn hình này. Anh chàng có vé nóng này muốn biết kết quả việc xét nhà này ghê gớm cơ mà. Bỗng có tiếng gọi chàng từ phòng tắm.

- Anh Bình... anh Bình ơi cứu em.

Bình ngạc nhiên tới đờ đẫn. Tiếng của Liên kêu cứu. Một thoáng báo động rung lên trong đầu chàng. Bình rút nhanh cây súng đeo bên hông. Chàng nép sát lưng vào những bao gạo chất dọc bên tường. Từ từ tiến lại phía phòng tắm. Tiếng Liên càng kêu lớn hơn, phát ra thực rõ ràng trong phòng tắm. Kinh nghiệm mười mấy năm chỉ huy trong ngành tình báo. Bình mím chặt môi không lên tiếng, chàng cố di chuyển thực nhẹ nhàng không để gây ra một tiếng động nhỏ nào. Trống ngực Bình đập thành thạch, trải qua biết bao nhiêu nguy hiểm thập tử nhất sinh không làm chàng run sợ, không hiểu sao hôm nay

chàng lại hồi hộp lạ kỳ.

Tiếng Liên càng lớn hơn, giọng nàng run rẩy và đứt đoạn. Như vậy chắc hẳn vợ chàng đang gặp nguy hiểm trong căn phòng tắm này rồi. Không lý hung thủ vô nhà, khóa cửa lại với Liên ở trong đó hay sao. Nhưng tại sao y lại để nàng kêu cứu tởdo như vậy. Một cái bầy chẳng. Bình định lui ra gọi anh tài xé võ trợ lực. Bỗng Liên gọi như gào lên.

- Anh Bình ơi... có phải anh Bình đó không. Vô đây kéo cái thầy ma này ra cho em đi, nếu không em chết mất. Bình không còn suy nghĩ gì hơn thiệt nữa, chàng nhảy

tới đập tung cửa phòng tắm. Hai tay ghì cây súng chìa vô trong sẵn sàng nhả đạn.

Khung cảnh trong phòng tắm làm chàng ngẩn ngơ, không tin được mắt mình. Miệng Bình há hốc, chân tay chàng bắt đầu run lẩy bẩy. Chàng đứng chết một chỗ như cây tượng đá. Liên cũng trợn mắt nhìn chàng trừng trừng. Miệng nàng mím chặt, không nói được tiếng nào. Lúc này nàng còn kêu réo, bây giờ lại lặng thinh. Không gian chũu nặng. Thời gian như đứng lại. Hai người nghe được cả tiếng tíc tắc của chiếc đồng hồ Bình đeo trên tay.

Nhưng dù muốn dù không Bình và Liên cũng phải đương đầu với sự thực. Liên run rẩy lên tiếng.

- Anh kéo xác thằng Tú ra đi. Không lý để em nằm luôn trong này hay sao.

Bình vẫn lặng người, chàng không thể nào tin được sự việc này có thể lại xảy ra được như vậy hay sao. Thấy Bình đứng chết trân, Liên lại lên tiếng.

- Anh làm ơn kéo xác thằng Tú ra cho em đi. Em nằm đây đã một ngày một đêm rồi.

Bình không nghe lời Liên nói, tai chàng ù đi, mắt mờ dần. Chàng bắt đầu nhìn quanh phòng tắm. Dấu đèn cầy còn lại trên bàn. Đây là sở thích của Liên, nàng luôn luôn dùng đèn cầy trong mọi cuộc truy hoan. Lại mùi nước hoa quen thuộc bốc ra từ bồn tắm. Bình đã tắm chung với nàng hàng trăm lần trong chiếc bồn có pha nước hoa như thế này. Tiếng Liên lại vang lên.

- Anh Bình, xin tha cho em mà. Em lỡ đại, dù anh có muốn bỏ em thì cũng để em ra khỏi cái bồn tắm này đã chứ. Không lý anh muốn em chết như thế này hay sao.

Mắt Bình trợn lên, chàng bỗng nhìn thực rõ thân thể của thằng làm công trên mình Liên. Người vợ đầu gối tay ấp của chàng từ khi còn hàn vi. Thì ra từ bấy lâu nay chàng bị gạt mà không biết. Cái thằng vác gạo khờ khạo này ai mà ngờ được nó lại là kẻ cầm cái sừng tổ bố trên đầu chàng từ bấy lâu nay. Hèn gì bây giờ Liên không còn đòi hỏi ân ái với chàng như thuở nào nữa. Chàng đã tưởng vì làm việc lao động chân tay nhiều nên Liên không còn đòi hỏi xác thịt nhiều. Ai ngờ nàng đã ngoại tình trong lúc chàng vắng nhà. Như thế này còn mặt mũi nào nhìn thấy ai nữa chứ. Địa vị, uy quyền càng cao, chuyện này xì ra càng nhục. Bình lùi lại, rồi như bị ma đuổi, chàng chạy thực nhanh ra nhà ngoài mặc cho tiếng la hét của Liên phía sau. Chàng khoá cửa lại và ba chân bốn cẳng nhảy lên xe, thét lớn:

- Chạy mau... chạy mau.

Anh tài xế không hiểu chuyện gì, thấy xếp của mình mặt mũi đỏ gay, thét be be, sợ hãi rồi máy cho chiếc xe chồm lên mà không cần hỏi đi đâu, chạy thẳng tới trước. Có lẽ hơn ai hết, anh biết tâm lý của ông xếp mình. Trong lúc này mà mở miệng ra hỏi một câu là lãnh cái búa ngay. Anh cứ lẳng lẳng lái xe thẳng về sở. Vừa tới nơi, anh định queo xe vô cổng, bỗng Bình hỏi anh một câu làm anh thẳng xe gấp, hoảng hết tấp vô lễ đường ngay.

- Ai bảo anh đưa tôi về đây.

Xe vừa ngừng lại, anh lại nghe ông xếp lớn thét lên.

- Ngừng lại đây làm gì hả?

Anh vừa tính cho xe chạy, Bình đã giận dữ nói lớn:

- Thôi xuống xe đi.

Anh tài xế lật đật nhảy xuống xe liền. Trong khi đó Bình nhảy vào trước tay lái, nhận ga cho xe chồm lên lao tới trước trước sự kinh ngạc của người tài xế

không hiểu chuyện gì đã xảy ra cho ông xếp mình.

Tấn vừa tới nhà Bình đã thấy chiếc xe Jeep chở Bình chồm lên, lao đi như giông gió. Chàng cố tăng vận tốc chiếc xe Honda cũ kỹ đuổi theo nhưng không kịp. Tấn ngạc nhiên hết sức. Cả ngày hôm qua, chàng đã tới nhà Bình nhiều lần nhưng không hiểu sao chẳng có ai ở nhà cả. Tiệm gạo đáng nhẽ phải mở hàng, vậy mà cửa đóng then cài. Tấn đã gọi, phải nói là đập cửa hàng chục lần vẫn không có ai ra mở.

Chiều nay vừa tới nơi lại thấy xe Bình lao đi vùn vụt. Chàng cố gọi, nhưng Bình không nghe thấy. Bởi vậy chàng lại đành quay về. Hôm qua Tấn cũng có ghé vô con hẻm của ông già nọ và được người lối xóm cho biết có cảnh sát tới xét nhà tối hôm đó. Ngoài ra không ai biết gì hơn nữa. Điều đó lại càng làm Tấn nóng lòng muốn biết kết quả việc khám xét nhà của Bình hơn nữa. Nhưng bây giờ phải làm sao đây.

Trong lòng Tấn nóng như lửa đốt, chàng không còn biết phải làm sao. Bỗng trong đầu Tấn loé lên một ý nghĩ. Chàng cho đó có thể là một giải pháp hay. Nhưng một mình Tấn làm sao có thể thực hiện nổi. Ít nhất cũng phải có người phụ với chàng, nhưng tìm ai đáng tin cậy để làm cái chuyện phi pháp này. Suy đi nghĩ lại, Tấn thấy Nhung là người đáng tin cậy nhất. Nhưng nàng đang giận chàng, và trong vụ này, Nhung lại là người chống đối chàng đầu tiên. Bây giờ phải làm sao.

Suy đi nghĩ lại cũng chẳng có giải pháp nào cho ổn thoả. Tấn thấy chỉ còn cách cứ tìm tới Nhung, nói hết mục đích chàng nhờ nàng, dù cho Nhung có nói gì thì nói, ít nhất chàng cũng có dịp thuyết phục nàng, may ra có kết quả tốt. Còn như nàng từ chối thì cũng kể như không nói điều này với nàng thôi. Thiếu Nhung, Tấn cũng đâu có làm được gì.

Tới nhà Nhung, Tấn cho xe chạy luôn vô trong sân. Mấy con chó thấy người quen tđi vẫy đuôi mừng. Chàng dựng xe, vồ nhẹ nhẹ vô đầu con chó mực. Nó ghéech mồm, lim dim mắt thích thú. Con chó vàng cũng chồm lên người chàng. Tấn mỉm cười ôm lấy đầu nó, nói:

- Mà lại ghen với nó rồi phải không?

Nhung cũng vừa trong nhà đi ra, nàng nhìn thấy Tấn, ngạc nhiên hỏi:

- Ủa, anh Tấn tới hồi nào vậy. Vô nhà đi anh, anh cứ ôm mấy con chó đó, chúng hôi lắm đó.

Tấm cười hì hì, chàng mừng trong bụng vì thấy Nhung không có vẻ gì giận chàng như mấy bữa trước nữa.

- Em ăn cơm chưa. Anh tính tới rủ em đi ăn cơm.

Nhung mỉm cười, nàng lấy hình như được an ủi vì lời mời của Tấn như một sự xin lỗi đã làm cho nàng giận mấy bữa trước.

- Em cũng đang nấu cơm. Ba mẹ và mấy đứa em đi coi hát tới tối mới về. Hay là anh ở lại ăn cơm với em cho vui.

Tấn mừng rỡ, như vậy là chàng có dịp nói hết ý định nhờ vả Nhung tối nay cho nàng nghe.

- Như vậy cũng được, chúng mình có dịp nói chuyện với nhau nhiều hơn.

Làm sao Nhung hiểu được ý định Tấn tới tìm nàng để làm gì. Tình yêu chín mùi đã làm nàng dễ dàng quên đi tất cả những tủi hờn mấy bữa trước. Nhung nắm tay Tấn kéo vô phòng tắm, nàng lấy nước cho chàng rửa tay. Ánh mắt Nhung ngời lên biết bao nhiêu yêu thương chan chứa.

- Hồi này trông anh xanh xao tiều tụy quá. Có lẽ em phải nấu đồ bổ cho anh hàng ngày mới được. Mẹ anh cũng yếu rồi, mà con nhỏ người làm nó có biết gì đâu.

Tấn cười mơn chớn.

- Có lẽ bây giờ là lúc mẹ anh cần một người con dâu như em rồi đó.

Nhung cười khúc khích.

- Chỉ có thể thôi hay sao?

Tấn với chiếc khăn lau tay cho khô rồi quay lại ôm ghì lấy Nhung, hôn vội vã

lên bờ môi chín mọng của người yêu Nhung chơi với, nàng không ngờ hôm nay Tấn hấp tấp như vậy. Mặc dù nàng biết trong nhà không có ai, và đây cũng không phải lần đầu Tấn hôn Nhung, nhưng không hiểu sao nàng sờ sợ. Căn phòng tắm nhỏ bé này tuy kín đáo mà nàng vẫn tưởng có ai đang rình rập.

Tuy nhiên, chỉ vài phút sau, những cảm giác mê mẩn dâng trào khắp thân thể làm nàng quên đi tất cả. Nhung hơi nhướn người lên, nhắm mắt lại. Hai thân hình ép chặt vào nhau không còn một khe hở. Hơi thở nàng rồn rập khi bàn tay Tấn luồn qua áo ngoài, chạm vào da thịt nàng. Bàn tay Tấn như có điện, lần mò tới đâu, người nàng tê đi tới đó. Chiếc áo ngoài của nàng đã bị Tấn lột ra từ lúc nào Nhung cũng không hay. Bàn tay Tấn hình như đã luồn qua lưng quần làm Nhung hoảng sợ. Nàng rên rỉ:

- Anh... anh... thôi mà...

Nhưng Nhung không làm sao làm cho tay Tấn dừng lại được. Nàng chỉ còn biết giữ chặt lưng quần để cho Tấn không thể tuột xuống như đã cởi áo nàng ra lúc nãy. Có lẽ Tấn cũng chỉ tiến tới đó, chàng lùa bàn tay từ sau ra trước run rẩy và đam mê. Chính Tấn cũng không ngờ hôm nay mình táo tợn như vậy. Chàng khom người xuống, hôn lên bộ ngực trắng ngần lồ lộ:

- Anh Tấn... anh Tấn ơi.

Hình như Tấn không nghe thấy gì, chàng thở mạnh trên khuôn ngực căng tròn của nàng. Bờ môi chàng tham lam và vội vã Tấn cũng không ngờ phản ứng tự vệ của Nhung lại yếu ớt như vậy. Cả hai cùng là nhà giáo, hành động và lời nói ý tứ hàng ngày trước đám học sinh đã ảnh hưởng không ít tới đời sống riêng tư của lứa đôi. Vậy mà hôm nay Tấn đã phá lệ, chàng hành động như một dân ăn chơi nghề

nghề nghiệp, bất chấp nề nếp gia giáo của một nhà mô phạm.

Trong đầu chàng bây giờ chỉ còn là đam mê và lợi dụng. Tấn cũng không ngờ chàng đã thành công quá dễ dàng như vậy. Chắc chắn lát nữa đây, chàng sẽ rất mạnh mẽ cho Nhung biết ý định của mình sẽ nhờ nàng làm gì. Khi nàng đã thuộc về chàng trọn vẹn như thế này, có còn điều gì Nhung lại có thể từ chối không giúp Tấn nữa chứ.

Với cảm hứng dạt dào tới điên dại, Tấn bế thốc Nhung trên tay. Đi nhanh vào phòng ngủ. Bỗng có tiếng ồn xao ngoài cửa, tiếng hai con chó sủa mừng rỡ. Cả Tấn và Nhung cùng hoảng hồn, mặc nhanh quần áo.

Nhung không ngờ cha mẹ và các em lại về giờ này. Như vậy là mọi người không đi coi hát rồi. Tiếng thẳng út oang oang gọi nàng:

- Chị Nhung ơi chị Nhung.

Nhung chạy vội ra nhà ngoài, Tấn cũng theo sau.

- Ủa, sao không đi coi hát nữa à?

- Tức quá, mình đi muộn, người ta bán hết vé rồi chị Nhung ơi. Ba mẹ đưa tụi em đi ăn rồi về.

Mọi người cũng đã vào tới nhà. Tấn cúi đầu chào ba mẹ Nhung.

- Thưa hai bác.

Mẹ Nhung mỉm cười.

- A, anh Tấn lại chơi hả. Các con ăn cơm chưa. Cả nhà ăn hết rồi đó. Nhung làm cơm cho anh Tấn ăn với con đi. Tấn nhanh miệng.

- Thưa bác, cháu định tới mời em Nhung đi ăn tối ở nhà người bạn. Xin bác cho phép chúng cháu về muộn một chút.

Cả nhà tuy không ai nói ra, nhưng đã mặc nhiên coi Tấn như người chồng chưa cưới của Nhung rồi. Nhất là đám em Nhung, chúng rất thích Tấn vì chàng vui tính và yêu thương chúng, cũng như chiều chuộng chúng đủ thứ. Đã có nhiều lần Nhung phải nhắc nhở chàng đừng quá dễ dãi với đám em nàng, sợ chúng hư vì ỷ lại có chàng đỡ đầu. Đặc biệt mẹ Nhung còn có cảm tình với Tấn hơn mọi người. Bà thường la rầy Nhung ngay trước mặt Tấn khi nàng làm chàng phật ý. Có những lúc Nhung tưởng chừng như mẹ coi Tấn còn trọng hơn con ruột trong gia đình. Nghe Tấn xin phép đưa Nhung tới nhà bạn ăn cơm, bà đồng ý ngay.

- Ở ở con Nhung. sửa soạn đi với anh Tấn chưa. Sao mà ăn mặc thế kia coi sao được. Đi thay quần áo đi con. Nhung liếc nhìn Tấn, mỉm cười ý nhị. Men ớn còn

động trên môi, những run rẩy chưa tan biến khỏi da thịt. Nàng cũng muốn Tấn đưa mình tới một nơi không có ai. Một thế giới riêng biệt tình ái run rẩy cả tâm tư và thể xác. Bữa cơm ở nhà một người bạn mà Tấn vừa xin phép chắc chắn chỉ có hai đứa. Những thức ăn phải là kê môi, ép má. Phải là da thịt lên men với vớ tan thể xác.

Nhung thấy Tấn nói dối tình bơ, điều mà từ trước tới nay chưa bao giờ xảy ra. Nhất là vừa rồi, những mơn chớn vuốt ve sôi sục tới run người. Con người chàng không lý có thể thay đổi mau chóng tới mức độ đó. Dù đang háo hức, đam mê, nhưng tự nhiên Nhung cũng thấy lo sợ, dẫu biết rằng không trước thì sau nàng cũng là vợ chàng một cách chính thức và đàng hoàng.

Ra khỏi nhà, Nhung cười khúc khích sau lưng Tấn.

- Hôm nay anh quá quắt lắm nhé, anh Tấn...

Tấn cười hì hì, vừa lái xe, vừa thò một tay ra sau lưng nắm lấy tay Nhung.

- Còn em thì sao?

Nhung ép má vô lưng chàng.

- Em bắt chước anh đó.

Cả hai cùng cười thích thú. Những cảm giác lâng lâng tình ái dạt dào. Chiếc xe chồm lên thật nhanh, Nhung vòng tay ôm lấy bụng Tấn, nàng ép sát ngực vô lưng chàng. Chính Nhung cũng không hiểu sao nàng có thể dạn dĩ một cách dễ thoã như vậy.

Tấn lái xe thẳng tới nghĩa trang Mạc Đình Chi, nơi mộ cha chàng ở đây. Con đường này thực quen thuộc vì từ năm năm nay tuần nào chàng cũng đi thăm mộ. Người giữ cửa nghĩa địa đã quen mặt Tấn và rất quý chàng vì tháng nào Tấn cũng cho ông ta mấy trăm bạc để ông quét mộ và thay nước bình bông trước mộ cha chàng.

Nhung cũng không lạ lòng gì ngôi mộ của cha Tấn. Đã nhiều lần chàng đưa nàng tới đây ngồi hàng giờ tâm tình. Nghĩa trang này nằm ngay giữa thành phố Saigon của những người nhiều tiền và có thể lực nên rất khang trang và kín đáo. Mẹ Tấn có một ông bác đã lo cho gia đình chàng một miếng đất để xây căn mộ này ngay từ khi cha chàng còn sống. Phải nói đây là một căn nhà nhỏ nhỏ chứ không phải là một ngôi mộ thường với tấm bia như những ngôi mộ khác.

Chính Tấn cũng không hiểu sao cha chàng lại bận tâm tới nơi an nghỉ ngàn thu của gia đình nhiều như vậy. Hình như ông đã bỏ ra một số tiền rất lớn xây ngôi mộ này.

Chung quanh mộ là hàng rào, rồi một cái nhà con con có mái, có tường, có cửa, có những chân song sắt và mộ bia chắn phía ngoài như một tấm phen che phía trước không cho người đi đường nhìn thấy bên trong ngôi mộ. Nói tóm lại người đi đường từ ngoài nhìn vào, có cảm tưởng đó là một cái miếu cổ hay phải là một cái lăng nhỏ nhỏ của một vị vua chúa nào từ thời xa xưa.

Với kiến trúc này, lúc ba Tấn mới mất, chàng đã từng nằm lì ở đây suốt ngày khóc lóc mà không ai biết: Và cũng đã có lần chàng ngủ quên cả đêm mà cũng không ai hay. Hôm nay Tấn đưa Nhung vào đây, nàng cũng chẳng lạ gì ý định của Tấn. Cả hai đang cần một nơi yên tĩnh và vắng vẻ để tâm tình. Phải nói trước khi ra khỏi nhà, chính nàng cũng đã nghĩ tới ngôi mộ này.

Tấn dắt hân xe vô trong mộ, cười cười bảo Nhung.

- Tối nay chúng mình ngủ luôn ở đây nhé em.

Nhung liếc Tấn thực dài dẽo thoã.

- Em đồ anh đó.

Tấn vòng tay ôm lấy Nhung ngay, nàng cũng ép sát người vô mình chàng. Bờ môi Tấn lần tìm miệng Nhung, cả hai quay cuồng với nụ hôn vội vã. Nhung không ngờ

người Tấn đã nóng hừng hực từ bao giờ. Những bắt thịt cương cứng cọ vô

mình nàng nóng bỏng. Bàn tay Tấn cũng đã luồn vô trong mình Nhung. Nàng không có một phản ứng gì mà trái lại còn như đồng lõa khi ưỡn hẳn mình lên hứng trọn những cảm giác tê mê từ da thịt Tấn truyền qua. Nhung thì thầm:

- Có lẽ đến lúc chúng mình phải làm đám cưới rồi phải không anh.

Tấn nói nho nhỏ.

- Em muốn bao giờ.

Nhung cắn nhẹ vô tai chàng.

- Càng sớm càng hay anh nhé, em sợ lắm.

- Em sợ cái gì chứ?

Nhung cắn vô tai chàng mạnh hơn.

- Còn hỏi nữa.

Tấn cười thích thú, chàng ép sát thân thể Nhung vô tường. Lưng nàng bị cắn phía sau làm cho những phần trước dội ngược vô mình Tấn. Cả hai người dán vô nhau như một tấm ván ép. Tâm hồn Nhung đỡ dần trong hoan lạc. Từ trước tới nay chưa bao giờ Tấn có những hành động hung bạo như lần này. Mặc dù Tấn cũng biết rằng Nhung cũng đã có một đời chồng, nhưng mới cưới nhau chưa đầy ba tháng chồng nàng đã tử trận. Bởi vậy vấn đề ân ái thể xác với nàng đâu còn xa lạ gì nữa.

Hôm nay tự nhiên Tấn tiến tới mạnh mẽ. Những đòi hỏi thể xác từng ngày chồng chết đã bị nàng nén kín nay bùng lên không sao ngăn được nữa. Chiếc quần Nhung tụt xuống hồi nào nàng cũng chẳng thèm quan tâm. Bây giờ chỉ còn là hưởng thụ. Với Tấn, người thanh niên vừa lớn nhưng đầy kinh nghiệm. Chàng tuy hăm hở nhưng Nhung tìm thấy ở chàng những đam mê cuồng nhiệt thật êm ả. Chàng không làm nàng sợ hãi và đau đớn như người chồng trước. Mặc dù chưa chính thức cưới hỏi, Nhung đã hứng trọn sức sống hừng hực của người yêu giữa nơi mờ mịt vắng vẻ này. Thân thể nàng dù bị ép sát vô tường nhưng vẫn vắn vẹo, run rẩy và tê tái một cách ngắt ngảy. Nhung không kên được hơi thở phì phò rên rỉ.

- Anh... anh Tấn ơi, em thương anh quá.

Tấn không trả lời, da thịt chàng như muốn nổ tung ra trong hơi thở của người yêu. Tấn cắn răng, ghì thật chặt tấm thân nổi nà lồ lộ không một mảnh vải của người tình. Chàng nghe rõ tiếng thét nho nhỏ trong hơi thở ngắt quãng của Nhung. Nàng đã đi tới tột cùng của ái ân cuồng bạo.

- Anh... anh... anh... ơi... ! ?

Mặt trời đã lặn từ lâu, bóng tối cũng đã lan tràn trên mặt đất. Trong ngôi mộ tranh tối tranh sáng, hai bóng hình vẫn dính cứng lấy nhau, hình như quên đi thời gian đang trôi qua thực mau. Tiếng Nhung thì thầm. Bậy quá, chúng mình làm cái chuyện này ngay trong ngôi mộ của cha anh.

Tấn nói nho nhỏ:

- Em đừng lo, không có ai trong ngôi mộ này đâu.

Nhung rùng mình, tiếng Tấn như xoáy vô màng óc.

Nàng hoảng hốt hỏi:

- Anh nói cái gì. Cha anh không chôn ở đây hay sao?

- Không phải là không chôn ở đây. Nhưng ông ấy đã đội mồ sống lại và đi chỗ khác rồi. Tâm thần Nhung choáng váng, nàng chợt nghĩ tới ông già Tấn và nàng gặp trước cửa rạp Rex. Nhung run rẩy hỏi: Anh muốn nói là ông già chúng mình gặp bữa hôm đó chính là ba anh thực sự hay sao? ""

- Phải.

- Anh đã gặp lại rồi à?

- Phải.

- Và ông ta xác nhận là ba anh hay sao?

- Không, nhưng anh sẽ chứng minh cho em một sự

- Anh chứng minh như thế nào?

Tấn biết đã tới lúc phải nói ý định nậy nắp mộ bia để tìm hiểu sự thực. Chàng cố lấy bình tĩnh nói:

- Anh sẽ nậy nắp mộ bia này cho em thấy là cha anh không còn nắn đó nữa.

Nhung hoảng hốt, níu tay Tấn.

- Anh... anh đừng có làm chuyện này nhé.

- Tại sao không?

Nhung run rẩy nói:

- Vì em biết chắc là cha anh đang nằm ở dưới đó.

Tấn cười nho nhỏ. Tiếng cười của Tấn lạnh tanh làm Nhung rợn tóc gáy. Những gai ốc nổi lên khắp thân thể nàng.

- Cũng vì vậy mà anh phải mở nắp mồ để cho em thấy là ba anh đã đi rồi. Và ông già chúng mình gặp hôm đó chắc chắn là ba anh.

- Không... không, đừng làm như vậy anh Tấn ơi. Em chắc chắn là ba anh đang yên nghỉ ở đó. Đừng làm động mồ động mả ổng chứ.

Giọng nói của Tấn thì thầm như gió thoảng mà Nhung tưởng chừng như sấm sét ngang tai, nàng lão đạo không đứng vững.

Nếu anh nghĩ là cha anh còn nằm đó thì không bao giờ anh dám làm chuyện vừa rồi với em tại đây. Nhung cứng họng, nàng không ngờ Tấn lại nghĩ như vậy. Lúc đam mê cuồng nhiệt, nàng đã không nghĩ nơi đây là đâu vì Tấn là người rất trọng đạo đức từ trước tới nay. Quả thực, nếu nàng chịu suy nghĩ một chút thì không bao giờ Nhung lại để cho Tấn hành động như vậy ở chốn này. Bây giờ Nhung chỉ còn biết đứng run rẩy, trừng trừng nhìn Tấn lom khom lấy trong túi vải sau xe ra chiếc búa và cái đục. Chàng bắt đầu nậy những lớp xi

măng chết chung quanh nắp mộ.

- Anh biết là giờ này không còn ai ở đây nữa. Nhưng hãy cẩn thận, em nhìn chừng xem có ai tới thì cho anh hay ngay.

Nhung lú díu mặc quần áo bước ra ngoài. Nàng đứng núp sau tấm mộ bia nhìn dáo dác canh chừng cho Tấn làm cái việc mà nàng đang phản đối mãnh liệt. Chỉ vài chục phút sau tiếng Tấn mừng rỡ gọi Nhung:

- Nhung... Nhung ơi, hãy vô đây coi.

Chiếc nắp mộ bia đã bị Tấn lật nghiêng qua một bên để lộ ra miệng huyết sâu thăm thẳm, tối om om. Nhung run lấy lấy bấy từ từ bước vô. Nàng nhìn theo ánh đèn pin của Tấn rọi xuống dưới.

Chiếc quan tài đã bật nắp, trống không. Những đồ liệm xác còn vút bừa bãi trong lòng huyết. Đất ở nghĩa trang này rất đắt tiền nên người ta đã đếm sẵn trong gia đình có bao nhiêu người và đào cũng như xây sẵn bấy nhiêu từng cho từng người trong gia đình nằm chồng chất lên nhau. Căn mộ này gia đình Tấn đã xây ba từng dành cho cha mẹ chàng và chính Tấn nữa. Vì ba Tấn là người chết đầu tiên nên quan tài để dưới cùng. Hôm đó chính mẹ Tấn đã không muốn cho người ta đặt một bửng chắn trên quan tài cha chàng. Bởi vậy, hôm nay chỉ cần nắp mộ là Tấn và Nhung nhìn thấy quan tài ở dưới lòng huyết ngay. Sự thực đã được chứng minh rõ ràng. Dù Tấn đã đoán là cha chàng không còn nằm ở đây, nhưng chính Tấn là người bị giao động hơn cả Nhung. Chàng nói với Nhung mà miệng đánh bò cạp, chân tay run lấy lấy.

- Anh... anh đã đoán chắc là.. là... cha anh đã sống lại.

Nhung níu cứng lấy Tấn. Thân thể nàng lạnh toát và run lấy lấy.

- Như vậy là ông già bữa đó chính là cha anh?

Tấn gật đầu.

- Phải, chính là ổng. . .

Nhung nói không ra hơi.

- Tại sao ông không nói chuyện với anh?

Tấn nhớ lại những bí mật mẹ nàng vừa nói mấy bữa qua...

o o o

Ba chàng là một thầy bùa rất cao tay. Nghề này là do cha truyền con nối từ bấy đời nay. Cũng vì vậy mà từ bấy đời rồi, giọng họ của chàng gần như tuyệt tự. Mỗi đời chỉ có thể để lại một người con trai duy nhất.

Ba chàng rất khổ tâm về điều này nên ông quyết định không truyền nghề cho Tấn nữa. Tất cả kinh sách và bửu bối ông đều bỏ vào một cái hộp dặn mẹ chàng đem chôn chung với xác ông, tuyệt nhiên không cho Tấn biết chuyện này.

Cũng vì thế, ông không hành nghề thầy bùa khi Tấn bắt đầu khôn lớn. Ông cũng dọn nhà từ vùng Thất Sơn về Sài Gòn sinh sống để dấu nhem tung tích của mình. Với số vốn liếng và ruộng đất tậu được từ trước, cuộc sống của gia đình Tấn rất thoải mái. Không ai phải làm lụng gì cả. Những hoa lợi trong các thửa ruộng cho người ta cấy rẽ đã đủ nuôi sống gia đình ba người một cách thoải mái. Từ đó ba Tấn âm thầm theo đuổi một mục đích chỉ có một mình ông biết. Mẹ chàng cũng chỉ hiểu lơ mơ là chồng mình muốn xoay đổi cục diện về đường con cái. Ở sau nhà mọi người đã cất một cái am nhỏ, hàng ngày ông ra đó tụng kinh gõ mõ niệm Phật. Mọi người, kể cả Tấn, trong mười mấy người con cô. Ở sau nhà ông Tư tu hành Phật Pháp, chứ có ai ngờ đâu đó chính là nơi ông đang luyện Bùa Ma. Quyết hy sinh kiếp người đời này để hoán đổi định mệnh của trời đất.

Thời gian thấm thoát trôi qua thực mau. Tấn đã khôn lớn và chàng tốt nghiệp đại học ngành sư phạm. Ông Tư vẫn âm thầm luyện Bùa Ma. Cho tới bây giờ mẹ Tấn cũng không còn để ý ông đang làm gì nữa. Nhiệm vụ của bà là tới mùa lúa, trở về vùng Thất Sơn thu hoạch hoa lợi lo toan việc nhà cửa, cơm nước.

Ông Tư như một chiếc bóng trong gia đình. Ông hơn vợ gần hai mươi tuổi nên tới lúc này, vấn đề tình dục đối với ông không còn nữa. Vợ ông sau khi sinh con, bác sĩ cũng đã khuyên không nên đẻ thêm, vì có thể nguy hiểm tới tánh mạng. Hơn nữa, qua lần sanh Tấn, bà đã trải qua những giây phút thập tử

nhất sinh, và từ đó cảm thấy chán ngán vấn đề chăn gối.

Khi ông Tư qua đời, tuổi trời cho cũng gần bảy mươi. Ông đã học máu trên tay người con trai duy nhất trước khi lìa cõi thế. Cái am sau nhà từ đó vắng tiếng kinh kệ. Thỉnh thoảng mẹ Tấn mới ra sau quét dọn cho sạch sẽ và thắp vài cây nhang để tưởng nhớ tới chồng. Những năm sau này bệnh hoạn và yếu đuối, bà chỉ sai con nhỏ người làm ra đó quét tước bụi bặm mà thôi. Phải nói, mỗi lần mẹ nàng sai con Hương đi dọn dẹp trong am là cả một cực hình cho con nhỏ. Hương là một cô gái quê hết sức siêng năng, nhưng phải cái tội sợ ma không ai bằng. Cũng vì vậy mà mỗi lần Hương phải ra am dọn dẹp trong am, nàng lại cố nài nỉ Tấn đi cùng cho bằng được. Và sau này thành thói quen, hễ mỗi lần mẹ nàng sai Hương đi dọn dẹp là bà phải chờ cho Tấn về đi cùng với nó.

Hôm qua Tấn tới nhà Bình mấy lần, nhà vẫn đóng cửa im lỉm. Chàng không thể nào liên lạc được với ai. Bởi vậy cứ tới đó một lúc là Tấn lại phải chạy về nhà chờ vài tiếng sau mới trở lại xem có ai về chưa. Cho tới chiều tối, mẹ Tấn thấy chàng cứ ngồi than ngẩn thờ dài mãi nên sai con Hương ra am sau nhà dọn dẹp để Tấn phải theo nó cho có chuyện.

Hương cũng không ngờ hôm nay bà Tư lại sai nàng quét dọn cái am đó vào giờ này. Mặc dù có Tấn đi theo như mọi khi, nhưng trời bắt đầu tối thế kia, ma quỷ hiện hình lúc nào không được. Nhất là Hương đã biết chuyện ba Tấn đội mồ, hiện về đi ngồi ngời ngời trước mặt Tấn từ mấy bữa nay làm chàng điên đảo bỏ cả làm ăn. Ngay từ nhà trên đi ra am, nàng đã cố tình đi sát vô Tấn cho đỡ sợ. Mặc dù nàng là người làm công cho gia đình Tấn, nhưng được Tấn và mẹ chàng coi như người nhà. Bởi vì chỗ quen biết giữa gia đình nàng và gia đình Tấn. Ba má Hương trông coi ruộng vườn cho gia đình Tấn ở Thất Sơn, gia đình nàng ngoài việc mượn người làm ruộng cho gia đình Tấn, cả nhà còn xúm vô làm vài thửa ruộng riêng để kiếm thêm lợi tức vì nhà quá đông người.

Khi ba Tấn qua đời, ba má Hương đưa nàng lên Sài Gòn làm công cho gia đình Tấn, vì khi ấy mẹ Tấn cũng đã yếu rồi, không thể làm hết công chuyện nhà một mình được. Hơn nữa, khi ấy bản thân Hương cũng có chuyện không hay xảy ra ở nơi nàng ở. Cái chuyện rất thông thường xảy ra ở những vùng hẻo lánh nửa việt cộng, nửa quốc gia này cho những người con gái đẹp. Hương bị những người có thể lực ở đây dòm ngó, và muốn làm chuyện bậy bạ, nên cực chàng đã phải lên Sài Gòn lánh nạn cho bản thân và tránh phiền phức cho cả

gia đình.

Mẹ Tấn cũng mừng lắm, bà coi Hương như em ruột Tấn và để Tấn gọi Hương bằng em như người trong nhà. Tấn thấy Hương đi sát yô mình, chàng biết ngay lý do. Tấn hỏi nàng:

- Em có tin là ông già hôm anh gặp đó là cha anh không?

Hương rụt dè, nói:

- Em cũng không biết, nhưng em sợ quá hà.

- Tại sao lại sợ chứ?

- Trời ơi, ai không biết bác chết rồi. Bây giờ lại đi ngời ngời thế kia làm sao không sợ chứ. Phải bữa đó có em, chắc em la làng quá.

Tấn mỉm cười về tính nết thật thà của Hương. Chàng nhìn nét mặt nàng xanh mét, mắt mở to tròn sợ hãi. Hàng ngày chàng vẫn thường hay nói rồn chơi với nàng, nên hôm nay Tấn cũng tinh nghịch hù Hương.

- Anh nghĩ nếu ba anh hiện về đi ngời ngời ngoài đường rồi thì ông ấy không trở về nghĩa địa nữa đâu.

Hương vô tình hỏi:

- Thế bác về đâu?

Tấn biết nàng mắc nỡm, thùng thẳng nói:

- Thì ông ấy về đây chứ về đâu nữa.

Đang đi, Hương đứng dừng ngay lại, nàng kêu lên nho nhỏ:

- Trời ơi... thiệt không anh?

Tấn vẫn đi tới, chàng mở cửa am. Hương thấy Tấn đi trước lại vội vàng chạy theo chàng ngay. Lần này Hương bám sát Tấn hơn nữa. Chàng đã thấy da

thị nà ng ở vô mình chàng nóng hôi hổi. Đã từ lâu, Tấn để ý thân thể Hương đầy ắp nhưng vì rú cách của một nhà giáo, và hơn nữa, mối tình của Nhung và chàng quá thắm thiết nên Tấn cố dằn lòng nghĩ tới chuyện bậy bạ.

Hôm nay chàng biết là Nhung đã giận chàng vì vụ Tấn nhất định không nghe lời Nhung; quên đi vụ ông già lạ mặt. Bởi vậy tự nhiên Tấn nhìn Hương với cặp mắt khác. Chàng thấy ở Hương một cô gái quê ngây thơ và chất phát quá. Nhất là thân thể săn dòn trộ nở của một cô gái mới lớn lên từ vùng thôn giã, không son phấn nó mới hấp dẫn làm sao. Những đường cong hằn lên chiếc áo bà ba căng tròn và chín mọng. Ngay khi vô trong am, Tấn đã muốn ôm lấy đoá hoa đồng nội này nghiền nát trong vòng tay đam mê của chàng. Nhưng phải làm sao cái giây phút đầu tiên bở ngỡ để làm cho Hương không hoảng hốt. Bỗng Tấn mỉm cười nhìn ra cửa nói.

- Em đứng sát vô anh thế này, nếu có ai đi ngang qua hàng rào, nhìn vô kỳ lăm đó.

Vừa nói Tấn vừa lấy mấy cây nhang thắp lên, cắm lên bàn thờ một cách cung kính. Chàng khấn nho nhỏ nhưng cũng đủ đủ cho Hương nghe:

- Nếu quả thực ba đã đội mồ trở lại. Dù là thần thánh hay ma quỷ cũng xin về đây cho con được thờ phượng đêm ngày. Nơi đây lúc nào cũng là nhà của ba bây giờ và mãi mãi.

Hương nghe Tấn nhắc nhở nà ng, vừa nhận ra hôm nay mình quá tự nhiên và gần gũi Tấn quá, nà ng hơi mắc cỡ, đứng lui lại một chút, nhìn ra cửa. Cánh cửa am mở rộng nên những người đi ngoài đường có thể nhìn vô đây được, dù cho cái am có cách một con sân và hàng rào dâm bụt. Nhưng khi nà ng vừa rời xa Tấn một chút, lại nghe chàng khấn vái ông Tư đội mồ trở lại mà về đây. Tâm thần Hương tự nhiên bấn loạn, nà ng có cảm tưởng như ông Tư đang đứng trước mặt rồi. Hương chạy ào lại ôm lấy Tấn mà không còn nghĩ ngợi gì được nữa. Tấn làm bộ hỏi nho nhỏ:

- Bộ ba anh về đây mà em sợ hả?

Mặt mũi Hương xanh rờn, nà ng run lấy bầy, nói:

- Anh Tấn ơi... bộ... bộ... ba anh về đây ở thực hả?

Tấn thản nhiên nói:

- Chứ ông ấy ở đâu bây giờ. Không lý cứ ngủ ngoài nghĩa địa hoài sao.

Nghe Tấn nói, Hương càng sợ hơn, nàng ôm chàng thực chặt. Tấn chỉ ra cửa nói:

-Nếu em cứ ôm anh thế này, cửa am mở rộng thế kia.

ở ngoài đường người ta nhìn thấy kỳ lắm đó. Vậy em ra đóng cửa lại đi.

Hương nói không cần suy nghĩ.

- Anh ra đóng cửa giùm em đi.

Có lẽ Tấn chỉ chờ có thế, chàng bước thực nhanh ra ngoài đóng cửa am lại, chàng còn cẩn thận gài luôn phía trong, sợ mẹ chàng có thể ra đây mở cửa bất ngờ thì phiền phức lắm. Cho tới bây giờ Hương vẫn chưa biết ý định đen tối của Tấn. Đầu óc nàng đang quay cuồng về hình ảnh người chết đội mồ về nhát người ta. Khi Tấn vừa đóng cửa lại bóng tối chụp xuống làm nàng cuống lên, chạy ào lại bên Tấn, ôm cứng lấy chàng.

Những run rẩy, sợ hãi của Hương làm Tấn thích thú. Người chàng đã nóng lên dễ sợ rồi. Da thịt người con gái vùng thôn giã thơm tho làm sao. Tấn không rần lòng được nữa, vòng tay ôm lấy nàng, cúi xuống hôn lên bờ môi mọng đỏ.

Hương bàng hoàng với nụ hôn môi đầu tiên trong đời con gái. Nàng chợt thấy thân thể mình đang nằm gọn trong vòng tay người thanh niên đã hôn một lần đi vào những giấc mộng yêu đương mà Hương không dám hé môi vì thân phận thấp hèn của mình. Nàng nhắm mắt lại, thân thể run rẩy và hình như hai chân hơi kiễng lên để hứng trọn nụ hôn thần thánh ấy đã tới với nàng thật bất ngờ như trong truyện thần thoại.

Những cảm giác tê chồn lạ lùng lần đầu tiên tới với nàng. Có những đêm, Hương mơ thấy nằm trong tay Tấn, nàng đã tưởng tượng ra những cảm giác thích thú một mình. Nhưng bây giờ những mơ mộng vô vọng ấy trở thành sự thực Nàng có cảm tưởng như đang sống trong một cơn mê. Vòng tay Tấn kỳ

điều quá. Bờ môi chàng còn ướt át tới tái tê nàng chịu không nổi nữa, rên lên và há to miệng để lưỡi Tấn lùa vô trong...

o o o

- Anh Tấn... anh Tấn... anh làm sao vậy.

Tấn giật mình nhìn. Nhưng đăm đăm, hỏi:

- Em nói gì?

- Đang nói chuyện, tại sao anh im lặng chết đứng như người mất hồn vậy. Anh có sao không?

- Anh có gì đâu. Cái gì chứ.

- Lúc nãy em hỏi anh, nếu ba anh đã đội mồ trở về dương thế gặp anh. Tại sao ông ấy không chịu nói chuyện với anh chứ?

- Thú thực anh cũng không biết tại sao nữa.

vừa nói Tấn vừa đẩy tấm nắp mồ ngay ngắn vô chỗ cũ,

chàng bảo Nhung:

- Em phụ với anh một tay dọn dẹp sạch sẽ đừng để ai biết mình mở nắp mộ đêm nay:

Nhung run rẩy lấy chiếc áo lót nàng chưa mặc kịp lùa những cát bụi xi măng mà Tấn đục ra lúc nãy lại một đồng rồi hất ra ngoài. Những giận hờn mấy bữa nay nàng trút lên đầu Tấn vì vụ ba chàng trở lại hiện ra thực rõ trong đầu óc nàng. Nhưng tự nhiên thấy mình vô lý và nàng cảm thấy hối hận đã gây gổ với Tấn mấy bữa nay. Khi cả hai dọn dẹp sạch sẽ rồi, Tấn lại ôm Nhung vào lòng thì thầm:

- Bây giờ thì em tin anh rồi phải không? Dù cho chúng mình có làm gì ở đây cũng không sợ gì nữa.

Ngồi trong lòng Tấn trên nắp mộ, Nhung cố ép sát thân thể vô mình chàng. Nàng nói yếu đuối trong hơi thở nghẹn ngào:

- Anh Tấn ơi, em có lỗi với anh nhiều quá...

- Em có lỗi gì đâu.

Nhung bùi ngùi.

- Em đã cãi lời anh...

Tấn mỉm cười sung sướng, chàng hôn lên cổ Nhung thật đắm đuối, thì thầm:

- Em hiểu anh như vậy làm anh sung sướng lắm rồi.

- Anh có tha lỗi cho em không?

- Với em, chẳng bao giờ anh phiền trách cái gì cả.

Nhung từ từ nhắm mắt lại, thì thào:

- Anh càng độ lượng, làm em càng hối hận.

Tấn luồn cả hai tay vô mình Nhung, kéo nàng nằm ngửa trong lòng mình. Chàng tháo nhẹ những hàng nút áo trước ngực nàng. Bộ ngực to lớn, căng tròn vươn lên lồ lộ. Nhung hơi ưỡn người lên, hình như nàng đang làm theo những ham muốn của người yêu. Tấn vuốt nhẹ bàn tay trên mìnhnàng.

Xoa tròn trên vùng thịt da căng phồng ấy. Lúc này, những đam mê đã tới ào ạt, nhưng thực ra chưa trọn vẹn vì đầu óc Tấn lúc ấy còn đang xoay tròn với những tính toán làm sao mở nắp mồ để trải nghiệm một lần chót ba chàng có còn nằm đây hay không. Bây giờ kết quả đã thực sự như ý chàng muốn. Tâm thần thật nhẹ nhàng. Tấn lại chợt nhớ tới những phút đam mê với Hương trong chiếc am sau nhà trước khi tới nhà Nhung.

Hình như vì sự sôi sục ấy mà chàng đã có can đảm phá hết lễ luật của một nhà mộ phạm để ôm ấp tấm thân đầy ắp của Nhung một cách mạnh bạo như vậy. Có lẽ điều này đã làm Nhung ngạc nhiên không ít, nhưng bây giờ chính

nàng lại chìm trong cơn khoái cảm như chủ động đưa dẫn Tấn vào đam mê. Thân thể nàng vụn vẹo trong lòng Tấn và chính Nhung đã tự đập chiếc quần xuống cho bàn tay Tấn thoải mái rờ rẫm trên thân thể ngút ngàn của nàng.

Khi Tấn cúi mình xuống, Nhung đã cong người lên rên rĩ:

- Anh... anh... anh... anh ơi.! ! .

Điều này có lẽ chẳng lạ lùng gì, vì dù sao Nhung cũng đã có một đời chồng. Những đam mê xác thịt hàng ngày khi chồng nàng còn sống đã làm Nhung dạn dĩ và quen thuộc. Hơn thế nữa, vì gia đình gia giáo, và lại nàng cũng là một nhà mô phạm nên khi chồng chết, Nhung đã phải đè nén ngọn lửa lòng sôi sục. Những tích tụ dồn nén ấy chỉ chờ dịp bùng lên. Và ngày hôm nay, nó đã như ngọn núi lửa nổ tung ra, mạnh bạo tới khủng khiếp...

Chương 4

Bình lồng lộn như một con dã thú trên thân thể người tình nhỏ bé. Tú Vân ngạc nhiên chưa bao giờ thấy Bình đối xử với nàng như vậy. Thân thể nhỏ nhắn của nàng làm sao có thể chịu đựng được những dằn vặt man rợ như thế này. Nàng kêu lên thanh thốt:

- Anh Bình... anh Bình, trời ơi anh định giết em hay sao...

Bình như người mất trí, không để ý gì tới những lời Tú Vân. Chàng hung bạo như một người điên. Quần áo Tú Vân đã bị chàng xé toang hoang vút bừa bãi trên sàn nhà. Ngay từ đầu Bình đã ném nàng xuống sàn gạch như một cục xương, rồi Bình lại chồm tới, vỗ vập cái miếng mồi đó như một con chó đói chụp lấy cục xương béo bở.

Lúc đầu Tú Vân còn tưởng chàng giỡn chơi để tìm những cảm giác lạ. Nàng cố chịu đựng, ve vuốt và cười nói, lấy lòng Bình như mọi khi. Nhưng chỉ vài phút sau, nàng thấy có gì như bất ổn. Bình bây giờ không phải là Bình hàng ngày của nàng nữa. Chàng không nói một câu nào từ hồi về nhà tới giờ. Mặt mũi đỏ gay, mặc dù hơi thở không một chút hơi rượu.

Tú Vân bắt đầu kinh hãi thực sự, nàng dẩy dụa, khóc lóc và van xin. Nhưng Bình vẫn như người điên câm lặng. Chàng hành hạ nàng tới không còn hơi thở. Thân thể Tú Vân như một cục bột bị Bình nhồi nặn, tung lên, đập xuống. Cho tới khi chính Bình không còn sức nữa, nằm vật ra thở hào hển thì Tú Vân cũng chỉ còn lết ra xa chàng được đôi chút và xỉu đi.

Bình nhìn người anh bé nhỏ nằm thoi thóp bên cạnh không một chút thương xót. Chàng bắt đầu ghê tởm đàn bà. Vợ chàng đã ngoại tình? Ngoại tình một cách bẩn thỉu! Chàng không ngờ mình lại có thể chung chạ một thân thể người đàn bà với một tên phu khuân vác hôi thối như hăng Tú làm công cho vợ chàng. Ý tưởng trả thù chất chứa đầy đầu óc Bình không hiểu tại sao lúc ấy súng trên tay mà chàng không đủ can đảm nhả vài viên đạn xuyên qua hai cái thân thể chồng chất lên nhau như thế trong bồn tắm. Chàng là một xạ thủ nhà nghề trong ngành ớn nháo chứ có phải tay mơ đâu. Chính khẩu súng cầm trong tay cũng đã nhả không biết bao nhiêu viên đạn vô đầu kẻ thù. Tại sao lúc ấy chàng lại không bắn.

Hình ảnh Liên chàng hàng, trần truồng nằm dưới thân thể trần trụi của thằng Tú hơn lúc nào hết hiện lên trong đầu Bình thực rõ. Mùi dầu thơm, ánh đèn cây trong những buổi truy hoan cùng thân thể nõnnà núi lửa của nàng phảng phất lại càng làm cho Bình điên lên. Chân tay chàng bây giờ rời rã, đầu óc quay cuồng. Bình cố bò dậy, chàng lết tới tủ lạnh, lấy chai rượu mạnh tu ừng ực. Chát men chạy dài và toả ra khắp thân thể làm Bình có vẻ thấy dễ chịu hơn. Chàng càng tu mạnh hơn, chỉ một thoáng, chai rượu mạnh đã cạn sạch. Bình cố với lấy thêm một chai nữa và cũng lại tu cho tới cạn chai. Chỉ vài chục phút sau, chàng không còn biết gì nữa, tâm thần hôn mê, miệng sùi bọt mép và lịm đi trong những cơn ác mộng khủng khiếp...

Khi tỉnh dậy, Bình thấy Tú Vân đang khóc thút thít bên cạnh. Nàng đang lấy khăn nước nóng đắp lên mặt chàng. Những giọt lệ còn đọng long lanh trên mí mắt. Thân thể Bình bây giờ rã rượi, đầu nhức như búa bổ, chân tay chàng không nhấc lên nổi nữa. Tú Vân thấy Bình từ từ mở mắt, nàng mừng rỡ, cúi xuống ôm lấy đầu chàng, thì thầm:

- Anh Bình ơi, anh tỉnh lại rồi hả. Anh làm em sợ quá...

Tự nhiên Bình thấy lòng mình se lại. Những hình ảnh cuồng nộ, và tàn nhẫn một cách vô lý đối với Tú Vân chạy thực nhanh qua đầu. Chàng thở dài ngao ngán. Tại sao lại có những người đối xử tốt với chàng như Tú Vân mà lại bị chàng đẩy đọa bất công. Còn người vợ mà chàng lo lắng, kính nể như Liên lại đi làm những chuyện tồi bại phản lại chàng như thế.

Nước mắt Bình từ từ ứa ra. Chàng muốn thốt lên một lời nhận tội với người con gái nhỏ bé này mà miệng khô lại đắng nghét. Nằm như thế cả giờ sau Bình mới nói được qua hơi thở:

- Nước... nước...

Tú Vân lật đật chạy đi pha cho chàng một ly nước chanh. Lấy muống đồ từ từ vô miệng Bình cho tới hết. Bình bắt đầu thấy khoẻ khoắn hơn nhiều. Nhưng chàng vẫn còn thấy khát lại thì thào:

- Nước... lấy một ly nữa.

Tú Vân mừng rỡ thấy Bình có vẻ khá hơn nhiều rồi. Nàng có kinh nghiệm với

những người say rượu, sau khi tỉnh dậy chỉ cần uống thực nhiều nước là khỏe ngay. Bây giờ Bình đã uống được nước và chàng đòi uống nữa, có nghĩa là chàng bắt đầu tỉnh hẳn lại rồi. Không biết chuyện gì đã xảy ra cho chàng mà Bình cuống trí như điên rồ.

Sau khi uống hết hai ly cối nước chanh, nằm một lúc, Bình ra dấu cho Tú Vân dìu chàng đi tiểu. Tới khi trở ra, chàng lại nằm vật xuống giường, mắt nhắm lại, choàng tay ôm lấy đầu Tú Vân thì thào:

- Cưng ơi... anh có lỗi với em quá.

Tú Vân hôn nhẹ lên môi Bình.

- Anh khỏe chưa anh.

Đỡ nhiều rồi... nhưng còn mệt lắm.

- Vậy anh tiếp tục ngủ đi nhé.

Bình yếu ớt gật đầu, trong khi Tú Vân kéo nhẹ tay chàng ra và đắp mền cho Bình. Khi nhìn xuống, nàng đã thấy Bình đi vào giấc ngủ thực dễ dàng.

Chiều hôm ấy khi Bình thức dậy, Tú Vân đã nấu sán cho chàng một tô cháo gà. Bình ăn xong có vẻ khỏe khoắn hơn trước nhiều. Chàng đã tự đi lại được mà không cần Tú Vân phải dìu như lúc mới thức dậy nữa. Chàng ngồi bật ra trên chiếc ghế nệm giữa nhà. Tú Vân ngồi sát bên cạnh tỏ vẻ:

- Bây giờ thì anh khỏe hẳn rồi phải không? Anh làm em sợ hết hồn à.

Bình cố mỉm cười, chàng kéo đầu nàng ngả trên vai mình.

- Em có giận anh không?

Không có đâu.

- Anh có làm em đau đớn lắm không?

Chút sứt thôi mà, có gì đâu.

Bình ghì chặt Tú Vân trong tay, chàng hôn mạnh trên má nàng.

- Em hiền quá đi thôi.

Bây giờ Tú Vân mới dám hỏi:

- Anh ơi, nhưng hôm ấy anh bị cái gì vậy?

Bình nhắm mắt lại, mệt mỏi, không trả lời câu hỏi của Tú Vân. Hình ảnh người vợ ngoại tình một cách bẩn thỉu lại hiện ra trước mắt. Một lúc sau, bỗng chàng để ý tới câu hỏi của Tú Vân vừa rồi. Đáng nhẽ nàng phải hỏi là "hôm qua" chứ sao lại là "hôm ấy". Như thế không lý chàng nằm đây đã mấy hôm rồi hay sao. Bình dáo dác hỏi:

- Anh về đây bao lâu rồi?

Anh ngủ ly bì hai ngày, dậy uống nước rồi ngủ thêm một ngày nữa.

Bình hốt hoảng.

- Như vậy anh đã ở đây ba ngày ba đêm rồi hay sao?

Tú Vân nghĩ Bình đang lo về sự vắng mặt của mình trong sở, nàng mỉm cười nói:

- Anh đừng lo, lúc anh ngủ, chú tài xế cũng ở đây. Em đã nói với chú ấy vô sở xin phép cho anh nghỉ dưỡng bệnh rồi. Bao giờ anh khỏe mới đi làm. Hình ảnh Liên nằm dưới xác chết của tên nhân tình trong bồn tắm trong khi giao hợp với nhau lại hiện lên trong đầu óc Bình thực rõ. Như vậy là đã ba hôm rồi, cộng thêm một hôm chàng ở đây trước nữa, tất cả là bốn ngày bốn đêm. Bình bỗng ngồi bật dậy, chàng hốt hoảng nói:

- Anh phải đi ngay.

Tú Vân ngơ ngác.

- Tối rồi, anh định đi đâu chứ?

Bình loạng choạng bước ra cửa.

- Chuyện cần lắm, anh đi một chút rồi lại về đây ngay. Xong chuyện này, anh sẽ về đây với em hàng đêm và không bao giờ xa em hay làm khổ em nữa đâu.

Hơn ai hết, Tú Vân biết tính Bình. Khi chàng đã nói gì là làm ngay và không ai có thể cản hay nói ra, nói vô được nữa. Nàng đưa Bình ra tận xe, lo lắng dặn:

- Anh lái xe cẩn thận nhe anh.

Bình cố mỉm cười, nhưng mặt chàng cũng thật khó coi. Không sao đâu em, chỉ có hai chai Whisky làm sao giết được anh.

Nói xong chàng sang sổ xe, nhận ga cho xe vọt lên lao trên con đường nhựa về đêm đã thừa người. Hình ảnh Liên lại hiện ra trong đầu óc Bình. Chàng nghiêng rằng giữ chặt tay lái, nhận ga cho xe chạy như bay về nhà. Cứ mỗi lần nghĩ tới Liên, Bình lại thấy hình ảnh nàng nằm ngửa, hai chân dạn ra, gác cao trên thành bồn tắm tênh hênh. Bên trên là thân thể trần truồng của thằng làm công bản thủ.

Không biết tối nay gió lạnh hay chàng cảm thấy lạnh vì đuối sức sau mấy ngày ngất ngư. ánh đèn đường chỗ mờ chỗ tỏ, loáng thoáng trải dài dưới mắt Bình. Chàng đang lái xe về nhà, nhưng thực ra tới bây giờ Bình cũng không biết phải đối xử ra sao với người vợ phản bội này.

Với thằng khốn kiếp tình nhân của vợ chàng thì đã xong rồi Trời hại nó? còn vợ chàng thì sao đây. Làm sao ở với nhau được nữa. Bỗng Bình nảy ra một ý nghĩ; khi về nhà, chàng sẽ lấy máy chụp hình, chụp quang cảnh trong phòng tắm. Cái cảnh Liên nằm ngửa, trần truồng, gác hai chân lên thành bồn tắm dưới một xác chết trần trụi đang làm tình, không phải là một bức hình để đời cho nàng hay sao.

Khi chàng ra toà ly dị, bức hình này chắc chắn là một bằng cứ mà Liên không còn nói năng gì được rồi. Hơn thế nữa, mai sau này, với bức hình "lịch sử" để đời này, con đàn bà đốn mạt ấy khó có thể ngóc đầu lên được với chàng.

Xe đã chạy tới nhà. Bình thấy cửa vẫn đóng im ỉm. Chiếc bóng đèn treo lơ

lững phía trên bảng tiệm gạo chơ vơ chiếu những ánh sáng vàng vọt yếu ớt. Vài con thạch thùng chạy lảng quang trên tường gần đó.

Lúc leo lên xe hăng hái bao nhiêu, về tới đây tự nhiên Bình thấy ngần ngừ, ái ngại bấy nhiêu. Không hiểu sao trong thâm tâm chàng có những bồn chồn áy náy không yên. Không lý có điều gì bất ổn với chàng chăng. Ngồi thờ người ra một lúc rồi Bình cũng xuống xe, lấy chìa khoá ra mở cửa bước vô nhà.

Trong nhà đèn đuốc vẫn sáng trưng, nhưng hlinh như không khí ở đây lạnh lẽo quá, khác hẳn mọi ngày. Bình nhìn vô phía buồng tắm. Cửa khép hờ hờ. Bên trong không thắp đèn. Chàng định chạy lên lầu lấy cái máy hình, nhưng không hiểu sao cứngần ngừđứng giữa nhà nhìn chòng chọc vô phía buồng tắm hoài.

Hình như ở đây yên lặng quá. Cái yên lặng của một bãi tha ma về đêm, mặc dù đèn vẫn sáng và không có tiếng côn trùng kêu réo. Bình từ từ tiến về phía buồng tắm. Có lẽ chàng muốn nhìn thấy cái khổ sở của người vợ ngoại tình, bị ngâm trong bồn nước với cái xác chết của tình nhân ra sao.

Chàng đẩy nhẹ cửa, tiếng cọt kẹt vang lên, kéo dài. Trong buồng tắm tối om om. Nhưng lạ thực, tại sao Liên không kêu réo nhưmấy bữa trước. Trong bóng tối hình như chứa chất một cái gì bất thường. Bình lần mò công tắc điện trên tường, bật đèn lên.

Ánh đèn loé sángchan hoà. Bình giậtmình. Liên không còn nằm trong bồn nước nữa. Nhưng cái thầy ma trắng Tú vẫn còn đó. Một cái thầy ma trần truồng, cụt đầu và mất một cánh tay!

Bình hoảng hốt lùi. lại. Chàng chơi với suýt té vì vừa vấp phải một vật gì dưới chân. Nhìn xuống đất, chàng run lên vì thấy rõ một cánh tay nhầy nhụa những máu. Bàn tay đang co quắp, như muốn nắm lấy chân chàng. Phía trên cánh tay, những vết cắn nham nhở để lòi một khúc xương trắng hếu, tróc thịt, rung rinh mấy sợi gân lằng nhằng. Bình lạnh người, hình như có gió thổi xoáy quanh đây. Chàng lui lại mấy bước nữa, quay mình định chạy ra cửa, nhưng chàng lại vấp phải một vật gì tròn trịa làm chàng té nhào xuống đất. Cái vật tròn trịa đó lăn lông lốc phía trước. Hình như nó phát ra tiếng kêu lốc cốc, ăng ặc. Chàng vừa bò dậy, vừa cõnhìn xem là cái gì làm chàng té một cái đau gần chết như vậy.

Bây giờ tim Bình muốn ngừng đập vì nhìn rõ cái vật chàng vừa vấp phải là đầu lâu thẳng Tú. Nó đã bắn vô tường và đang lặn ngược trở lại phía chàng. Vừa lặn, vừa nhe hàm răng trắng hớn như cười hăng hặc. Những sợi gân lòi ra trên cổ tua tua và vết răng cắn còn in rõ trên da thịt. Có tiếng cười the thé, không phải phát ra từ chiếc đầu lâu thẳng Tú, nhưng lại vang lên từ phía cầu thang. Bình nhìn lên, chàng rụng rời chân tay vì thấy vợ chàng đang từ từ trên lầu đi xuống. Tay nàng cầm tấm hình cha Tấn mà Bình lấy từ nhà ông già nọ về trong đêm xét nhà. Hai cặp mắt trong hình xanh lè, phát ra một thứ ánh sáng kỳ dị. Cái miệng ông ta đang nhếch lên cười khanh khách.

Liên không còn trần truồng như lúc nằm trong bồn tắm nữa. Nàng đang mặc bộ đồ ngủ thật mỏng, màu trắng toát, dài lướt thướt. Bộ ngực núi lửa căng tròn, vươn ra phía trước rung rinh, ngỏng lên. Răng nàng nhe ra, máu trào khoé miệng, nhỏ ròn ròn xuống chiếc áo ngủ, chảy dài xuống dưới chân...

Bình lồm ngồm bò dậy, chạy ngược về phía sau. Vợ chàng vẫn từ từ tiến tới. Bình lại vấp vào cánh tay thẳng Tú lúc này và té bổ chửng vô bồn nước. Nằm đè lên chiếc thây ma không đầu. Nước bồn tắm bắn ra tung toé. Cái thây ma trần truồng không đầu và mất một cánh tay của thẳng Tú đập dình dưới nước như cử động. Bình thét lên:

- A... a... a...t ! !

Tiếng thét một lúc sau nghe ăng ặc như sặc nước và im bặt.

Tấn không ngờ cuộc đời Bình lại ngắn ngủi như vậy. Chàng đứng lặng người, hai mắt nhắm lệ nhìn theo chiếc quan tài từ từ được hạ xuống đáy huyệt. Trong khi đó Liên gào lên, chồm người muốn nhảy theo quan tài. Nhưng đứng sát bên cạnh níu lấy nàng nhưng không nổi. Tấn vội vàng nắm lấy tay Liên, giữ nàng lại.

- Thôi mà chị, có ai mà tránh khỏi số trời đâu. Anh ấy ra đi như vậy cũng mờ yên mà đẹp rồi. Chị làm quá làm sao anh ấy yên tâm mà nhắm mắt được.

Liên vẫy vùng, nàng khóc như thét lên thảm thiết. Anh Bình ơi... anh Bình. Tại sao anh bỏ em ra đi sớm như vậy chứ. Bây giờ em ở với ai đây. Thân em không chồng không con, bơ vơ lạc loài thế này làm sao mà sống được Anh cho em theo với đi... anh Bình ơi là anh Bình... Sao khổ thế này.

Nước mắt Liên dàn dụa, chân tay run rẩy. Nàng chỉ chực chồm xuống huyết theo chồng. Tấn và Nhung phải cố gắng níu nàng lại. Tiếng kèn đồng tiến biệt trỗi lên lại càng làm cho khung cảnh thảm não thêm. Mọi người bắt đầu ném những cục đất xuống mộ. Toán lính dàn chào đứng thẳng người hai bên lòng huyết bắt súng chào lần sau cùng rồi rút ra phía sau dành chỗ cho nhân viên nghĩa trang súc đất lấp mộ huyết.

Liên lại gào lên, nàng lồng lộn, kêu gào thảm thiết. Tấn và Nhung cố dìu nàng ra xa một chút. Ai nấy đều rưng rưng nước mắt. Thân nhân của Bình và Nhung hầu như không còn ai. Chỉ có một bà cô họ xa lắc xa lơ, già lụm khụm. Trong đám tang ngày hôm nay chỉ có bạn bè Bình và Liên, cùng những nhân viên Cảnh Sát trong sở chàng. Một vài người Hoa đứng xa xa, có lẽ đó là những người chịu ơn Bình trong công cuộc làm ăn của họ. Lẫn trong đám đó, Tú Vân đứng nép mình vô cha mẹ nàng, nước mắt dàn dụa...

Nàng không ngờ được tại sao Bình có thể chết một cách dễ dàng như vậy. Hôm đó chàng đã khoẻ hẳn rồi, ăn uống và đi lại thoải mái. Nàng đưa chàng ra xe, cẩn dặn phải cẩn thận. Vậy mà Bình lại chết một cách chóng vánh không ai ngờ được. Anh tài xế báo tin cho nàng hay mà chính Tú Vân không tin được lỗi tai mình. Anh ta phải nhắc đi nhắc lại mấy lần Tú Vân mới hiểu, và nàng cơ hồ muốn xỉu đi ngay lúc ấy. Những vết trầy trụa mấy hôm trước Bình hành hạ nàng vẫn còn đau, có nơi còn bầm tím, vậy mà giờ đây chàng đã ra đi vĩnh viễn rồi. Cái số hẩm hiu này tại sao không phải là nàng mà lại là Bình.

Cái gì đã xảy ra làm cho Bình điên cuồng lồng lộn tới chán đời. Cái chết của chàng có bí ẩn gì không? Mọi người đều nói Bình bị đứng tim chết. Tại sao vậy? Hồi nào tới giờ có nghe chàng nói bị áp huyết cao hay là dư máu đầu. Tại sao lại có chuyện này được chứ. Sống với nhau bấy lâu nay, Tú Vân hiểu sức khoẻ và con người Bình hơn ai hết. Chỉ có ngày hôm đó, chàng về vô cớ hành hạ nàng thiếu điều chết đi sống lại. Cho tới bây giờ Bình chết rồi chính nàng cũng không hiểu tại sao.

Điều đau đớn nhất cho nàng là chàng mất đi, nàng cũng không dám công khai khóc lóc kêu gào như người vợ chính thức của chàng. Nhưng chưa chắc nỗi đau thương trong lòng Tú Vân đã kém bi thảm. Nàng đau đớn dựa vô vai mẹ khóc ầm ức. Khóc cho chàng, khóc cho cả số phận hẩm hiu của đời người con gái của mình.

Khi người ta đẩy nắp mộ lại xong, mọi người từ từ ra về Chờ cho Liên lên xe rời khỏi nghĩa địa, Tú Vân mới chạy ào lại ôm nắm mộ khóc ngất ngư. Những tiếng tức tửu bật lên vang vọng, ba mẹ nàng cũng về rồi, chỉ còn lại bà chị goá chồng thân thiết với nàng nhất ở lại với Tú Vân.

Tội nghiệp Tú Trinh, nàng thông cảm với em hơn ai hết về tình trạng cô đơn và tủi nhục này. Cách đây hơn hai năm, nàng cũng ở trong tình trạng y như Tú Vân ngày hôm nay. Không hiểu sao số trời đây đọa, cả hai chị em đều làm bé người ta. Cả hai người chồng cùng chết sau hơn một năm chung sống lén lút. Chồng nàng thì không nói làm gì, vì ông ta quá già rồi, chết đâu cũng là tới tuổi trời mà đi. Còn Bình đang trong thời trai tráng, tự nhiên lại đứng tim mà chết thì vô lý quá.

Nàng ngồi xuống bên cạnh em thì thảo:

- Tú Vân ơi, trời sắp tối rồi đó. Về nhe em.

Tú Vân ngược mắt đỏ hoe nhìn chị.

- Chị ơi... em khổ quá. Cho em ở lại đây chút nữa với chàng đi.

Tú Trinh vuốt nhẹ nhẹ lưng em.

- Ai cũng đau khổ cả, cảnh chị em mình giống nhau thôi. Em ơi, thời gian sẽ làm vơi nỗi buồn này mà.

Hai chị em tâm tình với nhau như cố trút ra tất cả sầu hận. Tú Vân ôm lấy chị, nàng khóc tức tửu trên vai người thân duy nhất trong gia đình. Cả nhà chỉ có hai chị em sống với nhau từ nhỏ tới lớn. Nhà nàng nghèo lắm. Cũng vì vậy mà chị nàng phải làm bé người ta, sống cuộc đời lén lút như tư tình để nuôi sống gia đình. Hồi đó chồng Tú Trinh như lãnh chúa vùng này, chuyên nghề cờ bạc. Cha nàng lại làm công cho ông ta, cũng vì vậy mà Tú Trinh về ở với ông trong cái tình trạng già nhân ngãi, non vợ chồng này. Tới khi chồng Tú Trinh chết đi, cha nàng lên thay địa vị của chồng Tú Trinh trong làng cờ bạc ở đây. Như số trời đã định, Bình xuất hiện và Tú Vân noi gương chị về ở với Bình như ngày nay.

Chỉ có điều Tú Vân khác chị là nàng yêu thương Bình thực sự. Cuộc gặp gỡ Bình là chính nàng tìm tới chứ không như cuộc hôn nhân gượng ép của Tú Trinh. Lễ dĩ nhiên bố mẹ nàng mừng vô hạn, khi thấy Tú Vân chịu làm bé Bình như thế. Chính cha mẹ nàng đã ngầm giúp đỡ Bình tiến tới và lừa con gái vô vòng tay Bình.

Nay Bình chết đột ngột như thế này không biết tình trạng làm ăn trong khu vực này sẽ ra sao. Trăm mối lo âu và sầu não chồng chất trên vai người con gái nhỏ nhắn, yếu đuối này. Tú Vân càng nghĩ, càng đau xót. Nàng chỉ còn biết khóc tức tưởi, đầu óc rối mù. Bỗng có tiếng ai vang lên bên cạnh làm cả hai chị em cùng giật mình. Tú Vân vội vàng quệt ngang nước mắt.

- Thưa chị, trời sắp tối rồi, nên về đi vì tối giờ người ta đóng cửa nghĩa địa.

Tú Trinh nhìn người thanh niên đang nói, đứng sát bên mình. Nàng nhận ra ngay anh ta là người đã giữ vợ Bình lại khi nàng liều mình nhảy xuống huyết. Tự nhiên nàng chới với vì như vậy người này đã nghe hết tâm sự của chị em nàng rồi. Chắc chắn anh ta phải là người nhà của vợ chồng Bình chứ không sai. Tú Vân cũng lúng túng không kém gì chị. Nàng không ngờ còn người ở lại đây tới giờ này. Biết được ý nghĩ của cả hai người góa phụ trẻ này, Tấn dịu dàng nói:

- Tôi là bạn học của anh Bình từ nhỏ. Vừa rồi lúc ra về, anh tài xế của anh Bình có cho biết chị còn ở lại nên tôi mạo muội đứng chờ. Bây giờ thì muộn lắm rồi, chúng ta phải về đi thôi:

Tú Trinh thở phào nhẹ nhõm, nàng mau mắn nói:

- Dạ, dạ... xin cảm ơn anh. Tội em làm phiền anh quá rồi, còn chị nhà đâu.

Biết Tú Trinh hiểu lầm Nhung là vợ mình. Tấn nói:

- À à cô Nhung lúc này phải không. Tội tôi chỉ là bạn bè với nhau thôi. Chưa đứa nào có gia đình cả, bạn học chung với anh Bình mà thôi. Cô ấy đưa chị Liên về rồi, nói tôi ở lại đưa hai chị về. Dù sao thì Tú Vân cũng là vợ anh Bình, với bạn bè thì dù là vợ lớn, vợ nhỏ cũng thế thôi. Tôi tiếc là không được biết chị Tú Vân sớm hơn...

Tự nhiên Tú Trinh có cảm tình với Tấn. Nàng nghĩ người thanh niên này không ngờ lại tốt với bạn bè như vậy.

Chàng ăn nói dịu dàng và dễ thương làm sao. Tú Trinh kéo em đứng dậy, nói:

- Tú Vân ơi, về đi em...

Tú Vân bịn rịn theo tay chị đứng dậy. Bỗng nàng lão đảo muốn té. Tú Trinh ôm lấy em, nhưng lụp chụp làm nàng mất đà nên cả hai chị em muốn đổ xuống. Tấn đứng bên cạnh vội vàng đỡ cả hai người. Vô tình chàng ôm gọn Tú Trinh trong lòng, nàng cũng níu cứng lấy chàng. Tấn nghe được cả hơi thở hỗn hển của người góa phụ trẻ. Chàng nói nho nhỏ:

- Hai chị có sao không, tôi đưa hai chị về nhé.

Tú Trinh cảm ơn rồi rít.

- Dạ... dạ... tụi em không sao. Chỉ sơ ý thôi.

Ba người thả bộ trên con đường nhỏ, dọc theo những hàng mộ lạnh lẽo. Trời đã xâm xẩm tối, tiếng côn trùng bắt đầu gọi nhau kêu réo rắt. Tấn vừa đi vừa để ý Tú Vân, chàng không ngờ Bình lại có một cô vợ bé nhỏ thế này. Có lẽ nàng chỉ độ hai mươi tuổi là cùng. Trông nàng mũm mĩm như một con búp bê. Ngay từ lúc anh chàng tài xế cho Tấn biết Tú Vân là vợ nhỏ Bình, chàng đã định ngay trong đầu phải làm quen cô bé này để hỏi thăm những gì Bình làm trong ngày khám xét nhà ông già giống y hệt cha chàng kia. Tấm ảnh thì Liên đã trao cho chàng rồi, nhưng nàng nói Bình đi công tác ngay, không biết gì thêm trong vụ này. Bây giờ Tấn mới biết, anh chàng trốn tới nhà vợ nhỏ hú hí. Nếu vậy thế nào không nhiều thì ít Tú Vân cũng nghe Bình kể chuyện vụ xét nhà. Bởi vậy Tấn đã cố tình nán lại để làm quen và dò hỏi những gì Bình đã nói với nàng trước khi chết.

Ra tới chỗ đậu xe, Tấn mới để ý hình như hai người con gái này đi theo xe bus. Như vậy thì bây giờ làm gì có xe ở nơi hoang vắng này mà về, nếu không có chàng không biết họ sẽ tính sao. Biết vậy nhưng Tấn cũng cứ hỏi:

- Hai chị định về bằng xe gì?

Tú Trinh ngơ ngác, hỏi:

- Ở đây không có xe gì kêu về được sao anh?

Tấn mỉm cười nhẹ nhàng.

- Ở đây làm gì có xe taxi hay xích lô như ở Sài Gòn chứ. Giờ này lợi bộ ra tới chợ cũng phải hai ba tiếng mới tới bến xe lam. Nhưng tới nơi thì xe cũng hết chạy rồi.

Tú Vân dáo hoảng.

- Trời ơi...vậy tụi em phải làm sao bây giờ?

Tú Trinh bình tĩnh hơn, hỏi Tấn:

- Vậy anh về bằng xe gì, cho tụi em đi chung được không?

Tấn gật đầu.

- Cũng vì vậy mà tôi ở lại chờ hai chị. Nhưng tôi chỉ có một chiếc xe Honda, không hiểu chở cả hai chị có ngại gì không?

Tú Trinh mau mắn nắm lấy tay Tấn, nói:

- Còn ngại gì nữa hả anh. Nếu không có anh, tối nay không biết tụi em ra sao rồi.

Tấn thấy thật gần gũi với Tú Trinh thực mau. Từ trước tới giờ, chàng là người tình cảm rất khô cằn. Phải nói ngoài Nhung ra chàng không còn hứng thú gì với bất cứ người con gái nào. Ngay cả tới con Hương, Tấn còn lạ gì ớn lạnh cảm nó dành cho chàngra sao nữa, nhưng chàng không thấy một mảy may xúc động nào. Không phải vì vấn đề giai cấp; bởi vì với Hương, Tấn thấy những lần nó cố tình để lộ ra những khoảng da thịt con gái nõn nà trước mắt chàng mà Tấn cũng không thấy có cảm giác gì thèm thuồng ham muốn cả. Với Nhung cũng vậy, tình yêu chàng dành cho nàng thực đứng đắn và trang nghiêm đúng mức. Đã không biết bao nhiêu lần Nhung muốn dâng hiến, hoặc là ngã vào lòng chàng mà Tấn vẫn giữ đúng tư cách của một nhà mô phạm. Chàng

khó khăn với vấn đề xác thịt còn hơn một nhà tu khổ hạnh.

Bỗng nhiên từ ngày gặp mặt ông già lạ giống hệt cha chàng thì Tấn đổi tánh thấy rõ. Chính bản thân chàng cũng ngạc nhiên cùng tột. Chẳng những Tấn cố tình ngủ với Nhung mà ngay cả Hương, chàng cũng tìm mọi cách, mọi dịp để đè bằng được con nhỏ ra mới thoả mãn. Những cảm giác thèm thường thân thể phụ nữ luôn luôn ám ảnh chàng ngày đêm. Vừa rồi khi Liên định nhào xuống huyết theo chồng, Tấn níu nàng lại, cũng đã vô tình đụng chạm vô da thịt nàng, và ngay lúc tang thương như thế mà ý tưởng dâm tình cũng đã tới với chàng một cách thực dễ dàng, thực là tội lỗi. Bây giờ Tú Trinh vừa nắm lấy tay Tấn đã làm chàng nóng người lên ngay.

Tú Trinh là người từng trải, làm sao những cảm giác ấy của Tấn lại có thể qua mặt nàng được. Liếc nhìn Tấn thực nhanh, trong lòng nàng tự nhiên cũng thấy hồi hộp lạ thường.

Tấn mở khoá xe, đẩy ra ngoài đường, nói:

- Bây giờ hai chị leo lên đi.

Tú Trinh leo lên ngay, nàng ngồi chàng hắng như con trai sau lưng Tấn. Tú Vân cũng bắt chước chị, ngồi sau lưng Tú Trinh ngay. Bây giờ nàng không còn để ý gì tới những chuyện chung quanh nữa. Cái chết bất ngờ của Bình làm nàng đờ đẫn. Thấy hai người đã ngồi ngay ngắn, Tấn nói:

- Các chị đã ngồi vững chưa, tôi bắt đầu chạy nhé.

Tú Trinh nắm một mép yên xe, trả lời:

- Tội em sẵn sàng rồi, anh cứ chạy đi. Nhưng mà anh Tấn ơi...

Tấn quay lại, hỏi:

- Chị muốn nói gì?

Nét mặt hơi thẹn thùng, Tú Trinh nói nho nhỏ:

- Anh coi tội em như em út trong nhà được rồi. Đừng kêu em bằng chị làm em

mắc cỡ quá.

Tấn mỉm cười:

- Nếu Tú Trinh muốn anh kêu em bằng em cũng có sao đâu. Thì lúc ban đầu mình phải giữ lễ phép một chút ấy mà. Em ngồi chắc chưa.

- Dạ, được rồi anh.

Xe từ từ lăn bánh, con đường đất đầy ổ gà, sóc ngược sóc xuôi đã mấy lần muốn hất hai chị em nàng xuống đất. Tú Trinh trong một lần mất thăng bằng đã buông mép yên xe, ôm chặt lấy bụng Tấn mà nàng cũng không để ý tới.

Bộ ngực người thiếu phụ một con đầy ắp, ép sát vô lưng Tấn làm chàng muốn nín thở. Hơi nóng trong người chàng toát ra ngoài, dù gió đêm bắt đầu trở lạnh. Thân thể Tấn cũng cứng lại, chàng cắn răng rồ mạnh ga cho chiếc lao đi thực nhanh khi ra tới đường nhựa. Hơn ai hết, Tú Trinh biết rõ những thay đổi trong thân thể Tấn, vì chính nàng cũng không hơn gì chàng. Từ ngày chồng chết tới nay, thân thể hàng đêm có lúc nào lại không rạo rực ngọn lửa ái ân. Đã có nhiều lúc nàng phải trốn vô một chỗ vắng, lùa cả hai tay vô quần áo cho đỡ thèm thuồng những ước muốn tầm thường nhất của cuộc sống lứa đôi.

Bây giờ ngồi sau lưng Tấn, lại bị em ngồi sau sợ té nên đè sát vô mình nàng, làm cho thân thể Tú Trinh dán cứng vô người thanh niên mới quen này. Chẳng những ngực nàng, mà cả đùi cho tới bụng trên bụng dưới Tú Trinh cũng ịn vô sau Tấn như dán keo vậy. Những thèm thuồng bùng lên dữ dội, nàng đã ôm chặt lấy bụng Tấn rồi, không lý mới quen đây mà nàng dám mò tay xuống dưới nữa hay sao. Mặc dầu chính nàng cũng hiểu là Tấn không hơn gì nàng.

Khi về tới nhà Tú Vân, trời đã tối hẳn. Ông bà Hai đã về tới nhà từ lâu và đang trông đứng trông ngồi, không biết hai chị em Tú Vân về bằng cách nào. Khi Tấn đưa Tú Trinh và Tú Vân về tới nơi, hai ông bà mừng rỡ chạy ra cảm ơn chàng rồi rít. Lúc Tấn định ra về thì Tú Vân nhất định giữ chàng lại để nàng đãi chàng bữa cơm, gọi là thay mặt chồng cảm ơn lòng tốt của chàng. Trong thâm tâm chính Tấn cũng muốn có những dịp như thế này để tìm hiểu trước khi Bình chết có nói gì về vụ xét nhà hôm đó với Tú Vân không, nên chàng nhận lời ngay. Hơn nữa, bà Hai cũng đã dọn cơm sẵn sàng chờ mọi người về là ăn, bởi vậy Tấn cũng không muốn làm khách.

Trong lúc ăn cơm, mọi người nói chuyện lan man về Bình. Tấn nhân cơ hội hỏi Tú Vân:

- Em có nghe anh Bình kể chuyện về một vụ xét nhà cách đây mấy bữa không?

Tú Vân ngạc nhiên hỏi lại:

- Ủa, sao anh biết?

Tấn mừng rỡ, thuật lại hết câu chuyện chàng gặp ông già lạ mặt giống hệt cha chàng, và cuối cùng chàng nhờ Bình xét nhà ông ta. Nhưng Tấn dẫu nhem chuyện chàng và Nhung nậy mớ cha chàng lên cũng như tấm hình Bình mang về để ở nhà Liên. Không ngờ Tú Vân nghe xong câu chuyện hỏi chàng:

- Thế anh có tới nhà chị Liên lấy lại bức hình cha anh chưa?

Tấn đành thú thực:

- Dạ... cũng vì tới đó lấy tấm hình mà tôi mới biết anh Bình mất, nên thông báo cho bạn bè mỗi người đến giúp chị Liên một tay. Lúc đó chị ấy như người mất hồn, đâu có biết làm gì nữa. Thân nhân lại chẳng có ai.

Hai mắt đỏ hoe, Tú Vân lụp chụp hỏi:

- Khi anh tới thì anh Bình chết rá sao, anh có biết không?

Tấn gật đầu.

- Lúc tôi tới nơi cũng là khi sở cảnh sát của anh ấy đưa bác sĩ tới khám nghiệm. Tôi thấy anh Bình nằm trên giường, mặc quần áo chỉnh tề như khi anh ấy đi làm việc. Đầu tóc chải rất thơm tât. Nhưng chỉ có điều là mắt mở trừng trừng, miệng há hốc, lưỡi lè ra như bị ai bóp cổ. Chị Liên nói vuốt mắt anh ấy hoài mà nhất định không nhắm.

Tú Trinh hỏi:

- Anh có thấy dấu vết gì trên cổ anh ấy không?

Tấn nhìn khuôn mặt Tú Trinh xanh rờn, chàng biết nàng đang nghĩ gì, nên trả lời:

- Khi thấy tình trạng ấy tôi cũng nghi như chị. Và có lẽ bác sĩ khám nghiệm tử thi cũng nghĩ như thế nên ông ta khám rất kỹ. Có nhân viên cảnh sát chụp hình thi thể anh ấy nữa. Nhưng phải nói tuyện nhiên là trên mình anh ấy không có dấu vết gì cả. Kết quả cuộc khám nghiệm mấy ngày sau cũng vẫn là anh ấy đứng tim mà chết.

Tú Vân định nói gì nhưng nàng lại thôi. Tấn nhìn vô mắt nàng thấy hình như có chứa đựng một chuyện gì không tiện nói ra. Chàng hỏi dò:

- Ngoài việc anh Bình cho chị biết có đem tấm hình cha tôi về, anh ấy còn nói gì nữa không?

- Dạ, anh ấy nói căn nhà thực kỳ lạ. Rõ ràng có người ở, mà tại sao lúc khám xét lại không thấy ai.

Ngưng một lát Tú Vân nói tiếp:

- Anh ấy cũng nói trong nhà chỉ có một cái bàn thờ, trên bàn thờ là hình cha anh. Còn tuyện nhiên không có đồ đạc gì hết.

Tấn hỏi:

- Trên bàn thờ ngoài tấm hình ra, anh Bình nói có gì khác nữa không?

Nghe Tấn hỏi, Tú Vân như chợt nhớ ra, nàng nói:

- Dạ... dạ... anh ấy bảo có cây đèn dầu lạc nhỏ đang cháy trên bàn thờ. Trước khi trở ra, anh ấy có thổi tắt ngọn đèn đi. Nhưng khi ra tới ngoài xe, ngọn đèn trong nhà lại thắp sáng lên, không biết tại sao nữa.

- Ngoài cây đèn dầu lạc, trên bàn thờ anh ấy còn thấy thứ gì khác nữa không?

Suy nghĩ một lúc, Tú Vân lại chợt nhớ ra, nàng vội vàng nói:

- À... à có mấy cuốn sách màu nâu nâu và một miếng vải màu vàng cũ kỹ thực lớn, xếp cẩn thận để bên cạnh, hình như viết bùa chú, kinh kệ gì đó. Anh ấy nói có xem qua rồi bỏ lại, vì không có gì quan trọng cả?

Nghe Tú Vân nói, Tấn mừng rỡ, kêu lên:

- Như vậy thì đúng rồi, những vật ấy toàn là những thứ chúng tôi chôn theo thân phụ tôi. Bây giờ làm sao lấy lại được.

Ông Hai bỗng lên tiếng.

- Căn nhà đã gần như vô chủ. Việc lấy lại mấy thứ đó cũng chẳng có khó khăn gì.

Tấn nói ngay:

- Xin bác giúp cháu.

Ông Hai thực thà, nói: .

- Tôi thì chẳng làm được chuyện gì. Nhưng sống trong làng cờ bạc, phải tiếp xúc với đủ hạng người. Phải nói, số lớn là đầu trộm đuôi cướp. Nên mấy cái vụ này, nhờ chúng nó cũng không khó khăn gì.

Tấn lật đật nói:

- Vậy xin bác giúp cháu. Giới thiệu người nào có thể làm được chuyện đó.

Ông Hai gật gù:

- Cái đó cũng chẳng khó gì. Tuy nhiên, theo kinh nghiệm của tôi. Cậu phải đi theo chúng nó mới chắc ăn, vì những hạng người này cũng khó tin lắm.

Tấn gật đầu ngay:

- Dạ... dạ, cháu nhất định đi theo mấy người đó...

Ngoài trời bỗng đổ mưa thực to. Những hạt mưa rơi lộp độp trên mái nhà nghe ào ạt. Gió từ đâu cuốn về nghe rào rào. Một tia chớp xẹt ngang trời, tiếp theo tiếng sấm inh tai nhức óc.

Đèn điện bỗng tắt vụt. Bóng tối chụp xuống, căn phòng mờ ảo trong ánh sáng của cây đèn dầu hỏa lung linh trên bàn thờ Bình...

Tú Trinh nắm lấy tay Tấn, run rẩy kêu lên khe khẽ:

- Em sợ ma quá anh Tấn ơi.

Bà Hai gắt con:

- Ma quỷ ở đâu mà sợ, cái con bé này, chỉ được cái nói nhảm thôi.

Ông Hai đứng dậy, hỏi:

- Tú Vân, nhà có cây đèn dầu lớn nào không?

Tú Vân đứng dậy, nói:

- Dạ, có cây đèn măng xông ở trên lầu, để con đi lấy cho.

Bà Hai nói với chồng:

- Ông lấy cây đèn dầu hỏa ở trên bàn thờ thẳng Bình, đi với nó đi, con bé này cũng sợ ma, sợ quỷ lắm, chứ không hơn gì con Trinh đâu.

Khi ông Hai và Tú Vân mang cây đèn trên bàn thờ Bình lên lầu rồi, bóng tối tràn tới nhuộm đen căn phòng liền. Tú Trinh rên rĩ:

- Tối quá anh Tấn ơi.

Tấn chưa kịp trả lời đã thấy Tú Trinh ôm cứng lấy mình.

Bộ ngực nàng lại ép sát vô mình chàng, thở hổn hển. Tấn vòng tay ôm lấy nàng. Chàng muốn chia sẻ sự bình an cho Tú Trinh, nhưng không hiểu sao, tự nhiên trong lòng Tấn lại rộ lên một sự ham muốn xác thịt vô bờ bến. Chàng

biết là bà Hai đang ngồi bên cạnh, nhưng bóng tối đen đặc làm bà không trông thấy gì. Lúc ấy đầu Tú Trinh cũng đã kề sát mặt chàng. Tấn cúi xuống từ từ hôn lên miệng nàng. Tú Trinh một thoáng ngạc nhiên, nhưng nàng không dám lên tiếng, sợ mẹ biết. Bởi vậy nàng để Tấn hôn tự nhiên.

Bàn tay Tấn cũng đã vòng ra sau ôm cứng thân thể nàng. Tú Trinh rùng mình, đây là lần đầu tiên, hơn một năm nay khi chồng nàng chết, có bàn tay đàn ông sờ rầm vô thân thể nàng. Bóng tối đồng lõa với những ý tưởng tội lỗi. Một lúc sau, tự nhiên nàng rướn mình lên trong bóng đêm, hứng trọn những cảm giác ái ân mạnh bạo của Tấn.

Chính nàng cũng không ngờ được phản ứng của thân thể. Tại sao nàng lại có thể quá dễ dãi với một người đàn ông vừa mới quen được vài giờ. Dù rằng nàng biết chắc rằng anh ta chưa có vợ và là một người tốt.

Bàn tay Tấn cũng không để yên một chỗ, chàng luồn vô áo nàng thực nhanh và đặt nhẹ lên trên bộ ngực no tròn phập phồng và hỗn hển. Bỗng có tiếng bà Hai hỏi:

- Trinh à, hay là ngày mai con đem thằng Tùng qua đây ở với con Tú Vân đi. Mấy bữa nữa con nhỏ người làm của nó mới lên. Để nó ở đây một mình tội nghiệp. Má cho con Tư theo tụi con luôn.

Tú Trinh vội vàng buông Tấn ra, vỗ nhẹ nhẹ lên tay chàng như âu yếm, rồi trả lời mẹ.

- Dạ, như vậy cũng được, nhưng con Tư theo tụi con thì ai lo cơm nước cho ba má.

- Ôi lo gì má với ba con, loay hoay có hai người lớn cả mà. Ăn uống thế nào không được. Cứ để con Tư theo hầu hạ tụi con cho nhà đông người một chút. Hơn nữa, con còn phải lo cho thằng Tùng, nó còn nhỏ quá, phá phách nghịch ngợm chứ không chơi đâu.

Trước khi ngồi lại ngay ngắn, Tấn nắm mạnh tay Tú Trinh như ngầm hứa hẹn những ngày sắp tới. Chàng nói vô:

- Thưa bác, nếu nhà neo người, cháu xin phép được tới thăm gia đình bác

luôn.

Tú Trinh mỉm cười trong bóng tối. Nàng biết Tấn nói với nàng chứ không phải mẹ nàng. Tự nhiên trong lòng Tú Trinh thấy hồi hộp lạ thường.

Bà Hai nghe Tấn nói, có vẻ vui mừng lắm. Bà nói ngay:

- Nếu được cậu Tấn giúp cho lúc này thì còn gì bằng nữa. Thú thực, nhà chúng tôi toàn đàn bà với trẻ con. Ông chồng tôi thì cũng lớn tuổi rồi, nhiều khi cũng cần bóng dáng đàn ông thanh niên trong nhà cho đỡ sợ.

Trong bóng tối, Tú Trinh đưa tay qua đùi Tấn bóp mạnh, chàng hiểu ý nàng hơn ai hết. Chàng tự nghĩ, không hiểu sao dạo này chàng đổ đốn tệ hại như vậy. Cái gì đã làm cho sự đam mê xác thịt bùng cháy trong thân thể chàng một cách dễ sợ như thế này. Tấn nắm lấy tay Tú Trinh đưa lên miệng hôn nhẹ và buông ra ngay vì ông Hai và Tú Vân đang từ trên lầu đi xuống. ánh đèn măng xông chòng chành lẩn át bóng đêm. Tiếng ông Hai oang oang:

- Cái đèn này thật thực, cầm đến nó lại nhớ thằng Bình. Mấy tháng trước nó cũng mua cho nhà mình một cái như thế này. Bà nó nhớ không?

Bà Hai nghe chồng nói thở dài nảo nuốt:

- Cứ nhắc tới thằng Bình tự nhiên tôi lại thấy xót xa.

- Trong đời này khó mà kiếm được những người tốt như nó. Thật ông trời bất công với nó quá.

Tấn nói vô:

- Cháu biết anh Bình từ hồi nhỏ. Di cư từ Bắc vô Nam có một mình. Mồ côi mồ cút như vậy mà ai ai cũng mến anh ấy. Chẳng bao giờ anh ta muốn làm mất lòng ai bao giờ. Không ngờ vẫn số quá.

Không ai bảo ai, cả nhà đều nhìn qua bàn thờ Bình ở giữa nhà. Chiếu ảnh bán thân của chàng trong bộ đồng phục cảnh sát, đầy huy chương trên ngực thực oai vệ. Miệng Bình thực tươi, hai con mắt như chiếu ra luồng nhãn quang thực vừa ý với thân phận mình. Bà Hai lại thở dài. Trong khi nước mắt Tú Vân lại ứa

ra. Tú Trinh nắm lấy tay em, nàng vòng một tay ôm lấy cô em đồng cảnh ngộ.

Tú Vân gục đầu vô vai chị. Từ nhỏ tới lớn, chỉ có hai chị em. Bất cứ có chuyện gì xảy ra cho hai đứa, dù vui hay buồn đều có nhau. Hai chị em luôn luôn chia sẻ với nhau tất cả những gì mà mình có. Hôm nay, hơn bao giờ hết, Tú Vân tìm thấy ở chị nàng những an ủi lớn lao chưa từng có.

Nàng thì thào:

- Chị đem thằng Tùng qua đây ở với em nhé.

Tú Trinh gật đầu nhẹ nhẹ trên tóc em:

- Mẹ cũng vừa nói với chị như vậy. Để lát nữa mẹ về bảo con Tư bế thằng Tùng qua đây luôn. Làm sao chị để em sống một mình trong lúc này được.

Nghe hai chị em nói chuyện, ông Hai cũng nói:

- Ừ như vậy là hay nhất. Tao với mẹ mày ở bên đó quen rồi. Cho con Trinh đem con nó với con nhỏ ở sang đây trong lúc này là tốt nhất. Tao cũng đỡ lo cho chúng mày.

Bà Hai nhìn chồng có ý vừa lòng, nói thêm:

- Cậu Tấn đây cũng hứa lại chơi luôn, làm tôi cũng yên lòng. Trong lúc này có bóng dáng người đàn ông trong nhà thì hay quá.

Ông Hai nhìn Tấn như thầm cảm ơn lòng tốt của chàng.

- Nếu thế còn gì bằng nữa. Vụ mấy cuốn sách của cha cậu để tôi lo cho. Mai hay một gì cũng được. Lúc nào cậu sẵn sàng là tôi nói mấy đứa trong sòng bài theo cậu ngay.

Tấn mừng rỡ, lật đật nói:

- Dạ... dạ... cháu cảm ơn bác.

Trong lúc mọi người dùng cơm, ngoài trời mưa càng to, gió càng lớn. Sấm

vang rền, chớp chói lòa. Trời đất như nổi cơn thịnh nộ. Tiếng nước chảy ào ào ngoài đường, nghe như thác lũ cuốn về tự núi cao rừng rậm.

Không khí đầy hơi nước, ảm thấp làm sao. Khu vực nhà Liên cũng bị cúp điện. Nàng cũng có cây đèn măng xông như ở nhà Tú Vân. Nhưng nhà nàng quá rộng nên ánh đèn không tập trung được như ở nhà Tú Vân. Những chỗ ánh sáng không rọi tới, lam nham, chập chờn mờ ảo, lung linh thật ma quái. Nhất là khi Bình chết, bao nhiêu gạo đã được Liên cho chở đi hết, gửi nơi khác để lấy cả căn tiệm làm chỗ đặt quan tài cho Bình, cử hành lễ cầu siêu và tiếp đón bạn bè thân thuộc tới đưa tiễn chàng lần cuối cùng.

Bây giờ mọi người đã về hết, nhất là khi trời sắp đổ mưa, ai mấy vội vàng giã biệt Liên ngay. Trong nhà chỉ còn lại bà cô họ già lụ khụ từ quê lên, bởi vậy Liên đã cố nài nỉ Nhung ở lại với nàng ít hôm, vì nhà không còn ai trong lúc tang gia bối rối này. Hơn nữa, trong mấy ngày tang lễ, Nhung và Tấn hầu như xếp sắp tất cả công việc trong ngoài cho Liên, bởi vậy trong giờ phút buồn nản và bề bộn nhất này không thể nào Nhung nỡ bỏ mặc Liên ở đây một mình với bà cô già lụ khụ như thế này được. Nàng đành ở lại phụ với bà ấy dọn dẹp nhà cửa và chờ Tấn tới đón về.

Thời gian càng về đêm, mưa càng lớn. Có lẽ đây là trận bão rớt ở đâu thổi về vùng này chút khi nào có những trận mưa to gió lớn như thế này lắm.

Bà cô già mệt mỏi, sau khi ăn uống, đã lăn ra ngủ ngay trên tấm đi vắng kê ở góc nhà cho đám kèn trống đánh ma ngồi mấy bữa hôm tang lễ. Liên rủ Nhung.

- Nhung ơi. Chúng mình lên lầu nghỉ đi.

Đã mấy hôm lo cho tang lễ của Bình, Nhung cảm thấy mệt mỏi kinh hồn, nghe Liên rủ lên lầu nghỉ, nàng chịu ngay. Liên nắm tay Nhung dắt lên cầu thang. Bỗng Nhung giật nảy mình vì bàn tay Liên lạnh như nước đá, nàng nhìn Liên đăm đăm, lo lắng hỏi:

- Liên có sao không, tại sao tay bồ lạnh như nước đá vậy?

Liên mỉm cười, vòng tay ôm lấy lưng Nhung.

- Không phải chỉ có bàn tay mình lạnh không thôi, tất cả thân thể cũng lạnh nữa. Chẳng những thế xác mà cả linh hồn mình bây giờ cũng như một tảng băng trên bắc cực. Anh Bình bỏ đi rồi, làm sao mà ấm cúng cho được.

Nhung ái ngại, an ủi bạn.

- Người chết rồi là hết, nhưng ké sống phải phấn đấu để sống còn, chứ bồ cú thế mãi hay sao.

Liên gục đầu lên vai Nhung, cả hai chạm chạp lên nhau. Nhung thấy thương Liên vô vùng, nàng cảm thông cho người bạn vừa mất đi một nguồn sống hạnh phúc tràn đầy. Nhưng Nhung không thể nào tưởng tượng được thân thể Liên lại trở nên lạnh kinh hồn như vậy. Vòng tay Liên ôm ngang bụng Nhung mà nàng có cảm tưởng như một con trăn cuộn chặt, lạnh băng và rờn rợn. Đầu Liên cũng dựa lên vai nàng lạnh căm căm, hơi thở của Liên cũng vậy, đã nhiều lúc Nhung phải rùng mình và gai ốc nổi lên khắp mình.

Khi vô tới phòng ngủ, cả hai nằm vật xuống giường. Thân thể Liên giờ đây như xoắn lấy nàng. Hơi lạnh càng tăng lên khủng khiếp, nhất là khi bàn tay Liên luồn vô áo Nhung, nàng phải co người lại, cắn chặt răng chịu đựng, cho tới một lúc không còn chịu nổi nữa, Liên run lên bần bật, nàng thì thầm:

- Liên ơi, mình thấy hình như có gì không ổn rồi. Liên có muốn mình đưa bồ đi bác sĩ không?

Liên thì thào, âm thanh như vang vọng từ cõi xa xăm.

- Không... không... mình có sao đâu.

Nhung đưa tay ôm. lấy má Liên, nhìn thẳng vào mắt nàng dỗ dành.

- Mình chắc chắn Liên bị bệnh rồi, chẳng những chân tay mà cả mình mấy đều lạnh băng như thế này, làm sao sống nổi.

Liên hơi nhướn người lên, cả chân tay, mình mấy đều cuộn chặt và áp sát vô thân thể Nhung, hơi lạnh tỏa ra kinh hồn. Tiếng nói vẫn thì thào, mang mang:

- Liên đã nói rồi mà, Nhung không tin mình hay sao?

Bây giờ không phải chỉ có thân thể mà là cả linh hồn mình cũng trở thành băng giá nữa. Trên đời này làm gì có bác sĩ nào chữa được cơ chứ.

Nhung xô Liên ra nhẹ nhẹ.

- Liên đừng có nói nhảm nữa có được không. Nghe mình đi mà, để Nhung đưa Liên đi bác sĩ ngay mới được. Coi này, hơi lạnh từ thân thể Liên truyền sang mình mà còn không chịu nổi nữa há gì Liên. Thôi, dậy đi bác sĩ đi nhe.

Bỗng Liên cười lên khanh khách, chỉ ra ngoài cửa sổ. Nhung coi kìa, ngoài trời đang có bão, lại bị cúp điện. Nửa đêm, nửa hôm thế này bão đưa mình đi bác sĩ nào đây Hơn nữa, Liên đã nói với Nhung rồi, mình có bệnh tật gì đâu mà chữa mới trị cơ chứ. Mấy thằng bác sĩ đó cũng có ngày mình cắn cổ chúng nó chết hết thôi. Ha... ha... ha...!

Nhung rùng mình, tiếng cười ma quái của Liên nghe thực ghê rợn. Ngoài trời quả thực đang mưa to gió lớn, chắc chắn là có bão từ đâu thổi về. Ngoài đường tối thui. Bỗng một tia sét loé lên chói lòa làm Nhung hoa mắt. Tiếp ngay sau đó, tiếng sấm ầm ầm làm Nhung hoảng hết. Nàng ôm chầm lấy Liên, quên cả thân thể lạnh ngắt như xác chết ấy. Thân thể Nhung run lẩy bẩy, không hiểu vì hơi lạnh từ người Liên truyền sang hay vì sợ hãi trời đất đang nổi giận, quay cuồng. Tiếng Liên thì ào ào bên tai.

- Chúng mình cuốn chăn lại ngủ đi cho ấm nhé.

Nhung bằng lòng ngay, nàng gật đầu lia lịa trên vai Liên. Chiếc chăn bông thực dày được cuốn tròn lấy hai thân thể đầy đà của hai người đàn bà đang tròn tuổi xuân xanh. Cho tới giờ phút này Nhung mới để ý; không hiểu quần áo của cả hai đứa, ai đã lột hết ra tự hồi nào. Cái lạnh căm căm như băng giá của người bạn gái bên cạnh không còn làm nàng khó chịu như lúc trước nữa.

Không hiểu sao bây giờ nàng cũng vẫn chưa buông Liên ra. Trái lại, Nhung còn cố ôm tẩm thân bằng giá ấy thực chặt hơn bao giờ hết. Miệng Liên đã gặm chặt vô miệng nàng tự hồi nào, lưỡi nàng bị Liên núc chùn chụt. Những cảm giác ngất ngây, tê tái như băng giá, như lửa hồng lẫn lộn. Nhung từ từ lịm vào một giấc ngủ thực lạ lùng...

Bão tuyết chung quanh, tất cả đều trắng xóa một màu. Những thân thể trần truồng xoắn xuýt. Đây có phải là thế giới thần tiên của nữ giới hay không. Cái lạnh và màu trắng chung quanh những cơ thể săn cứng, nở trộ của đàn bà đẹp như những cánh bạch mai cùng khắp. Đi bên cạnh nàng, Liên cười nói tíu tít, hồn nhiên. Bộ ngực nàng vươn lên đầy ắp những đường cong chạy dài thon nhỏ lần xuống dưới bụng và cong vòng trộ nở tới bờ mông.

Nhưng chờ đẫn, nàng ép sát thân thể vô Liên, quên đi tất cả hiện tại và quá khứ. Với nàng, bây giờ chỉ còn lại những đam mê cùng tột. Miệng, lưỡi, chân, tay, da, thịt bốc hơi trong men say cuồng nhiệt. Nàng chờ đẫn cả linh hồn...

Chương 5

Cả mấy tuần nay Tấn không gặp Nhung. Không hiểu nàng đi đâu, Tấn cũng không dám tới trường học kiếm nàng, sợ ông hiệu trưởng thắc mắc vì sự vắng mặt không lý do của chàng. Nhưng sự thực Tấn cũng không để ý gì nhiều tới Nhung nữa. Những bận rộn của những ngày lui tới với gia đình Tú Vân làm Tấn quên đi tất cả. Chàng không ngờ hai chị em người Việt gốc Hoa này lại có sự hấp dẫn tới kinh hồn như vậy. Hèn gì Bình không bỏ bê gia đình, lén lút người vợ ăn ở với nhau từ thuở hàn vi, dù là một bông hoa đẹp nhất trong đám bạn bè hồi bấy giờ. Hơn thế nữa, Liên lại thủy mị và rất biết chiều chồng. Nhưng bây giờ Tấn mới hiểu tại sao Bình ngoại tình!

Với Tú Vân đã làm Bình bỏ bê vợ, thêmà chị nàng, Tú Trinh còn sắc sảo và hấp dẫn ngàn lần hơn cô em Tú Vân nữa. Hơn bao giờ hết, bây giờ Tấn mới thấy câu nói của các cụ xưa: "Gái một con trông mòn con mắt" là không ngoa!

Tấn làm sao quên được tối hôm ấy. Vì bồn chồn muốn tới ngay căn nhà ông già mà chàng cho là cha mình, để ồm những di vật trên bàn thờ nên Tấn đã trở lại nhà Tú Vân ngay ngày hôm sau để nhờ cha Tú Vân giới thiệu nhóm trộm đạo đi với chàng. Xui cho Tấn, ông bà Hai lại đau nên chưa kịp tìm người đi cùng chàng. Thế là loay hoay thế nào Tấn cũng không nhớ rõ, Tú Trinh lại thay thế những tay anh chị trộm đạo đó, đi cùng Tấn tới căn nhà của ông già kỳ lạ kia trộm sách.

Trời tối đen như mực. Thành phố vẫn còn bị cúp điện và cơn bão vẫn hoành hành như không muốn ngừng. Gió rít lên từng cơn, sấm chớp chói loà và ầm ĩ. Ngoài đường vắng tanh không một bóng người. Thỉnh thoảng một thân cây trốc gốc đổ ngang mặt đường làm Tấn phải lái xe thực chậm, lách bên này, né bên kia.

Tới con hẻm nhỏ bữa trước. Tấn có cảm tưởng đó là một con suối chứ không phải là con đường đi vô xóm nữa. Chàng không thể nào chạy xe vô được nên đành ồm một gốc cây, khoá xe lại cẩn thận rồi dắt Tú Trinh mò mẫm lội nước đi vô trong hẻm.

Trời thật tối và mù mịt vì mưa gió, ánh sáng đèn pin của Tấn chỉ soi rõ một khoảng thật nhỏ dưới chân để chàng cố thể can đảm mò từng bước thật chậm chạp. Nước dưới chân chảy siết. Tất cả nước mưa trên mái nhà đổ xuống con

đường nhỏ nhắn này nên nó tràn ngập vì không có ống cống. Nước cứ thể tràn ra ngoài đường chính làm thành một con sông nho nhỏ ! Tấn cũng không hiểu dân chúng ở đây sống ra sao với tình trạng này.

Phải khó khăn lắm Tấn và Tú Trinh mới tới được tận cùng của đường hẻm để nép vô mái hiên căn nhà của ông già nọ. Dù cả hai cùng mặc áo mưa, nhưng đều ướt như vừa lội dưới sông lên. Tú Trinh cười khúc khích trong bóng tối.

- Nếu trời sáng, người ta nhìn thấy hai đứa mình như thế này chắc bà con cho là tụi mình khùng chứ không chơi. Tấn nắm tay nàng hỏi nho nhỏ:

- Em có lạnh không?

- Dạ, lạnh chứ anh, nhưng em thấy vui quá. Giống như những ngày còn nhỏ, trốn mẹ đi tắm mưa ấy.

Tự nhiên Tấn thấy vui vui với người ngoá phụ trẻ này. Chàng mỉm cười trong bóng tối, hỏi nhỏ:

- Em không sợ sao?

Sợ gì cơ anh!

- Em quên là chúng mình đang đi ăn trộm chứ có phải trốn mẹ đi tắm mưa đâu.

Tú Trinh nép sát vô mình Tấn, thì thào:

- Ủ, há. Chút xíu nữa em quên mất. Cứ gần anh là em như người mất hồn vậy đó.

Bây giờ em đừng có quên là đi với anh để giúp anh mở ổ khoá cửa đó nhe.

Tú Trinh cười khúc khích.

- Cái đó mà bây giờ quên nữa là hết thời rồi. Vụ này mấy thằng cô hồn trong sòng bài còn phải học em đó nữa anh biết không.

Tấn tưởng nàng nói chơi, pha trò:

- Nếu vậy sau vụ này, anh sẽ khai giảng một lớp mở ống khóa cho em làm huấn luyện viên mới được.

Tú Trinh nói thực tự nhiên.

- Một lớp chứ mười lớp em cũng coi như pha. Nhưng bây giờ để em mở cánh cửa này cho anh vô đã nghe.

Tấn bật đèn pin rọi vô ổ khoá, trong ánh sáng lơ mờ, chàng vừa trông thấy Tú Trinh cầm một chiếc cạy xe đạp dèm dẹt, thọc vô ổ khoá. Nàng thì thào:

- Trời ơi, đi ăn trộm mà anh cứ bật đèn sáng lên thế kia mãi hay sao?

Tấn tắt đèn pin đi ngay, chàng nói nho nhỏ:

- Tối quá, em có mở được khoá không?

Tấn vừa nói xong thì tiếng ống khoá cũng vừa kêu lách cách và Tú Trinh đã mở cánh cửa, chui tọt vô trong nhà rồi. Tấn hồi hộp, vội vã chạy theo nàng ngay. Ngoài trời đã tối, trong nhà còn tối hơn nữa. Cả hai đứng nép vô sau cánh cửa thực lâu cho quen với bóng đêm. Không ai nói với ai một lời nào. Bỗng một ánh chớp loé lên, cảnh vật trong nhà hiện ra thực rõ trước mắt cả hai người, dù chỉ trong một giây.

Ngoài chiếc bàn thờ vợ giữa nhà, trong nhà không còn bất cứ một thứ gì khác nữa. Tấn bật đèn pin lên ngay, chàng đã biết chắc là không có ai ở trong căn nhà này. Tú Trinh cũng theo Tấn tới chiếc bàn thờ để giữa nhà. Cả hai nhìn thấy ngay mấy cuốn sách vút lỏng chỏng bên cạnh một chiếc khăn vàng cũ kỹ và cây đèn dầu nho nhỏ đã cạn sạch dầu từ hồi nào. Bụi bậm phủ kín cả mặt bàn, Tấn chắc chắn là không có ai săn sóc trông nom gì những vật trên chiếc bàn này từ lâu. Chàng bảo Tú Trinh. Em cần lấy cây đèn pin này để anh tìm mớ củi đốt lửa lên cho sáng một chút. Tú Trinh cười khúc khích.

- Phải đó, chúng mình đốt lửa lên hong quần áo cho ấm luôn, em lạnh quá rồi.

Chỉ vài phút sau, Tấn và Tú Trinh đã gây được một đống lửa giữa nhà. ánh

sáng toả ra soi rõ mọi vật. Không khí trong nhà bắt đầu ấm áp và thực thơ mộng. Tấn cởi chiếc áo mưa lính rộng thùng thình, trải xuống sàn nhà. Chàng cởi áo, vắt nước rồi lấy chiếc áo thun lau khô mặt áo mưa, bảo Tú Trinh:

- Em ngồi xuống đây sưởi cho ấm một lát.

Tú Trinh bật cười:

- Em không biết anh đang đi ăn trộm hay là đi cắm trại nữa.

Tấn thờ thẩn nhìn khuôn mặt Tú Trinh qua ánh lửa:

- Chẳng nói em cũng biết đây là một căn nhà hoang rồi, nếu có chủ thì họ cũng đi xa cả tháng chưa về nhà.

Nhưng mà sống trong căn nhà trống trơn này, lấy gì ăn, lấy chỗ đâu mà ngủ chứ. Hơn nữa, nhà không có bắc điện mà cũng chẳng có cây đèn dầu nào lớn đủ để soi sáng cho gia chủ về đêm cả.

Tấn nói một hơi, hình như chàng quên hết những gì đã xảy ra mấy tuần lễ trước khi Tấn bám theo ông già lạ nọ về tới tận căn nhà này. Bây giờ trước mắt chàng chỉ còn lại khuôn mặt một mỹ nhân với thân hình núi lửa chập chờn trong ánh sáng mờ ảo như chốn bồng lai tiên cảnh. Hình như chiếc khăn trên mặt bàn hơi di động mà Tấn cũng như Tú Trinh không để ý. Có hương thơm toả ra từ đó, bay ra

khắp phòng.

Người Tấn nóng lên, Tú Trinh đã cởi bó quần áo một cách thực dễ dãi, ngồi vô lòng chàng...

o o o

Tấn làm sao quên được cái đêm mưa bão thần tiên ấy Cho tới nay, những hình ảnh và hương thơm tình yêu đó lúc nào cũng phảng phất trong đầu óc chàng. Nhất là từ hôm mẹ chàng kể lại hết những tâm nguyện của cha chàng cho Tấn nghe. Chàng thầm nghĩ: không lý những hành động ngày hôm nay của chàng đều là do người cha thân yêu của chàng xếp đặt.

Tấn lật những trang sách cũ kỹ, cố học thuộc lòng những câu kinh như những câu thần chú vô nghĩa. Và không hiểu sao, càng thuộc nhiều, chàng càng thấy âm thần thanh thoát và yêu đời một cách lạ lùng.

Ngay từ đêm đi với Tú Trinh tới căn nhà hoang nọ lấy được mớ kinh sách và chiếc khăn này. Tấn đã đem ra để ở bàn thờ trong chiếc am sau nhà, và hầu như lúc nào chàng cũng ở đó học kinh và mơ màng tới ngày gặp mặt cha thực sự. Mẹ chàng đã nói hết về cái chết của cha chàng. Sự thực thì ông đã chết, nhưng là một cái chết có tính toán và khổ luyện. Tất cả cũng chỉ vì chàng. Nói đúng hơn, vì sự truyền giống của giòng họ! Bởi vậy, Tấn càng chăm chú học kinh sách ngày đêm.

Tối nay trăng thực sáng, có lẽ là ngày mười sáu thì phải. Con trăng vắng vặc trên bầu trời thực quang đãng. Mấy ngày trước mưa dầm dề, nên bây giờ trời thực trong. Tấn cột chiếc võng vô hai thân cây, nằm nhìn trời và nhẩm lại những câu kinh chàng đã học từ mấy tuần nay. Trời đã thực khuya, mẹ chàng cũng đi ngủ từ lâu nên Tấn yên trí đọc iớn đoạn kinh mở đầu. Vừa dứt lời, bỗng có tiếng rít lên ngay mé hàng rào và một bóng trắng vút qua, biến trong màn đêm xa tít thực mau. Tấn giật mình, rụi mắt, ngây người nhìn theo. Không khí đâu đây còn phảng phất mùi gì tanh tanh, ngai ngái. Bỗng có tiếng thỏ thè ngay sau lưng Tấn làm chàng giật nảy mình, quay phắt lại.

- Anh làm cái gì mà như bị ai hốt hồn vậy?

Hương mỉm cười đứng sau lưng Tấn hồi nào mà chàng không hay. Lấy lại bình tĩnh, Tấn nắm tay Hương, hỏi:

Em làm gì mà thức khuya quá vậy?

- Trời nóng quá, ngủ không được nên em dậy đi tắm rồi ra đây. Thấy anh đang đọc kinh nên đứng nhìn.

Tấn kéo nhẹ Hương sát lại bên chàng, mùi thơm da thịt con gái nồng nàn. Hương nói nho nhỏ:

- Anh coi chừng má còn thức đó.

Tấn liếc nhanh vô nhà, ánh đèn trong phòng ngủ của mẹ chàng hắt qua cửa sổ le lói. Chàng thì thầm:

- Chúng mình ra phía sau am nói chuyện nghe em. Hương cười khúc khích.
- Em sợ ma lắm.

Tuy nói vậy nhưng nàng cũng đã dựa sát vào mình Tấn, bước theo chàng. Tấn cũng cười nho nhỏ, nói:

- Lúc nãy anh vừa nhìn thấy một con ma bay vù qua đây, trắng toát và có hơi lạnh như băng giá.

Hương ré lên nho nhỏ, véo mạnh vô lưng Tấn:

- Anh biết em sợ ma rồi còn hù người ta nữa. Tấn cười hì hì, dìu Hương ngồi xuống thảm cỏ, dựa lưng vô vách am. Nơi đây khuất hẳn mặt sau nhà, dù mẹ chàng có ra ngoài sân cũng không biết chàng và Hương đang ngồi đây. Còn người đi ngoài đường lại càng không nhìn thấy gì vì chỗ chàng ngồi và con lộ phía sau nhà được ngăn cách bằng một hàng rào hoa dâm bụt thật rậm rạp.

Tấn nâng mặt Hương lên, nhìn sâu vô mắt nàng dưới ánh trăng vắng vặc. Nét đẹp thôn giã của cô gái vừa tuổi dậy thì làm chàng ngây ngất. Tấn từ từ cúi xuống, bờ môi ngọt ngào của Hương cong lên. ánh trăng rọi trên mặt nàng từ từ bị che đi bởi chiếc bóng của đầu chàng.

Men tình ngọt lịm đầu môi đưa Hương vào thế giới tình ái bất tận. Nàng dâng hiến tất cả linh hồn và thể xác cho Tấn bấy lâu nay trong cuồng nhiệt của tuổi thanh xuân đầy sức sống. Hương như một cô bé lọ lem trong lòng vị hoàng tử mộng mơ. Nàng rên rỉ, cong cớn, hứng chịu và thoả mãn với tất cả những gì Tấn cuồng say.

Từ ngày được mẹ cho biết ý định của cha là làm mọi cách xoay cơ trời cho giòng họ có nhiều con cháu nối dõi tông đường, và nhất là khi học những bài kinh trong cuốn sách lấy được ở căn nhà hoang hôm nào, Tấn trở nên đam mê xác thịt hơn bao giờ hết. Người chàng gần gũi nhiều nhất phải nói là Hương, vì cô nàng ở ngay trong nhà. Bởi vậy, không có đêm nào, hoặc những khi mẹ chàng ra khỏi nhà là Hương không sà vô lòng chàng.

Da thịt săn cứng và trộ nở của người thiếu nữ đương xuân nơi đồng nội làm Tấn mê một ngày đêm. Tối nay cũng vậy, khi Hương ngã người xuống là quần áo nàng đã bật tung ra rồi, Tấn chồm mình lên liền. Nhưng ngay lúc ấy, Hương nằm dưới thét lên, thân thể lạnh ngắt và run lẩy bẩy, nàng ú ớ như người bị á khẩu. Tấn hoảng hốt ngồi bật dậy, chàng cũng vừa ngửi thấy mùi tanh tanh và hình như gió đêm đã trở lạnh. Cái lạnh lạ lùng chưa từng thấy bao giờ. Tấn đảo dác hỏi:

- Cái gì vậy em?

Hương vẫn ú ớ, nàng run rẩy đưa tay chỉ lên trên hàng rào hoa dâm bụt. Tấn quay lại thực nhanh và nhìn thấy ngay hai cái bóng trắng đứng vắt vẻo trên bụi cây. Bốn con mắt xanh lè, nhìn chàng thật khủng khiếp.

Từ trước tới nay Tấn nổi tiếng là người gan dạ, vậy mà đêm nay, khi nhìn thấy hai bóng trắng này người chàng run lên ngay. Nhất là bắt gặp những luồng ánh sáng quái dị đã làm cho chàng hoảng hốt cùng cực. Hai bóng trắng từ từ di động, tiến lại gần Tấn và Hương. Bây giờ chàng đã nhìn rõ thân thể của hai chiếc bóng trắng là hai người con gái lơ lửng trên không. Chiếc áo choàng trên mình chúng thực mỏng, để lộ rõ những đường cong rợn người.

Ngoài vườn không một chút gió mà không biết tại sao quần áo chúng bay phấp phật, có những lúc bám sát vào thân thể làm chàng tưởng chừng như hai chiếc bóng khoả thân. Có một điều Tấn không thể nào nhìn rõ mặt hai con ma nữ này vì mắt chúng sáng quá. ánh sáng toé ra cản hết nhỡn quang của Tấn khi chàng nhìn vô mặt chúng.

Tấn đưa tay che mắt cho đỡ bị chói sáng vì hai con ma nữ kia đã đến sát bên chàng. Thân thể Tấn cứng đờ, chàng muốn vùng lên chạy trốn mà không sao nhúc nhích được nữa. Một con ma nữ vòng tay ôm lấy Tấn, cười lên đặc trứ. Da thịt nó lạnh như ăng tuyết làm thân thể chàng tê cóng. Còn con ma nữ kia ôm ngang Hương kéo mạnh, hất nàng ra khỏi mình chàng. Hương sợ hãi tới cùng cực, nàng cố ôm lấy Tấn như một bám víu cuối cùng của sự sống. Nhưng làm sao nàng có thể cưỡng lại được sức mạnh ma quái của con ma nữ này. Nàng bị nó hất bắn sang một bên. Tay Hương vừa tuột ra khỏi thân thể Tấn, nàng vội vã nắm lấy áo chàng, cũng vì thế chiếc áo sơ mi của chàng bị bật tung. Hàng nút trước ngực đứt bừa bực. Tà áo Tấn theo tay Hương văng ra ngoài.

Cùng lúc ấy, một ánh hào quang xanh biếc một cách lạ lùng từ ngực Tấn toả ra thật bất ngờ. Hai con ma nữ ré lên, cuộn người lại, xoay tròn như gió lốc bay vút lên không biến mất.

Hương nhẩy chồm lại ôm cứng lấy Tấn, nàng đã nhìn rõ trên ngực chàng có xâm một chữ bùa nhỏ nhỏ và ánh hào quang từ đó phát ra. Tấn cũng chợt nhận ra điều đó. Chàng không ngờ chữ bùa này lại cứu mạng mình đêm nay.

Chữ bùa này chính chàng cũng không biết có từ bao giờ. Chỉ nghe mẹ chàng nói; một người đồng đạo của ba chàng xâm cho Tấn từ khi còn nhỏ, lúc ấy chàng mới long chững biết đi. Lúc bình thường, chữ bùa mờ tịt với nước da, phải để ý lắm mới thấy. Tuy nhiên, những khi nào tâm thần Tấn căng thẳng, tim đập mạnh, mình mẩy nóng lên thì không hiểu sao chữ bùa nổi lên thực rõ một màu đỏ như máu. Mẹ chàng nói; người đồng đạo với ba chàng lấy chất Châu Sa xâm chữ bùa ấy nên nó mới có màu đỏ như vậy, nhưng chính bà cũng không hiểu sao lúc nó ẩn, lúc nó hiện như thế.

Tấn nhìn chữ bùa trên ngực mình đăm đăm. Hào quang đã tắt lịm, nhưng những nét bùa vẫn còn rực rỡ dưới ánh trăng như ánh sáng của chất lân tinh trong đêm tối. Tấn chợt nhận ra một điều làm chàng mừng rỡ. Chữ bùa này mấy bữa trước chàng có thấy trong cuốn sách mang từ căn nhà hoang về thì phải. Tấn vùng dậy thực nhanh, lao vô trong am. Hương không hiểu gì, thấy chàng chồm dậy phóng mình đi, nàng hoảng hốt chạy theo chàng bèn gót, la oái oái:

- Anh Tấn, anh Tấn ơi... có chuyện gì nữa đó.

Tấn không nói năng gì, chàng lấy vội mấy cuốn sách dở ra thực nhanh. Hương nhìn rõ những nét khấn trượng trên khuôn mặt chàng. Nàng đứng sau lưng Tấn, vòng tay ôm chặt lấy thân thể cường tráng của người đàn ông nàng đam mê. Bộ ngực Hương trần trụi nung núc ép cứng sau lưng mà hình như Tấn không để ý chút nào. Phải như mọi lần, Tấn đã quay lại và đè nàng xuống rồi.

Bỗng Tấn thì thầm reo lên nhỏ nhỏ trong miệng:

- Đây rồi... đây rồi. Thì ra là Bùa Thần... Bùa Thần...

Hương tò mò, nhìn qua vai Tấn. Nàng thấy trong trang sách Tấn đang coi có vẽ một chữ bùa như hình trái khố qua chẻ dọc, chỉ khác chính giữa có một chữ "Z" và cái đuôi chữ này nổi lằng nhằng với những nét bên ngoài, rồi tận cùng bằng bảy vòng tròn liên tục với nhau. Bên dưới có một hàng chữ, nàng đọc mà chẳng hiểu nghĩa là gì.

Nhưng Tấn lại khắc hẳn, khi chàng lẩm nhẩm đọc hàng chữ ấy, thân thể nóng lên như lửa. Chữ bùa trên ngực chàng nổi lên rục rịch và hào quang phát ra chói lòa. Ngay lúc ấy, Hương cảm thấy một sức mạnh vô hình ào ạt từ người Tấn hất nàng về phía sau thực mạnh, nàng loạng choạng suýt té Nhưng khi Tấn quay lại ôm lấy nàng, Hương lại thấy như có một sức hút vô hình gắn chặt thân thể nàng vào người Tấn.

Thân thể chàng săn cứng một cách lạ lùng. Hương chưa bao giờ thấy da thịt Tấn cứng ngắt và săn ròn như vậy. Nàng có cảm tưởng như Tấn là một người khác lạ hoàn toàn. Nàng đã từng thấy những tấm thân cường tráng của những anh tá điền cấy cấy cho gia đình nàng ở dưới quê. Nhưng ngày hôm nay, những hình ảnh ấy đem so sánh với thân thể Tấn lúc này không thấm thía vào đâu nữa. Phải nói bây giờ thân thể chàng như một bức tượng đồng tuyệt đẹp và hấp dẫn tới mê mẩn tâm thần được.

Nàng rít lên trong vòng tay Tấn và không còn biết trời đất gì chung quanh nữa. Trước mắt nàng bây giờ là một biển tình rùng rục. Thân thể nàng vặn vẹo, Hương cố cắn răng thực chặt mà không hiểu sao miệng nàng lại mở rộng, há thực to, nhưng quai hàm cứng lại, những tiếng thở hổn hển thoát ra từ cổ họng biến thành làn hơi rên rỉ lạ kỳ...

Ánh trăng chiếu qua trấn song cửa sổ, rọi vô am thực huyền hoặc. Hương nằm ngủ ngon lành như một con mèo nhỏ ngay cạnh Tấn. Không hiểu sao chàng không thể nào chợp mắt được, những sự việc vừa xảy ra làm chàng vừa sợ vừa mừng. Từ ngày lấy được kinh sách về đây học, hôm nay Tấn mới thấy sự mầu nhiệm của những câu kinh vô nghĩa và những chữ bùa rối ren này. Cũng vì vậy, khi Hương thiếp đi, chàng đã vùng dậy đọc hết những cuốn sách một cách thực chăm chú. Tấn đã tìm ra được sự liên hệ mật thiết những gì có trong sách và chữ bùa trên ngực chàng.

Những câu kinh mà Tấn học hàng ngày như một con vẹt giờ đây không còn tầm thường như vậy nữa. Mỗi một lời kinh là một biến chuyển trong thân thể;

máu huyết luân lưu thật bất thường, da thịt căng cứng, săn lại. Chàng ngụp lặn trong điều hoan lạc vô thường.

Chỉ có điều Tấn không ngờ được, cái kỳ duyên đã tới với chàng một cách bất ngờ ngoài sức tưởng tượng của mọi người. Sự thực thì chữ bùa đã có từ lâu trên mình chàng, nhưng chưa có ai khai mở nên nó chỉ là một hình vẽ vô thường vô phạt từ trước tới bây giờ.

Nhưng vừa rồi, vì hai con ma nữ xâm phạm tới thân thể chàng nên chữ bùa phải tự bật mở. Cũng phải nói, những câu kinh Tấn đọc đi đọc lại từ mấy tuần nay có công hiệu như chàng đang luyện công phu vậy. Vì thế mà cơ duyên đã tới một cách dễ dàng, chữ bùa đã tự khai mà không cần phải có một vị thầy nào giúp sức. Trường hợp này thực hạn hữu trong thế giới bùa ngải, phải nói là có một không hai.

Nhưng Tấn làm sao hiểu nổi cái cơ duyên ngàn năm một thuở ấy. Chàng lại tưởng mình vừa được cứu mạng chỉ đơn thuần nhờ chữ bùa xâm trên ngực của vị thầy nào đó, đồng môn với ba chàng thuở trước, và bây giờ chàng lại tìm được những câu chú hợp với chữ bùa trên ngực mình. Nhưng dù cho có thấy sự biến đổi trong cơ thể, Tấn cũng không biết ngoài màu nhiệm đui đờng tà ma vừa rồi, chữ bùa và những kinh sách này còn có công dụng gì nữa hay không. Chàng nhất định phải ớ ra những pháp thuật thần thông mà cha chàng cố ớnh mang theo về lòng đất.

Gà vừa gáy sáng, Tấn đã hấp tấp muốn vô gặp mẹ để bàn về chuyện chữ bùa trên mình chàng. Tầm đã. suy nghĩ suốt đêm: Có lẽ phải về ChâuĐốc tìm người bạn đồng môn của ba chàng mới mong học hỏi được hết những điều lợi ích trong kinh sách.

Hương cũng vừa cựa mình, nàng thức dậy nhưng còn lười biếng nhắm mắt nường lại những giây phút cuối cùng của một giấc ngủ đầy mộng đẹp. Hai tay nàng ôm lấy đùi Tấn, đầu Hương gối lên chân chàng ngủ mà nàng cũng không hay. Khi Tấn vuốt má nàng, Hương mới từ từ mở mắt và chàng cũng vừa cúi xuống. Bờ môi Tấn lùa lên da thịt nàng lỏng lẻo. Hương duỗi thẳng cơ thể như một con mèo vừa ngủ dậy, vươn mình trong nắng mai. Tấn ôm gọn lấy những căng phồng của da thịt ngất ngây này, người chàng lại nóng rưng rục cùng với những vắn vẹo, rên rỉ của Hương.

- Anh... anh Tấn ơi. Tại sao bây giờ anh khác trước nhiều quá vậy?

- Khác thế nào?

Tiếng Hương thì thảo trong hơi thở đứt quãng.

- Em... em... cũng không biết nữa. Anh làm cho em không thể nào chịu nổi nữa rồi.

Tấn cười nho nhỏ thích thú.

- Em không chịu nổi từ bao giờ vậy?

Hương thực thà, nói:

- Thật tình, từ trước tới nay có bao giờ như vậy đâu. Chỉ từ tối hôm qua tới giờ. Hễ anh cứ đụng vô người em là trời đất quay cuồng, thần trí như bay biết mất. Người em đồ dẫn hôn mê.

- Sao anh không biết.

- Anh mà không biết, xạo quá đi. .

Tấn cắn vô ngực Hương làm nàng rún lên bần bật. Anh nói thực đó.

Thân thể Hương căng lên, máu trong người nàng xoáy tròn hừng hực. Hương không còn kiềm được nữa, nàng rít lên.

A... a... n... h... anh ơi.

o o o

Mặt trời đã lên khỏi ngọn cây. Tấn ngồi nói chuyện với mẹ từ sáng tới giờ. Chàng đã bàn với mẹ để mình đi thu tiền mùa lúa năm nay, vì Tấn lo là mẹ chàng đã lớn tuổi rồi, không tiện đi xa nữa. Chính mẹ Tấn cũng đã nghĩ tới điều này, vì nếu không để Tấn đi làm công chuyện ấy, nhỡ ra tuổi già sức yếu có chết đi, chàng còn biết đường mà điều hành ruộng đất. Và lẽ dĩ nhiên, cả hai mẹ con cùng đồng ý ngày mai Tấn sẽ cùng Hương đi Châu Đốc thu tiền.

Sự thực đi thu tiền chỉ là cái cớ. Việc chính trong chuyến đi này, Tấn muốn tìm cho ra vị đồng môn của cha chàng, người đã xâm chữ bùa lên ngực Tấn năm nào. Bởi vì, có lẽ chỉ có ông này mới hiểu nổi hết những kỳ bí của những gì cha chàng để lại. Chàng không muốn cho mẹ chàng phải bận tâm về chuyện này nên không dă động gì tới những ý định tìm người bạn đồng môn của cha.

Hôm qua, Tấn đã hỏi Hương và biết được gia đình ông Hai Cơ cũng ở cách nhà nàng không bao xa, nhưng ông ta hình như đã lên Thất Sơn tu từ lâu rồi thì phải. Cũng vì lý do này mà chàng muốn Hương đi theo. Và lại, chính Hương cũng muốn về thăm gia đình nữa.

Tối xế chiều, Tấn và Hương mới lên đường. Hồi này chiến tranh lan tràn, đường đất hết mô này tới hố nọ. Từ Sài Gòn xuống tới Châu Đốc không biết phải qua hết mấy trăm trạm gác. Tấn có giấy miễn dịch vì lý do gia cảnh, mẹ già và chàng là đứa con độc nhất trong gia đình nên không phải đi quân dịch. Bởi vậy, chàng không bị phiền hà gì với những trạm gác dọc đường. Nhất là những chuyến xe chót trong ngày đầy phiền phức này.

Trên chiếc xe đồ chật ních, Hương dựa đầu vô vai Tấn ngủ thật thoải mái mà không sợ ai dị nghị, nàng tự nhiên cư xử với Tấn như một người vợ đi với chồng. Trên xe đa số là phụ nữ và những người lớn tuổi. Có lẽ Tấn là người phái nam trẻ tuổi nhất trong chuyến xe này. Phía trước, đằng sau, toàn là nữ giới. Người ngồi bên cạnh chàng là một người đàn bà có lẽ cũng vào khoảng trên dưới bốn mươi. Bà ta đi một mình, hình như là dân buôn bán gì thì phải. Khuôn mặt cũng dễ coi, thân thể hơi đầy đà. Bởi vậy bà ngồi chồm qua choáng hơi nhiều chỗ bên cạnh Tấn trên chiếc ghế dài chật chội nhét tới năm hành khách. Chàng như bị ép cứng giữa Hương và bà khách đồng hành. Khi xe mới bắt đầu chạy, chàng và bà khách lạ ngồi bên cạnh cũng chỉ nói chuyện qua loa vài câu xã giao. Lúc ấy bà còn hơi giữ ý tứ và thẹn thùng khi phải ngồi sát vô Tấn. Nhưng khi dò hỏi được Tấn cho biết Hương chỉ là một đứa em nuôi ở quê lên, làm công cho gia đình Tấn thì bà ta có vẻ tự nhiên hơn và không để ý gì tới nàng nữa.

Xe chạy một lúc lâu, Tấn cũng như phần lớn hành khách trên xe lịm vào giấc ngủ lúc nào không hay. Tối khi chàng tỉnh dậy, trời lại đổ cơn mưa thực bất ngờ. Không khí đã oi ả trong xe kéo hết kính lên lại càng làm cho chàng ngột ngạt. Trời tối tăm, hai ánh đèn xe phía trước cũng chỉ rọi sáng một khoảng rất ngắn vừa đủ cho bác tài xế nhìn thấy đường mà lái xe. Chiếc xe

chạy rù rì như một con rùa già lê lết trên con đường đầy ổ gà, sóc ngược sóc xuôi. Tuy nhiên, cũng nhờ ánh đèn xe duy nhất ở phía trước đó phản chiếu lại mà trong xe còn nhìn thấy bóng dáng nhau lố nhố, lơ mờ. Nếu không, có lẽ xoè bàn tay ra cũng chẳng ai trông thấy gì.

Người đàn bà ngồi bên cạnh Tấn cũng đã thức dậy, có lẽ bà ta biết vừa gối đầu trên vai Tấn ngủ một giấc nên có ý mắc cỡ, nói nho nhỏ như phân bua với chàng:

- Tôi mệt quá, ngủ một giấc thật ngon. Xe chật chội không biết có làm anh phiền hà gì không, thấy ngại quá đi. Tấn thực thà trả lời.

- Có gì đâu mà chị ngại, tôi cũng vừa thức dậy. Trời mưa lớn quá, khí hậu hồi này kỳ cục quá há.

- Dạ, mùa này thường như vậy.

Bộ chị về vùng này thường lắm hả?

- Dạ, cũng không thường đâu. Chừng một hai tháng mới đi đi về về một lần.

- Chị có bà con ở Châu Đốc à?

- Dạ không, tôi đi về miệt Thất Sơn thăm ông thầy tôi thôi. Chuyến này ghé qua chợ Châu Đốc rủ người bạn đi chung cho vui. Bởi vậy tôi mới đi chuyến xe này.

Ngưng một lát, không thấy Tấn nói gì, bà ta hỏi:

- Hình như anh cũng không đi Châu Đốc thường lắm phải không?

Tấn cười nho nhỏ trong bóng tối:

- Nói ra thì mắc cỡ. Tôi là dân Châu Đốc, sanh đẻ ở đây nhưng cha mẹ đưa lên sống ở Sài gòn từ nhỏ nên chẳng biết ất giáp gì nhiều về tỉnh nhà cả.

- Vậy hôm nay anh đi Châu Đốc chơi hay có công chuyện gì không?

- Dạ, hôm nay về nhà vừa chơi mà cũng muốn ỏm một người bạn của cha tôi. Nghe nói ông ấy đang tu ở Thất Sơn mà chưa biết chắc chỗ nào.

Giọng người đàn bà bên cạnh có vẻ thích thú. Bà ta quay mình đối diện với Tấn, nói:

-Ồ nếu thế không chừng tôi có thể giúp anh tìm được ông ta đó.

Chỗ ngồi chật chội, khi bà khách quay ngang, Tấn cảm thấy ngay bộ ngực đồ sộ của bà khách ngồi cạnh tỳ vô tay chàng, nhưng bà ta vô tình không để ý tới. Chàng cố lấy giọng thản nhiên nói:

- Dạ, nếu được chị giúp cho thì tốt quá. Tôi cũng chưa biết phải làm cách nào.

Người đàn bà có vẻ sốt sắng, nói:

- Được mà, được mà. nm ai thì tôi còn ngại, chứ tìm mấy ông thầy tu ở Thất Sơn tôi còn cầu nữa.

Rồi không để Tấn nói, bà ta lụp chụp hỏi ngay:

- Vậy ông thầy anh định kiếm tên chi?

- Dạ, ông Hai Cơ.

Người đàn bà hơi chồm lên, có vẻ thích thú lắm, nói:

- Anh quen với Thầy Hai Cơ à?

Tấn thực thà trả lời:

- Dạ, thú thực tôi cũng chưa biết mặt ông ấy nữa. Nhưng ông ta là người đồng môn với cha tôi. Hôm nay đi tìm ông ta cũng chỉ vì hồi nhỏ, ông có xăm một chữ bùa trên ngực tôi, nên tôi đoán chỉ có ông mới hiểu nổi hết những kinh sách cha tôi để lại khi ông chết.

- Vậy sao!

Người đàn bà reo lên, lần này bà ta chồm hẳn qua gần như ôm chầm lấy Tấn. Bây giờ chàng đã hình dung gần như trọn vẹn thân thể bà. Nhất là khi bà ta nắm lấy tay chàng, run run trong hơi thở:

-Thật là hữu duyên thiên lý năng tương ngộ. Ông thầy tôi thường lên thăm ở Thất Sơn là học trò thầy Hai Cơ. Hôm nay không ngờ lại gặp anh đi kiểm Sư Ông chớ.

Tấn cũng mừng rơn, chàng hơi quay lại, hỏi ngay:

- Như vậy chắc chị biết thầy Hai Cơ tu tại đâu phải không?

- Thật tình chẳng có ai biết được Sư ông ở đâu. Nay chỗ này, mai chỗ khác. Nhưng Sư Ông thường hay ghé lại nhà ông thầy tôi luôn.

- Chị có gặp thầy Hai Cơ lần nào chưa?

- Dạ, tôi được diện kiến với Sư Ông có một lần cách đây gần hai năm. Hôm ấy Sư ông bất thần ghé lại nhà ông thầy tôi lấy mấy ông Phật bằng nanh heo rừng, rồi đi liền.

Hôm ấy tôi cũng chẳng nói được với Sư Ông lời nào thật là uổng? mà anh tên gì?

- Dạ, tôi tên Tấn. Còn chị?

- Tôi tên Đào.

- Chị Đào tính lên Thất Sơn ở bao lâu?

Thường thường thì tôi đi hai ba hôm, nhưng cũng không nhất định vì không có con cái gì nên cũng rảnh rang.

- Ủa, chị chưa lập gia đình hay sao?

- Tôi có chồng rồi, nhưng ông ấy bận bịu năm này qua tháng khác. Dân hàng hải mà, ít có. khi... ở... nhà... lắm!

Nói tới đây, tự nhiên Đào thấy mình hình như đã đi quá trớn. Nàng đang nắm chặt tay người thanh niên đồng hành chưa quen được bao lâu, và thân thể nàng đang ép sát mình mấy anh ta như đôi ớn nhân lâu ngày. Nàng định sửa lại thế ngồi, nhưng lại sợ Tấn để ý nên cứ để yên như thế. Khốn nỗi đã không để ý thì không có gì xảy ra, chẳng này khi Đào khám phá ra sự gần gũi đó thì tự nhiên thân thể nàng nóng bừng bừng. Da thịt người thanh niên này thật lạ lùng. Hình như ở anh ta có một sức quyến rũ kinh người.

Máu trong người Đào đã chảy rần rần, có lẽ mặt nàng phải đỏ hồng và hai lỗ tai nóng bỏng. Hơi thở bắt đầu bất thường. May mà đêm tối không ai nhìn thấy gì, nếu phải như ban ngày ban mặt, chắc nàng mắc cỡ tới chết chứ không chơi. Lúc ấy Tấn cũng chẳng hơn gì Đào; khi Đào xoay mình dựa sát vào Tấn, chàng đã thấy muôn ngàn sự thèm thuồng dâng lên ngùn ngụt. Tối khi Đào nắm lấy tay chàng, Tấn thiếu điều muốn run lên, nhưng chàng cố kiềm chế. Tối khi hơi thở Đào như ph" vào mặt chàng một cách bất thường, Tấn đánh bạo vờ chồm tới và miệng chàng chạm nhẹ vô môi Đào. Tự nhiên miệng Đào chum lại như đáp ứng, chính nàng cũng không hiểu tại sao lại làm như vậy, và Tấn đã nhân cơ hội ngàn năm một thừa ấy ôm lấy Đào.

Nụ hôn bất thường ấy làm cả hai người cùng run rẩy. Tấn cũng không hiểu tại sao mình lại có thể táo bạo tới như vậy trên chuyến xe đồ đông nghẹt người như thế này. Nhất là Hương còn đang dựa vô chàng mà ngủ. Bỗng chàng nhớ tới hôn hôn Tú Trinh trong bữa cơm ở nhà Tú Vân nhân cơ hội cúp điện. Cái cảm giác lén lút ái ân giữa chốn đông người trong bóng tối làm chàng sung sướng tột cùng.

Bỗng một tia chớp loé lên, cả Đào và Tấn cùng vội vã buông nhau ra. Tiếng sấm ầm ầm tai tiếp theo đó làm Hương giật mình tỉnh ngủ, nàng ôm lấy Tấn sợ hãi, hỏi:

- Cái gì đấy anh?

Tấn mỉm cười trong bóng tối.

- Trời mưa, sấm chớp thôi mà, em cứ ngủ đi...

Hương cười nhe nhó. '

Vậy mà làm em hết hồn, cứ tưởng lại gặp ma nữa.

- Em nằm mơ thấy ma à?

Dạ, em lại thấy hai con ma bữa trước.

- Nó theo em tới đây à?

- Dạ không, em thấy nó đè em ra trong một khu rừng đầy thú dữ, rồi thò tay vô bụng em moi đứa con em ra ăn... ghê lắm anh ơi.

Đào nghe Hương nói, rùng mình, hỏi:

- Bộ cô Hương mơ thấy ma thực hả?

- Dạ...

Hương trả lời xong mới thấy không biết mình đang nói chuyện với ai, nàng hỏi Tấn:

- Ủa, anh Tấn ơi, ai hỏi em đó hử anh?

Tấn cười hình hích, trả lời:

- Ma...

Chàng vừa nói xong, không ngờ cả Hương và Đào đều nhéo vô đùi mình. Tấn kêu lên nho nhỏ, nắm lấy tay cả hai người. Hình như cả hai người đàn bà cùng chợt nhận ra đều làm một hành động. Trong khi Hương để yên bàn tay trong tay Tấn trên đùi chàng thì Đào rút tay về, nhưng có điều Đào không ngờ nàng lôi luôn cả bàn tay Tấn vô lòng vì chàng vẫn còn nắm chặt tay mình. Vô tình bàn tay Tấn lại đặt ngay chỗ kín đáo nhất của nàng làm Đào cuống lên. Nàng muốn đẩy tay chàng ra nhưng Tấn nhất định ấn mạnh vô hơn nữa làm Đào càng bối rối. Nàng vội vàng cup cả hai tay giữ tay chàng lại nhưng cũng không thể nào lôi được tay Tấn ra. Tấn vẫn cười, nói một cách thật tự nhiên.

- Anh nói chơi thôi mà, làm gì cả hai người cùng tấn công dữ dội vậy. Chị Đào mới hỏi em đó, chị ấy. ở Sài gòn, cũng quen với anh lâu rồi, bây giờ mới nhận

ra nhau. May mắn hôm nay gặp lại, chị ấy cũng đi Thất Sơn thăm một ông thầy. Ông này lại là đệ tử của thầy Hai Cơ mới hay chứ.

Đào thấy Tấn nói lão tinh bơ cũng tức cười, hai tay nàng vẫn giữ chặt tay Tấn nhưng không còn cố kéo ra nữa. Nàng cũng nói hùa theo chàng cho đỡ ngượng.

- Từ nãy tới giờ, hai đứa tôi ngồi nói chuyện về cô, không ngờ cô thức dậy hồi nào rồi.

Hương cười khúc khích hỏi:

- Bộ anh Tấn nói xấu em ghê lắm phải không chị?

Đào chưa kịp trả lời, Tấn đã nói:

- Ai mà dám nói xấu em, chỉ có điều em ăn hiếp anh là không ai bằng thôi.

Hương kêu "á" lên một tiếng, nàng lùa bàn tay trong lòng Tấn bóp mạnh. Tấn nhướn người lên vì vô tình chàng đã kéo tay Hương ngay vô đó. Thân thể Tấn còn cứng ngắc vì sự đụng chạm với Đào vừa rồi nên bàn tay Hương đụng vô làm nàng hơi ngạc nhiên. Trong khi ấy Đào vẫn cười hì hì, nàng có linh cảm như Tấn và Hương còn đi xa hơn là tình anh em nuôi nữa, mặc dù Đào chẳng nhìn thấy gì vì lúc này mưa đang nặng hạt, ngoài trời tối đen như mực. Phía trên đầu còn nhìn thấy lơ mơ bóng hình nhau, còn từ vai trở xuống là cả một khối bóng tối đen ngòm. Cũng vì vậy mà bàn tay Tấn đang nghịch ngợm không ai trông thấy. Đào cũng đã nói lỏng tay chàng và từ từ dặng chân ra lúc nào không hay. Hương và Đào bắt đầu nói chuyện với nhau, những chuyện đàn bà trên trời dưới đất. Hình như cả hai người cùng cố nói những chuyện thực xa vời để đánh lừa những bàn tay trong bóng tối đang mò mẫm quờ quạng ngất ngây.

Trong khi bàn tay Hương chỉ rà rà trên quần chàng thì bàn tay Tấn đã đi qua lưng quần Đào, luồn hẳn vô da thịt nàng. Có lẽ Đào để yên cho Tấn vùng vẫy chỉ vì nàng không muốn ai nhìn thấy bàn tay chàng để trên mình nàng, bởi vậy, khi Tấn luồn tay vô trong quần Đào, nàng đã lấy vạt áo ngoài che đi bàn tay táo tợn đó. Đã mấy lần những lần chớp loé lên. Đào nhìn rõ bàn tay Hương trên mình Tấn mà Hương không thấy tay Tấn trên mình nàng.

Bây giờ thì Đào đã biết chắc giữa Tấn và Hương có chuyện gì rồi. Nàng cho là hai anh chị này tò tí với nhau, nhưng không dám cho gia đình biết, nên đem nhau xuống đây hú hí thôi chứ còn gì nữa. Cái cảnh lén lút ái ân này đã xảy ra trong đời nàng không biết là bao nhiêu lần rồi. Biết vậy, Đào cố tình hỏi Hương về vai trò em nuôi của nàng trong gia đình Tấn. Hương vô ớ kể lại hết sự thực cuộc sống hiện tại của nàng. Tuy nhiên, nàng dấu nhem chuyện tăng tịu với Tấn. Bởi vậy, cho tới bây giờ trong câu chuyện Hương với Đào, Hương vẫn giữ vị trí của một người em nuôi đang hoang, đi với anh về thăm cha mẹ ruột.

Mưa càng ngày càng lớn, lại bắt đầu có gió nên bác tài bắt buộc phải lái sát lề đường, dừng xe lại giữa khu đồng ruộng mênh mông chờ cho tạnh mưa mới chạy được. Khi chiếc xe tắt máy, ánh đèn phía trước tắt đi, bóng tối chụp xuống kinh hồn. Gió tối ào ào, ném những hạt mưa vô xe gây lên tiếng động thật ồn ào, lâu lâu sấm chớp nổi lên inh tai nhức óc. Những tia sét loé lên sáng rực cả một góc trời. Hương đã ôm sát lấy Tấn, bây giờ tay nàng thọc vô túi quần chàng đùa nghịch và vuốt ve mà không sợ những tia sét loé lên để mọi người nhìn thấy nữa. Vô tình chiếc túi nàng thọc tay vô lại bị lủng một lỗ. Hương tinh nghịch thọc tay vô lỗ quần lủng trong túi ấy làm cho làn vải mỏng manh của chiếc túi rách toạc ra thực lớn để bàn tay nàng chui qua, lùa hẳn vào trong da thịt Tấn.

Trong khi ấy bàn tay Tấn đã đi tới chỗ tận cùng của nó một cách dễ dàng. Chính chàng cũng không ngờ Đào lại dễ dãi như vậy. Trong xe hầu như mọi người đã ngủ hết, kể cả bác tài xế và anh lơ xe. Bàn tay Hương mò mẫm nghịch ngợm một hồi lâu rồi hình như nàng cũng mệt mỏi và lịm đi lúc nào không hay. Bây giờ Tấn biết chắc chỉ còn chàng và Đào thức. Nàng làm bộ gối đầu lên vai chàng ngủ, nhưng kỳ thực có lẽ Đào đang dnh táo hơn ai hết. Đã có lúc nàng ngước mặt lên để Tấn hôn vô môi và nhiều khi miệng nàng còn hé ra cho chiếc lưỡi Tấn lùa vào một cách táo tợn.

Bàn tay Tấn bây giờ cũng không chỉ còn mò mẫm phía dưới nữa, nhiều khi chàng đã lùa lên phía trên, làm súc cả chiếc nịt áo cho bộ ngực khổng lồ của Đào nằm gọn trong tay chàng. Những ham muốn rợn người làm cả Tấn và Đào cùng run rẩy, nhưng trong hoàn cảnh này, dù có thế nào chẳng nữa cả hai cũng không thể nào tiến xa hơn được. Đào thì thảo bên tai chàng.

- Cưng ơi, anh ác lắm nghe, làm sao em chịu nổi đây.

Tấn nói nhỏ nhỏ:

- Em tưởng anh hơn gì em sao?
- Sao anh liều lĩnh quá vậy?
- Anh cũng không biết tại sao nữa. Em chẳng nói là hữu duyên thiên lý năng tương ngộ mà.

Đào cắn nhẹ vô vai chàng.

- Anh ghê lắm...

Trong khi đó, có lẽ dựa một bên vô Tấn từ lúc xe chạy tới giờ làm Hương mới cả cánh tay trái, nàng xoay người ú ớ trong cơn mê, quay qua phía bên phải, dựa vô cửa kính xe ngủ tiếp. Tay nàng cũng đã rút ra khỏi túi quần Tấn, khoanh vô trước ngực. Tấn nhân cơ hội ấy, nắm một tay Đào kéo về phía mình. Đào hớn hờ nắm lấy ngay. Nàng không ngờ Tấn lại có thể cứng ngắt tới như thế. Bàn tay nàng còn cách lớp vải quần tây mà Đào có cảm tưởng như đang nắm một thanh sắt nóng bỏng. Nàng lập lại thực nhỏ câu vừa nói:

- Anh ghê lắm nhe....

Tấn thì thào:

- Em thích không?
- Thích... nhưng làm sao được bây giờ?

Tấn biết Đào định nói gì, chàng quay qua hôn lên miệng nàng thực mạnh và nút chặt lấy chiếc lưỡi vừa le ra thực dài...

Một lúc thực lâu, Đào thả thể trong cơn mê:

- Mình ơi... tới Châu Đốc, em mượn phòng ngủ đợi mình nghe.

Tấn mừng rỡ.

- Em nói thực không?

- Bây giờ mà anh còn hỏi câu đó nữa hay sao.

Tấn cắn nhẹ lên môi nàng.

- Ờ héng, sao anh khờ quá phải không em.

Đào cười thực đậm dặt.

- Tại anh khờ như vậy mới chết người ta hết đó.

Tấn mỉm cười trong bóng tối, chàng cũng không thể nào ngờ được đi xe đồ lại có cái thú tuyệt vời như thế này. Có lẽ lần sau chàng phải đi một mình mới tự do hơn nữa. Thân thể của Đào khác hẳn những người đàn bà Tấn gặp. Chắc hẳn Đào là người trong giới dâm dư mặc nên da thịt nàng đầy ẩm ấp. Bàn tay chàng đi tới đâu cũng lọt thỏm vào những vùng thật mầu mỡ. Bộ ngực căng đầy, ngồng lên thực đồ sộ. Những đường cong dốc thẳng làm nhiều lúc Tấn muốn nín thở. Trong thế giới chật chội vương vís này, nhất là có Hương ngồi bên cạnh làm Tấn không xoay trở gì được nhiều. Hình ảnh những bức tượng thần vệ nữ xoáy tròn trong đầu óc chàng trong đêm tối. Tấn cảm thấy những mạch máu trong thân thể đang phồng lên như muốn nổ tung ra từng mảnh vụn. Chàng thì thầm trong hơi thở nóng hổi bên tai Đào:

- Chắc anh chết quá em ơi.....

Đào bấu mạnh tay vô đùi Tấn.

- Anh còn phải nói nữa hay sao?

Cả hai cùng im lặng trong khoái cảm thềm thường tới tột cùng.

o o o

Đào nhớ lại hai năm trước khi nàng được con nhỏ bạn giới thiệu ông thầy của nàng. Ngày ấy Đào còn là một vũ nữ, nhưng sinh sống rất khó khăn vì dù nhảy giỏi, nhưng thân hình hơi mập nên nàng rất ít khách. Hôm ông Sáu tới bao

nàng cả đêm và cho Đào một số tiền lớn thì nàng nhất định phải bắt được hồn ông khách sộp này để lo thân về sau. Đào đã làm đủ mọi cách để giữ chân người khách này lại Nhưng ông ta chỉ coi nàng là một cô vũ nữ qua đêm không hơn không kém. Đào đã tìm tới ông thầy Bầy Ly này do một đứa bạn giới thiệu. Lẽ dĩ nhiên nàng đã phải tiêu một số tiền lớn và nghe theo lời sai bảo của ông ta một cách tuyệt đối Cuối cùng, nhờ bảo vật của thầy Bầy Ly, Đào đã chinh phục hoàn toàn người chồng hờ của nàng ngày hôm nay.

Nàng mò tay vô túi, viên "ô mai Bắc Việt" duy nhất còn lại. Có lẽ hôm nay nàng phải dùng tới rồi. Anh chàng trai tơ này không thể nào thiếu được trong cuộc đời nhàm chán của nàng ngày hôm nay.

Tay Đào đụng vô viên "ô mai Bắc Việt". Nàng nghĩ tới ngày đầu tiên tới gặp thầy Bầy Ly. Nhà thầy ở đường lên Núi Cấm. Theo ngả Rầy Đét, tới Đá Chài, đi về phía tay trái tới vùng Điện Cây Quế chừng hơn trăm thước là gặp nhà thầy Bầy Ly ngay. Nhà thầy cũng chẳng có gì đặc biệt, cũng như những nhà dân cư chung quanh đây. Nhưng chính giữa nhà là một bàn thờ Tổ nguy nga chiếm gần hết căn phòng ngoài. Trên đó bày biện đủ thứ từ tượng ảnh tới hương nhan, hoa quả bánh trái la liệt.

Nhưng hôm ấy thầy Bầy Ly không tiếp nàng ở phòng khách. Sau khi người bạn giới thiệu và nàng tình thật kể hết nỗi nguồn cơn sự giúp đỡ của thầy Bầy Ly thì ông dẫn nàng tới một chiếc am nhỏ khuất hẳn sau vườn. Người bạn của Đào cũng đã trở về vì có lẽ cô ta biết Đào phải ở lại một thời gian khá lâu.

Khi vô am rồi, thầy Bầy Ly mới từ từ nói:

- Cô muốn thỉnh bửu bối giữ chân người khách hàng của mình phải không?

Đào sốt sắng nói ngay:

- Dạ... dạ... thưa thầy, như con đã thưa với thầy lúc nãy rồi: Đó là sự sống của con, xin thầy làm ơn giúp con qua cơn khổ này.

Thầy Bầy Ly nhìn nàng từ đầu tới chân, ông ngập ngừng:

- Cô bạn cô có cho biết phải làm những gì không?

Đào hơi đỏ mặt, ấ.p ứng:

- Dạ... dạ, thưa Thầy có ạ. Cái đó có sao đâu, con chỉ muốn được việc thôi, còn bất cứ cái gì con cũng nghe lời thầy hết.

Thầy Bấy Ly gật gù hỏi lại một lần nữa:

- Cô có chắc như vậy không. Vì khi làm phép rồi, tôi không muốn có những chuyện rắc rối hay là mồm miệng đàn bà nói năng lời thôi, làm trở ngại việc tu hành của tôi.

Đào lật đật nói:

- Không có đâu thầy, con tuy làm vũ nữ chứ không như những người khác đâu. Chỉ muốn kiếm được một tấm chồng để yên thân thôi. Những gì ở đây, con nguyện sống để vậy chết mang theo, chứ không bao giờ dám hé môi. Thầy tin con đi. Hơn nữa, đã nhờ thầy làm việc này, khi thành đạt làm sao con dám nói cho ai biết, nhỡ tới tai anh ấy có phải khó khăn cho con không?

Thầy Bấy Ly mỉm cười, tát nhẹ nhẹ vô má nàng nói:

- Tôi nói là nói vậy thôi, chứ thân chủ tôi chưa có ai dám làm phản bao giờ. Hiện nay có cả trăm người đang dùng phép của tôi, chỉ có thêm chứ không có giảm. Vì phản tôi là chết, cô có sợ không?

Không hiểu sao, Đào thật thò hộp. Nàng lễ phép trả lời:

- Đã tới đây nhận thầy làm thầy rồi, có bao giờ con dám nghĩ tới chuyện phản phúc cơ chứ. Thầy cứ coi con như con cái trong nhà thầy đi.

Thầy Bấy Ly mỉm cười lắc đầu.

- Cô nhờ những chuyện khác thì tôi còn có thể coi cô như đệ tử được. Nói thực để cô sửa soạn tinh thần nhé. Cái vụ bùa ngải yêu đương này, nhiều khi tôi còn phải làm như người tình của cô nữa nó mới linh, cô có ngại không?

Đào lắc đầu nhìn đi nơi khác, nàng nghĩ tới những gì con bạn đã nói với nàng trước khi nó dẫn nàng tới đây. Tuy nhiên, Đào có ngại ngừng gì chuyện ấy.

Hơn nữa, nó chỉ xảy ra trong bốn bức tường nhỏ hẹp này giữa nàng và ông thầy bùa này mà có ăn chung gì đâu.

Nàng nói nho nhỏ:

- Con tin thầy mà, muốn cái đó thì phải như vậy thôi, chứ thầy có ép uống gì ai đâu.

Thầy Bầy Ly vẫn mỉm cười, nụ cười thật hiền hậu làm Đào không thể nào nghĩ được là một ông thầy già hơn sáu mươi tuổi này lại có thể lợi dụng nàng những điều tâm tưởng như vậy được hay sao.

Nghe Đào nói, ông có vẻ hài lòng lắm, thùng thẳng bảo nàng:

- Thôi được rồi, bây giờ tôi ở đây sửa soạn đồ tế lễ. Cô trở lên nhà trên nói vợ tôi chỉ cho cách thức đi tắm à bảo bà ấy nấu cho một nồi nước xông và một chậu nước đá, đem xuống đây liền khi cô tắm xong. Tôi chờ cô ở đây.

Nói xong ông lấy mấy thẻ nhan trần dết lên khăn vái lâm râm và ra hiệu cho Đào đi ra. Nàng nghe lời thầy Bầy Ly lên nhà trên, gặp ngay vợ ông đứng sớ rở ngoài mái hiên. Nàng nói những gì ông dặn nàng phải làm. Người đàn bà đứng tuổi hơi mỉm cười, bảo nàng theo bà ta ra nhà sau. Ở đó có một cái chòi nhỏ làm nhà tắm với đầy đủ sà bông, khăn lau mình. Trên vách lại treo sẵn một bộ đồ bà ba đen. Bà ta bảo Đào:

- Cô tắm rửa cho thực sạch, thay bộ đồ máng trên vách kia. Nhớ đừng mặc gì khác nữa, ôm hết quần áo và cả đồ lót của cô xuống am thầy Bầy, ông sẽ giúp cô.

Đào nghe lời vợ thầy Bầy Ly, tắm rửa thực sạch sẽ, lau mình mấy rồi lấy bộ đồ bà ba đem mặc vô. Bộ đồ hơi chật, nhưng nàng cũng bận được, chỉ có điều hơi ngấn cùn cấn một chút trông thực tức cười. Nhất là nước da trắng bóc của Đào mỗi bật trên màu đen của áo quần coi mới ngộ nghĩnh làm sao. Nàng xỏ chân vô đôi guốc gỗ kịch cớm. Đôi guốc lại trái ngược với bộ đồ, to và nặng chình chịch, Đào bước đi như mang cái gông ở chân vậy.

Nhưng cuối cùng thì nàng cũng đã tới am. Mùi hương trầm bay ra ngào ngạt, thơm phưng phức. Thầy Bầy Ly cũng vừa bước ra mở cửa cho nàng vô. Ngay

lúc ấy, trên mái am tuột xuống một con rắn to bằng bắp chuối, mình đen lóng, cổ vẩy lóng lánh như kim tuyến. Miệng nó há hốc, lưỡi lè ra thụt vô kinh hồn. Đào chột nhìn thấy nó đã thét lên, nhảy bổ vào trong, ôm cứng lấy thầy Bầy Ly. Thấy vậy, ông cười hì hì, nói:

- Cô đừng có sợ, ông Hắc Xà giữ am cho tôi đó mà. Ông ta ngửi thấy mùi trầm, biết có khách tới nên ra mắt đó thôi, không có hại ai bao giờ đâu.

Tuy nghe thầy Bầy Ly nói như vậy, nhưng tim Đào vẫn đập thình thịch. Trong đời chưa bao giờ nàng trông thấy một con rắn nào to như thế. Kể cả mấy con rắn lớn nhất trong sở thú cũng còn nhỏ hơn nó nhiều. Không biết nó dài bao nhiêu, vì ở trên mái nhà thông xuống có một khúc, cái đầu to như cái đầu, có mòng đỏ ao, hai mắt lớn như cái hột gà đỏ ao. Hai bên mép còn có mấy sợi râu tua tủa.

Thầy Bầy Ly khép cửa am lại, gài chốt phía trong đằng hoàng rồi bảo Đào.

- Thôi bây giờ chúng ta bắt đầu luyện phép đi.

Đào buông thầy Bầy Ly ra mà chân tay vẫn còn run lẩy bẩy. Giá như không có ông ta ở đây, nàng có thể chết đứng vì con rắn này lắm chứ không chơi.

Thầy Bầy Ly đưa nàng mấy cây nhang, bảo khấn vái mà miệng Đào vẫn còn run lập cập. Khi ngồi xuống tụng kinh một lúc thực lâu Đào mới hoàn hồn. Tụng kinh một hồi xong, thầy Bầy Ly nói:

- Bây giờ cô cởi hết quần áo ra, chung vô cái mền này xông thuốc một hồi. Điều quan trọng nhất là từ lúc này trở đi cô phải nhắm mắt lại, nghĩ tới một người đàn ông, bất cứ ai cũng được. Nhưng mà nghĩ tới ông Sáu càng hay. Có thể nghĩ tới bất cứ phần thân thể nào của ông ta cũng được, mặt, mũi, đầu, mình, chân, tay đều tốt cả. Khi mồ hôi xuất ra, cô không được lau chùi gì hết, cứ để nó tự nhiên chảy ra. Khi thấy mồ hôi ra nhiều, đọng lại từng giọt, chảy dài xuống thân thể thì cho tui hay.

Đào ngoan ngoãn làm theo lời thầy Bầy Ly căn dặn. Nồi nước xông đã được ai đem vô am từ lúc nào nàng không hay. Bên cạnh còn một cái chậu con con đựng nước đá nữa. Nàng cởi bộ bà ba đen ra, Thầy Bầy Ly đỡ lấy bộ quần áo gấp lại đằng hoàng, để lên chiếc bàn gần đó. Thân thể trần truồng lồ lộ, đã

mấy lần Đào liếc trộm thầy Bầy Ly nhưng vẫn thấy ông ta thản nhiên như không. Hình như ông ta nhìn nàng như một đứa trẻ lên ba tắm mưa mà thôi.

Chui vô trong mền, mùi nước xông kỳ lạ nóng hôi hổi. Đây không phải là những vị thuốc bắc nàng thường xông ở nhà khi bị cảm. Có lẽ những cây lá trong nồi nước xông này toàn là những loại thuốc thơm. Mùi thơm thật lạ lùng. Đào ngồi chừng mười lăm phút là mồ hôi nàng đã xuất ra nhễ nhại và bắt đầu chảy xuống thân thể. Đào nói lớn:

- Thưa thầy mồ hôi con đã ra nhiều rồi.

Thầy Bầy Ly nói:

- Được rồi, cô ra đây đi. Cứ để nồi nước xông mở nắp cho nó nguội.

Đào y lời thầy Bầy Ly. Chui ra ngay, hơi nóng làm nàng muốn ngộp thở nên vừa hất cái mền ra, nàng thấy thật nhẹ nhõm. Thầy Bầy Ly chỉ chiếc mâm đồng thục lớn để dưới đất trước bàn thờ bảo nàng.

- Cô bước vô đây, để tôi luyện phép cho.

Đào ngoan ngoãn "Dạ" một tiếng nho nhỏ, bước vô mâm đồng. Thầy Bầy Ly bây giờ đã ở trần trùng trục. Ông chỉ còn mặc một chiếc quần sà loong mỏng manh. Đào để ý trên mình ông xâm chẳng chịt những chữ bùa thực lạ mắt. Ông bắt đầu đọc chú và co hai ngón tay út và đeo nhẫn lại, ngón cái cũng co lại, đè lên hai ngón tay đeo nhẫn và út. Hai ngón trỏ và chính giữa duỗi thẳng, vẽ lên mình nàng những chữ bùa. Trong khi vẽ bùa, miệng ông đọc thần chú rì rầm như tiếng Miên tiếng Thượng, Đào chẳng hiểu gì. Khi vẽ xong một chữ bùa, ông ghé sát miệng vô chỗ đó thổi mạnh một hơi rồi hà hơi thực mạnh vô đó. Xong ông bắt đầu lấy bàn tay còn lại kỳ cọ chỗ vừa vẽ bùa. Mặc dù Đào đã tắm rửa thực sạch sẽ, nhưng khi ông kỳ cọ kiểu đó và mồ hôi nàng đang vã ra, những lớp da còn bám vô thân thể nàng cũng tróc ra như một thứ ghét trắng trắng. Cứ như thế, Thầy Bầy Ly kỳ cọ khắp thân thể nàng, không chừa một chỗ nào. Nhất là trên ngực và chỗ kín của Đào thầy kỳ cọ thực kỹ.

Đào đã để ý chiếc quần sà loong thầy đang bận đã độn cứng lên từ hồi nào. ánh đèn mờ mờ, mùi nhang trần ngất ngây, hoà cùng mùi thơm của chất thuốc nước xông làm Đào cũng ngất ngây. Nhất là bàn tay kỳ cọ của thầy Bầy Ly đã

có lúc làm nàng phải rờng mình và hình như bên trong đã ướn nhèn nhẹp. Hơn một tiếng đồng hồ sau, bàn tay thầy Bầy Ly đã kỳ cọ khắp mình mẩy Đào, không còn chừa một chỗ nào. Lúc ấy thân thể nàng lợn cợn đầy ghét. Thầy Bầy Ly quay lại múc ít nước xông trong nồi đồ vô chậu nước đá. Xong thầy lấy cái ly múc nước trong chậu, cẩn thận đổ lên mình Đào. Đổ tới đâu, thầy Bầy Ly lấy tay vuốt tới đó cho những bọt ghét chảy xuống chiếc mâm đồng. Thầy dùng rất ít nước nên phải vuốt thật kỹ những bọt ghét mới chảy hết xuống mâm đồng được.

Lúc này lại là lúc làm cho Đào cuống lên, nàng đã thấy chân tay thầy Bầy Ly run rẩy trong trạng thái không bình thường như trước nữa. Ông run run nói:

- Những thứ tôi hứng được trên chiếc mâm đồng này, sẽ đem phơi khô, tán thành bột cho cô hòa với bất cứ thứ gì cho đàn ông nuốt vô là nhớ hơi cô chết bỏ, chứ không rời cô được nửa bước đâu. Coi như vậy mà trên thế gian này chưa có ai cưỡng được bửu bối này của tôi. Kể cả hạng thầy bà cao tay ẩn cũng phải khuất phục vô điều kiện nữa đó, chứ không phải chơi đâu.

Đào nghe nói mừng rỡ, lí nhí cảm ơn thầy Bầy Ly trong miệng. Ông bảo nàng cẩn thận bước ra ngoài. Trong khi đó thầy Bầy Ly lấy tay vuốt những hạt nước có dính bọt ghét của Đào lại trong mâm đồng. Khi nàng vừa bước ra chiếu. Bất ngờ thầy Bầy Ly lấy tay rà từ chân nàng lên trên, lúc đầu Đào còn tưởng ông ta làm phép gì nữa. Tới khi tay ông dừng lại ở chỗ đó, thở hổn hển, nàng mới biết ông không chịu nổi nữa và đã trở về với con người phàm xác thịt của mình. Đào đã định khéo léo đẩy ông ra, chạy ra ngoài, nhưng nàng lại nghĩ tới con Hắc Xà lúc mới vô nên khựng lại Hai tay nàng ôm lấy đầu ông đứng chịu trận. Nàng không thể tưởng tượng được ông thầy già này lại tham lam như vậy, mặc dù ông chẳng làm nên cơm cháo gì. Cả giờ sau ông chỉ chọc cho nàng nổi điên lên vì thèm muốn một chàng trai khoẻ mạnh lực lưỡng hơn ông.

Nhưng có lẽ tiếng rên rỉ của Đào là nguồn khoái cảm của ông chẳng. Nàng thấy khuôn mặt ông đầy thoả mãn khi hôn vô môi nàng lần cuối cùng rồi bỏ dậy.

Đào nhỏ nhẹ hỏi: .

- Thầy có thích không?

Ông mỉm cười, véo nhè nhẹ vô má Đào.

- Mệt thấy bà nội luôn...

Đào cười khúc khích, hỏi:

- Thưa thầy bây giờ xong hết chưa, con phải làm sao nữa.

Thầy Bầy Ly gật đầu lia lịa, trả lời:

- Xong, xong hết rồi. Chờ một tuần nữa, cô xuống đây tôi luyện thuốc bột cho cô đem về là sai được. Cứ trộn với kẹo bánh hay ô mai cam thảo là tốt nhất. Cho chúng ăn là thấy hiệu quả liền tức thì.

Đào đã nghe lời thầy Bầy Ly, một tuần sau nàng lại xuống gặp ông lấy thuốc. Lần sau ông cũng bảo nàng làm những gì tuần trước đã làm, vì như vậy, khi hết thuốc, nàng xuống là có thuốc đem về liền, không phải trở lại như lần đầu nữa. Đào cũng đã chọn phương thức trộn vô "ô mai Bắc Việt" đầy cam thảo thơm ngon, lại mềm dẻo dễ giữ thuốc. Bây giờ trong tay Đào đang mân mê trái "Ô mai Bắc Việt, sau cùng. Nàng bóc lớp giấy bóng kính kê lên miệng Tấn thì thăm.

- Anh ăn trái ô mai cho thơm miệng.

Tấn há miệng ngậm trái ô mai nhai ngon lành, mùi cam thảo thơm tho làm chàng ngây ngất. Ngoài trời mưa vẫn thật nặng hột, nhưng sấm chớp đã thưa dần, màn đêm càng thêm mù mịt...

o o o

Lúc ấy ở nhà Liên và Nhung đang bực tức nằm bên nhau. Nhung than thở, trách trời oán đất:

- Thật là xui hôm qua đã tưởng trả được hận, ăn thêm được một bào thai. Ai ngờ tới phút chót đạo bùa Ma Vương xuất hiện trên ngực thẳng Tấn, chút xíu nữa cả hai chị em mình cùng mang họa.

Liên lừa tay vô bụng Nhung mỉm cười, an ủi bạn:

- May như vậy mà mày còn than thở nữa hay sao. Mày có biết tối hôm qua, nếu thằng Tấn nó biết niệm chú thì cuộc đời hai đứa mình tan ra tro rồi. .

Nhung ngạc nhiên hỏi:

- Ủa, chứ không phải nó niệm chú rồi, đạo bùa ấy mới làm chúng mình đau nhức đến thế hay sao?

Liên lắc đầu.

- Tao nghi nó không biết niệm chú, có lẽ đạo bùa ấy do một lão ma đạo nào xâm lên mình nó thôi, nếu như nó biết niệm chú thì hôm qua đã làm chúng mình tan xác ngay lập tức rồi.

Nhung có ý sợ, hỏi:

- Sao mày nói đó là đạo Ma Vương Bùa. Không lý bùa ma lại hại chúng mình tới thế được sao?

- Phải, Ma Vương Bùa là loại bùa tối thượng trong ma giới. Quyền pháp nó còn cao hơn hẳn nhiều loại Bùa Thần. Gặp thứ này không chạy nhanh chân là bỏ mạng ngay.

Nhung chợt nhớ ra điều gì, nàng nói thực nhanh.

- Thôi chết rồi, bố thằng Tấn chứ còn ai vào đây nữa.

Liên ngơ ngác hỏi:

- Bố thằng Tấn làm sao?

Nhung chậm rãi kể lại hết về vụ cha Tấn hiện hình về ban ngày hôm nàng đi coi hát với Tấn, cho tới khi Tấn và nàng đào mộ kiểm xác ông ta mà không thấy. Nghe xong Liên giật mình ngồi nhòem dậy, la lên:

- Thôi chết rồi, vậy mà mày không nói sớm. Dậy ngay... dậy ngay. Nếu không thì tụi mình chết với lão đó chứ không phải chơi đâu.

Nhìn thấy nét mặt kinh hoàng của Liên làm Nhung cũng chột dạ. Từ hôm đám ma Bình xong, Nhung ngủ lại nhà Liên và ngay sau đó một biến cố làm đảo lộn cuộc đời nàng. Liên đã dẫn nàng nhập vào một thế giới vô minh kỳ lạ. Con người Nhung biến đổi cấp kỳ. Ban đêm nàng có thể đi trên gió, đạp lên mây, lướt qua cả cỏ cây và xuyên qua nhà cửa. Ban ngày nàng trở lại trạng thái bình thường, nhưng tự nhiên lảm lì ít nói và tránh né ánh sáng mặt trời.

Sau khi biết Tấn đã ngủ với Hương và làm nàng mang bầu, Nhung đã dọn qua nhà Liên ở. Nàng lấy cố căn nhà cha mẹ ở gần nhà Tấn quá nên phải dọn ra xa một chút, và không có nơi nào thích hợp hơn với nàng là nhà Liên. Ở đây chỉ có Liên và một bà cô già lụ khụ. Liên lại không lấy tiền ăn ở, nàng chỉ cần người gần gũi cho đỡ buồn. Tiệm gạo của nàng đã mở cửa lại và giao hẳn cho bà cô già trông coi. Bà cô già này luẩn quẩn cả ngày ở dưới nhà, không bao giờ leo lên lầu. Bởi vậy, trên lầu là cả một thế giới riêng biệt của Liên và Nhung.

Từ hôm ở nhà Liên tới giờ, chưa bao giờ Nhung nhìn thấy Liên hốt hoảng như hôm nay. Nàng lo lắng hỏi:

- Có chuyện gì đó mà?

Liên nghiêm nét mặt nói:

- Tại mà không biết. Chính bố thằng Tấn giết thẳng tình nhân của tao hôm tụi tao tắm chung, có lẽ ông ta dùng nó để trị tội tao và Bình vì chàng đã cho lính khám nhà ông và đem hình ông về đây. Tao đâu ngờ chuyện này xảy ra. Lúc Bình nổi cơn điên lên, để tao suýt chết trong bồn tắm thì được bà cô cứu, và đem vô thế giới chúng mình sống bây giờ. Thằng già này lợi hại lắm tao đã định nói với mà về chuyện này, vậy mà quên lửng đi. Mình không để hấn yên được, nếu không có ngày mang họa diệt thân đó.

- Y có pháp thuật gì mà lợi hại như vậy?

A, tao chỉ mới biết đây. Ngày xưa y tu theo một môn phái chính tà lẫn lộn. Sau này y tự nguyện giảm thọ mười năm năm để phá ý trời, không cho giòng họ y sinh sôi nảy nở nhiều. Lúc y hại tao, tao đã định trả thù ngay, nhưng thân yếu thể cô chưa làm gì được.

- Sao bà cô mày không giúp sức?

- Bà ấy bây giờ già yếu, tu lại chưa tới đâu mà căn cốt của bà ta nhỏ nhắn nên không phải là đối thủ của bố thằng Tấn.

- Nếu vậy bây giờ tụi mình làm gì được lão đây?

- Bây giờ khác rồi. Chỉ cần tao với mày hợp sức là phá được pháp thuật của hắn ngay. Nhưng phải đi vào ban đêm. Vì như mày biết, ban ngày dương khí bao trùm trời đất, tụi mình không còn quyền lực gì nữa.

- Nhưng biết lão ở đâu mà tìm.

Liên cười ha hả, đưa tay vuốt mắt mấy lượt. Một luồng ánh sáng xanh lè rọi ra sáng chói. Nàng nhìn quanh một vòng rồi cười lên sáng sặc. . . .

- Nó tới số rồi.

Nhưng cũng bắt chước Liên vuốt mắt mấy lượt, nàng không ngờ chỉ có thể mà đã nhìn xa hàng vạn dặm. Nàng thấy bố Tấn nằm dài trong cái am sau nhà, thêm thiếp như say ngủ, vui mừng reo lên:

- Hay thật, tao cũng thấy lão ở đây rồi.

Liên hí hửng nói:

- Sở dĩ hôm nay mình thấy lão vì thằng Tấn đã đem "YSu" và kinh sách bùa ngải của lão đi Châu Đốc rồi, nếu không lão ẩn mình trong đó tụi mình cũng vô phương giết lão.

Nhưng ngạc nhiên hỏi: .

- Sao mày biết thằng Tấn đi Châu Đốc?

Liên chỉ tay về hướng Tây, nói:

- Mày xem có phải thằng Tấn và con Hương đang ngồi trên xe đồ kia không. Kinh sách nó bọc trong người chói loè, y còn đang chọc ghẹo con mụ mập ngồi

bên cạnh nữa.

Nhìn cảnh Tấn và Đào mò mẫm nhau, Nhung rít lên:

- Để tao tới đó giết thẳng dâm dật này cho rồi.

Liên vội vàng níu Nhung lại. .

- Mà mày tới gần nó được hay sao?

Nhung chợt nhớ ra, kinh nghiệm đêm hôm qua suýt chết, nàng dậm chân than.

- Không lý cứ để nó như thế mãi được hay sao?

Liên cười sằng sặc:

- Không lâu đâu. Khi nào mày luyện xong thai nhi thành Ma Vương thì có thể giết được nó ngay. Cái thai trong bụng mày cũng là con của nó, khi mày ăn đủ ba mươi sáu cái bào thai trong vòng chín tháng mười ngày thì con mày có thể giết được thẳng Tấn. Hơn nữa, nếu thai nhi giết được bố nó thì ma tính lại tăng thêm ngàn lần. Lúc đó lo gì hai đứa mình không cầm quyền, bao trùm ma giới.

Nhung hơi chán nản.

- Cho tới hôm nay tao mới ăn được có ba cái bào thai.

- Phải rồi, chỉ vì tội mình cứ lo ba cái vụ tào lao. Mày nghĩ xem tao tìm khắp thiên hạ mà không thấy bố thẳng Tấn đâu nên cũng nản. Hôm nay dịp may ngàn đời, nó chui ra khỏi "Y Sư" kể như tới số rồi. Chúng mình còn chờ gì mà không hành động mau lên, trời sáng tới nơi rồi.

Nói xong Liên không để bạn trả lời, nàng bay tới nhà Tấn ngay. Nhung cũng theo bèn gót. Trong cơn mưa tầm tã, Liên nắm tay Nhung nói:

- Phải coi chừng sét đánh nghe, nếu không lanh mắt đi trong trời mưa thế này là dễ bỏ mạng lắm đó.

- Bây giờ sấm sét cũng thưa rồi, tao hy vọng tội mình ra tay thực nhanh là xong chuyện.

Nhung vừa nói xong, cả hai cũng đã đáp xuống nóc am sau nhà Tấn rồi. Hồn cha Tấn đang nằm trước bàn thờ, ông có ngờ đâu thảm họa đã tới nên không để ý đề phòng. Ông đã rời căn nhà trong xóm lao động theo chiếc "Y su" về đây ở thật thoải mái, hàng ngày có vợ, con cúng quải nên cũng ấm no. Ở đây, ông lại có thể bảo vệ Tấn và giúp chàng gần gũi với các bạn gái, mong chàng có nhiều con cái. Hương cũng đã có bầu, Tú Trinh cũng mang thai, và Nhung cũng đã có bầu, tiếc rằng nàng lại bị đẩy vô ma giới. Nhưng điều ông không ngờ là người con dâu hệt ấy đang giơ chưởng lên đập xuống đầu ông.

Cha Tấn thét lên một tiếng kinh động như sấm nổ tung trời. Mọi người trong vùng tưởng như sét đánh ngay nóc nhà mình. Nếu hôm nay ông theo Tấn ẩn vô chiếc "Y su" thì có đâu nên nông nổi này. Cũng chỉ vì ông ỷ y là tuần này tối nào cũng mưa nên không sợ ma quỷ tới hại mình được. Có ngờ đâu Liên và Nhung liệu mình mạo hiểm đi trong trời giông tố mà hại ông. Hồn ông tách khỏi lớp bùa mà ông đã hy sinh mười năm thọ để luyện thành, bay về địa phủ tức thời.

Nhung và Liên giết ba Tấn xong, nhảy ngay vô nhà trên núp dưới gầm giường má Tấn. Cả hai đều biết rằng Thiên Lô sẽ đá ngay chỗ vừa rồi họ đứng giết người nên trốn liền; bởi vậy hai nàng thoát khỏi lưới tầm sét của Thiên Lô một cách dễ dàng. Má Tấn chưa tới số. Hơn nữa, bà ăn chay, làm lành cả mấy chục năm nay nên Thiên Lô không dám đá bừa bãi.

Liên và Nhung nằm dưới gầm giường bà cụ khoái trí. Cả hai mặt mày hớn hở vì giết được một địch thủ lợi hại, không đội trời chung. Liên ôm lấy Nhung thì thầm:

- Trả được thù này, tao phải cảm ơn mày không biết làm sao mà nói. Nếu còn để lão già đó lảng vảng trên dương thế này cũng có ngày tao phải tan xác với lão.

Nhung luồn tay vô ngực căng tròn của bạn, cười dả lả:

- Mày khỏi phải cảm ơn tao, vì nếu tao không phụ với mày giết lão thì chính

tao cũng đừng hòng sờ vô thằng Tấn được chứ đừng nói tới ăn thịt được mấy cái thai nhi cháu nội hần đâu.

- Thôi, bây giờ kể như yên. Chúng mình lo đi kiếm thai nhi ăn cho nhanh. Chỉ trong vài tháng nữa con mày ra đời, ăn không đủ số thai nhi thì không còn dịp nào ngóc đầu lên nổi ở cái thế giới vô minh này nữa đâu.

- Ủ, lúc ấy con tao thành Ma Vương, hai đứa mình thành mẫu hậu phải không mày.

Liên cười khúch khích, kéo đầu Nhung lại, hôn lên môi người bạn thân thiết của mình. Trong khi Nhung há to miệng, ngậm lấy đầu lưỡi của Liên vừa le ra, lấp ló trên môi nàng. Hai thân hình xoắn lấy nhau vặn vẹo trong niềm hoan lạc tột cùng của ma giới. Ngoài trời mưa càng nặng hột. Gió cũng ngừng thổi và sấm chớp bớt đi nhiều.

o o o

Mẹ Tấn đã thức dậy ngay khi nghe tiếng nổ inh tai ngay sát nóc nhà. Bà kéo chiếc mền sát hơn nữa, cuộn tròn vô mình. Từ nãy tới giờ, bà nghe hình như có tiếng ai nói chuyện thì thảo đâu đây. Lúc đầu bà chỉ tưởng là tiếng mưa rơi, nhưng càng lắng nghe, càng rõ là tiếng người. Hình như tiếng hai người con gái đang đùa rồn với nhau. Giọng nói nghe quen quen nhưng thực đậm dặt. Bà lấy làm lạ không hiểu sao trong đêm mưa rơi như thế này, con gái nhà ai ở đâu lại rùng mớ như vậy giữa đêm khuya. Rồi những hình ảnh ma quái hiện lên trong đầu bà rờn rợn. Từ nhỏ tới giờ, bà có tiếng là người gan dạ, không biết sợ hãi là gì. Ngay cả chồng khi xưa luyện bùa ngải, yêu ma mà bà cũng coi là thường. Vậy mà đêm nay tự nhiên bà thấy rờn rợn và thực lạnh. Hình như có một cái gì không ổn. Vừa rồi sấm nổ vang trời như sét đánh ngay trong phòng. Giờ đây lại có tiếng rù rì, đủ đờn thật đậm dặt này nữa. Chuyện gì đang xảy ra đây. Thằng Tấn và cả con Hương đã đi Châu Đốc từ hồi chiều, không biết giờ này chúng tới nơi chưa.

Phải như có chúng ở nhà, thế nào bà cũng sai chúng đi coi xem có chuyện gì.

Cứ chập chờn mãi cho tới gần sáng bà vẫn không ngủ được chút nào. Cho tới một lúc, bà đã định rõ tiếng rù rì là ngay ở dưới gần giường bà đang nằm chứ không đâu xa.

Bà tức mền ngồi dậy, chui ra khỏi mùng, lẩm bẩm:

- Quái lạ, không lý trong nhà này lại có ma hay sao.

Bà vừa thò chân xuống đất đã thấy một cánh tay trắng nõn, từ trong gầm giường thò ra nắm lấy chân bà. Mẹ Tấn thét lên, cố rứt chân lại nhưng chân bà bị bàn tay nắm chặt như một chiếc kìm sắt, nó từ từ lôi bà xuống gầm giường.

Bà chưa kịp nhìn thấy con ma nào thì tim đã ngừng đập. Mạch máu trong não bộ quá căng thẳng đứt na, đưa bà về bên kia thế giới.....

o o o

Buổi cùng rồi xe cũng tới Châu Đốc. Đào đã dúm vào tay chàng miếng giấy địa cM người bạn và hẹn chờ chàng ở đó Không hiểu sao Tấn dứt cái địa chỉ đó vô túi mà lòng hồi hộp không cùng. ở người đàn bà này Tấn cảm thấy có một cái gì hấp dẫn khác lạ. Bởi vậy, khi tới nhà cha mẹ Hương, trong lòng Tấn nôn nóng lạ lùng, chàng nói cho xong mọi câu chuyện. Hỏi ngay nhà thầy Hai Cơ ở đâu, tới đó liền vì chàng biết là ông ta không có ở đó. Điều chàng làm là muốn lấy cái cơ tới nhà thầy Bẩy Ly với Đào thôi. Lẽ dĩ nhiên là Tấn đi một mình. Hương cũng không muốn đi cho lắm, vì nàng cũng chẳng thích gì đám thầy bà ở dưới này. Hơn nữa, đã lâu không về thăm nhà, gặp cha mẹ và đám em út nàng bịn rịn không muốn đi đâu nữa.

Tấn như con chim sổ lồng, chính gia đình thầy Hai Cơ cũng nói muốn gặp ông chỉ có cách tới ếm thầy Bẩy Ly may ra gặp được, vì ông ta không ở chỗ nào nhất định cả.

Sáng sớm hôm sau, chàng đã tìm tới nhà người bạn Đào, và gặp ngay Đào đang ở đó. Nàng cũng có vẻ trông ngóng chàng lắm. Hai người dắt nhau ra chợ ăn sáng. Đào tươi cười, hỏi Tấn:

- Sao, cô em nuôi của anh không đòi đi theo hay sao?

Tấn cười hì hì, chàng biết Đào đã đoán được sự liên hệ giữa chàng và Hương. Chàng trả lời:

- Ngu sao mà nhập hai bà làm một.

Đào cười dả lả, nàng tìm được cái ngang tàng thực đáng yêu của người thanh niên hào phóng này.

- Anh không sợ cô ta ghen sao? '

- Nhiều khi người ta ồm được những cảm giác mới lạ và thích thú trong cái sợ hãi của cuộc đời phải không em.

Đào đập nhẹ vô lưng Tấn, cười khúc khích.

- Anh đang nói cái gì đó?

Tấn nháy Đào một cái thực tình, chàng thấy lòng lâng lâng như khi biết yêu ở tuổi học trò. Cả hai người đi thực sát vô nhau.

o o o

Trời vừa hừng sáng mà chợ đã đông nghẹt người. Nhiều con mắt tò mò nhìn theo Tấn và Đào, chắc chắn những người dân ở đây nhìn thấy ngay hai người không phải là dân địa phương. Hôm nay Đào mặc một chiếc quần Jean bó chặt, hai bắp đùi nàng căng ra sát vô làn vải. Những đường cong phồng lên, hằn rõ nét táo bạo khác thường. Phía trên, chiếc áo thun màu trắng ngà, có gắn hình một con cá sấu nhỏ phía trước ngực; như đang quẫy đuôi trên đỉnh những đường cong ngút ngàn lồ lộ.

- Đào em tính bao giờ mình tới nhà thầy Bảy Ly?

Thay vì trả lời câu hỏi của Tấn, Đào lại hỏi:

- Anh có gì gấp không?

Tấn lắc đầu. .

- Không, anh chỉ hỏi vậy thôi.

Đào mỉm cười có vẻ hứng trí, nàng ngước mặt nhìn lên căn lầu có treo chiếc bảng khách sạn màu đỏ chói. Tấn hiểu ý cười hì hì bóp nhẹ tay nàng, nói:

- Sự thực thì anh đi Châu Đốc để thu tiền vụ lúa năm nay. Công việc đã xong hết rồi. Bây giờ đi kiểm thầy Hai Cơ lo vụ của anh cũng chẳng có gì gấp gáp. ở lại đây năm ba bữa, nửa tháng cũng không sao.

Nghe Tấn nói, tự nhiên như có một luồng điện chạy dài theo sống lưng Đào. Ngay từ trên xe đò, nàng đã có linh cảm anh chàng này phải là một công tử con nhà giàu chứ không giống một đệ tử đi cầu sư học đạo. Nhất là cô gái trẻ đẹp non choẹt kia bám cứng chàng ta như vậy không thể nào là một tình yêu kiểu hai quả tim vàng trong túp lều tranh được. Hơn thế nữa, cái lối tán gái táo bạo thần tốc như tối qua trên xe đò chỉ có thể có được ở những tay bản lĩnh lặn lội trong làng chơi thiện nghệ mà thôi. Tự nhiên trong đầu Đào nảy ra những ý nghĩ thật táo bạo. Nàng thấy mình dùng trái "Ô mai Bắc Việt" sau cùng quả thực là đúng chỗ. Nàng mỉm cười nói nửa đùa nửa thực. Anh dám ở lại đây với em hết con trăng này không?

Tấn cười ha hả.

- Chỉ một con trăng thôi hay sao?

Vẫn giọng nửa đùa nửa thiệt, Đào ướm lời:

- Anh tưởng mình bền bỉ được như vậy hay sao. Phải biết em là đệ tử thầy Bầy Ly đó nha.

- Nếu vậy em có biết phải gọi anh bằng gì không?

Đào mỉm cười hỏi:

- Bằng gì đây?

Sư thúc .

- Tại sao?

Anh là đệ tử của thầy Hai Cơ, mà thầy Hai Cơ lại là sư phụ của thầy em. Như

vậy em không gọi anh là sư thúc còn là gì nữa.

Đào nhìn Tấn tinh nghịch, hỏi:

- Anh có biết thầy em là ai không!

Tấn hơi ngơ ngác, chàng hiểu là câu trả lời không đơn giản như chàng đang có trong đầu nên không trả lời ngay.

Trong khi Đào nghĩ tới những lần tới nhà thầy Bấy Ly luyện phép và sự liên hệ giữa nàng và ông thầy già hảo ngọt và dâm dật này.

Nhưng lúc ấy cũng vừa tới cửa khách sạn nên cả hai không ai bảo ai mà đã tự động dắt nhau vô khách sạn và tạm quên câu chuyện đang nói. Đào ghi tên và lấy chìa khoá phòng thực tự nhiên. Tấn chỉ lẻo đẻo đi bên cạnh nàng, ngoan ngoãn như một cậu học trò theo cô giáo. Lên lầu, mở cửa vô phòng, Đào cười cười, nói:

- Anh chưa trả lời câu hỏi của em phải không?

Tấn cười hì hì.

- Trả lời thế nào?

Vừa nói chàng vừa ôm lấy Đào, kéo nàng ngã xuống giường. Đào không ngờ Tấn lại hấp tấp như vậy. Nàng chưa kịp phản ứng thì miệng đã bị Tấn hôn cứng rồi. Nàng ưỡn người lên, hứng trọn những ái ân cuồng nhiệt ấy. Người Tấn đã nóng bỏng tựa bao giờ. Thân thể cứng như thép nguội ép chặt vô mình nàng. Chiếc áo thung mỏng manh của Đào rớt xuống đất thực nhanh, nàng lại không mặc áo lót nên bộ ngực trần trụi của nàng phô bày trọn vẹn trước mắt Tấn. Bàn tay tham lam của chàng rà lên vệt vàng...

o o o

Tới giữa trưa, Tấn và Đào mới mượn xe tới nhà thầy Bấy Ly. Vừa tới nơi, Đào đã reo lên:

-A, hay quá, có Sư Ông trong nhà nữa kìa. Số anh hên thực chỉ lần đầu tiên

đến đây là đã có duyên với Sư Ông rồi. Chẳng bù với em, mấy năm nay mới được diện kiến Sư Ông lần thứ nhì đó.

Tấn và Đào vừa bước lên thềm nhà thì cả thầy Bấy Ly và thầy Hai Cơ cùng bước ra cửa. Nét mặt thầy Bấy Ly hớn hở bao nhiêu thì khuôn mặt thầy Hai Cơ lại trầm ngâm đau khổ bấy nhiêu. Ông nhìn Tấn dăm dăm, cố moi óc ra xem có gặp chàng thanh niên này ở đâu không. Nhưng không thế nào ông nhớ được một chút gì về người thanh niên đang đứng trước mặt mình. Ông tự nghĩ, không lẽ ông đã bấm quẻ sai trật rồi hay sao. Tối qua đang thiền định trên hang động, nơi mà chỉ có ông và người sư đệ duy nhất của ông biết, và cùng tu luyện với nhau ở đây một thời gian dài. Ông bỗng nghe một tiếng thét xé trời, chiếc bình cắm bông năm xưa duy nhất của sư đệ ông để lại tự nhiên lặn xuống đất bể tan. Ông biết ngay là có chuyện, bấm độn thấy gặp quẻ xấu kinh hồn. Ông hốt hoảng đội mưa tìm đến nhà người đồ đệ thường là nơi truyền tin tức từ các nơi về vùng này. Thầy Bấy Ly bất ngờ thấy sư phụ đêm hôm đội mưa tới thì hết hồn, ông vội vàng sai vợ con nấu nước thơm cho sư phụ tắm.

Ông đích thân pha một bình trà thực đậm, lấy mấy cái kẹo đậu phộng để ngay ngắn lên đĩa mời thầy Hai Cơ dùng: Cho tới giờ phút đó ông cũng không dám lên tiếng hỏi chuyện gì khẩn cấp như vậy và sư phụ ông cũng chẳng hé răng nói một lời nào nghiêm trọng cả.

Thầy Bấy Ly sợ nhất những chuyện tà dâm của mình tới tai sư phụ. Điều này mà lọt ra ngoài, ông chỉ còn nước treo cổ đến tội. Những phép thần thông ông học được trong môn phái đều có những cái ngược cái xuôi của nó. Thí dụ như muốn giải trừ một con bệnh mắc ếm hốt hồn, mê hoặc về tình ái thì trước hết phải học cách ếm ấy đã, rồi mới học cách giải trừ, như vậy mới linh nghiệm được.

Điều chính yếu là học cách giải thì quả thực ông rất ít có dịp dùng tới, nhưng cách ếm thì ông lại thuộc nằm lòng và thí phát thật bừa bãi. Cái vụ này đã làm ông giàu có và thoả mãn lòng ham muốn xác thịt của ông từ bao nhiêu năm nay. Đó là lý do có tật thì giật mình, khi ông thấy sư phụ xuất hiện đột ngột.

Lúc Đào giới thiệu Tấn là con độc nhất của một địa chủ giàu có ở Châu Đốc, hiện nay gia đình ở cả Sài gòn thì thầy Bấy Ly mừng rỡ ra mặt. Ông nghĩ ngay tới những viên "Ô mai Bắc Việt" Đào thường dùng nên nhìn Tấn hớn hở.

Nhưng bấtngờ thầy Hai Cơ lại khóc rống lên, ông ôm chầm lấy Tấn, nước mắt chảy dài trên khuôn mặt nhăn nheo hốc hác, than lớn:

- Hông rồi... hông rồi. Con tới đây tìm sư bác phải không?

Tấn ngạc nhiên, Đào ngơ ngác, thầy Bảy Ly xanh mặt.

Không ai hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Chương 6

Niềm vui chưa trọn được bao lâu, cả Nhung và Liên đều lo lắng thấy rõ. Đã tưởng rằng giết được cha Tấn là yên thân. Ai ngờ Tấn lại kéo được hai lão đạo sĩ từ Thất Sơn lên, ở ngay trong nhà chàng, để tìm cách đối phó với bọn nàng.

Giá hôm đó mà mẹ Tấn không chết thì chưa chắc cái lão đạo già nua kia đã đoán ra là có bàn tay của tội nàng dính vào. Bởi vì giết cha Tấn trong một thế giới vô hình thì những kẻ phạm phu tục tử như hai lão đạo sĩ kia làm gì biết được Nhung còn mẹ Tấn là người phạm xác thịt. Có thể qua mặt được các viên chức chánh quyền tới khám nghiệm tử thi, vì họ không biết gì về ma giới. Nhung không thể nào qua mặt được đám đạo sĩ ở Thất Sơn này. Đám này chỉ nhìn qua tử thi là đã thấy đầy yêu khí, làm sao mà qua mặt họ được!

Mặt trời đã lên thực cao, Nhung kéo mền trùm kín đầu, vòng tay ôm lấy thân thể trần truồng của Liên, thì thầm:

- Mà nghĩ xem, tội nó có thể tìm được chúng mình không?

Liên trấn an bạn:

- Mà đừng sợ, bây giờ thì chắc chắn không thể nào chúng biết tung tích tội mình đâu. - Tại sao?

- Bởi vì tinh thần chúng chưa tập trung được sau cái chết bất ngờ của cha mẹ Tấn. Hơn thế nữa, việc tang ma còn chưa xong hẳn, chúng chưa có thì giờ truy tầm tội mình được.

- Mà nói như vậy có nghĩa là khi xong đám ma là chúng mình lâm nguy hay sao?

- Mà không thấy chúng chôn bà già đó xong rồi hay sao. Tội mình vẫn có sao đâu.

Nhung có vẻ không hiểu, hỏi:

- Mà vừa nói xong đám ma là chúng có thì giờ tính tới tội mình. Tại sao bây giờ lại bảo chôn xong rồi cũng chưa sao.

Liên cười hì hì, cắn nhẹ vô má bạn.

- Sao mày hỏi cắc cớ quá không biết. Tao nói là tụi nó chôn bà già đó rồi, nhưng còn phải lo mở cửa mả, lo cúng quảy một trăm ngày. Xong lúc đó mới rảnh rang tinh thần được mà tính tới tụi mình. Bây giờ chúng lo thân chưa xong, còn hơi sức đâu mà đi gây chuyện nữa. Thôi, ngủ đi, tối nay còn làm việc.

Nghe Liên nói, Nhung cũng hơi an tâm, thì thầm:

- Như vậy ít nhất trăm ngày sau, tao cũng ăn được vài chục bộ óc bào thai rồi.

Liên cười khúc khích, xoa nhẹ nhẹ trên làn da nõn nà của bạn. Thân thể Nhung trắng ngần và chắc nịch. Nhất là cái bào thai đã u lên cũng khá bộn. Da dẻ Nhung càng ngày càng căng cứng. Hông và đùi đã nở to. Nàng không thể nào ngờ lại tạo ra được một người bạn đồng hành tâm đầu ý hiệp như thế này. Tối tối, hai đứa đi tìm bào thai ăn. Ngày về trần trường ôm nhau ngủ, hưởng thụ ái ân tuyệt đỉnh trong ma giới.

Liên cắn nhẹ nhẹ lên ngực Nhung, chiếc núm căng lên và phồng ra thực lớn. Lúc trước ngực Nhung cũng chỉ bằng cỡ ngực nàng, mới mang thai có mấy tháng mà ngực Nhung đã đổi khác thấy rõ. Bây giờ phải lớn gần gấp hai ngực nàng. Nhất là chiếc núm nở to kinh hồn, những cuồng thâm chạy vòng quanh trên đỉnh cao hần lên hấp dẫn tuyệt vời.

Cứ mỗi lần tụi nàng tìm được một bào thai, Nhung nuốt trọn bộ óc thai nhi là thân thể nàng thế nào cũng có sự thay đổi liền ngày hôm sau.

Những cuộc chơi ngày hôm đó lại tăng thêm phần hứng khởi Hai đứa dính lấy nhau, cọ sát, nhào nặn, cắn, cào, bóp, xoa, cười, rờn... Không thể nào nói nổi hết những cảm xúc lúc làm tình ấy. Bây giờ nghe Nhung nói có vẻ tự tin, Liên cũng vui vui. áp sát mặt vô ngực nàng thì thầm:

- Lo là lo thế, nhưng mày phải biết tài sức đám đạo sĩ già kia cũng có giới hạn. Bất quá chúng tu được vài chục năm. Có được vài món bửu bối, làm sao chúng tìm ra chúng mình. Trừ khi tao với mày tới phá chúng nó, tự mình đem thân tới thì không kể.

Nhung xoay mình, gác một chân lên mình bạn. Hai tay ôm ghì lấy đầu Liên ép thật chặt vô ngực mình, thì thầm:

- Tội mình ngu gì đem thân tới nộp mạng chứ.

Liên hít một hơi thực mạnh trên ngực Nhung, nói:

- Lẽ dĩ nhiên rồi, nhưng khi nào chúng mình luyện xong thai nhi, con mày ra đời rồi, bộ tội mình để yên cho chúng nó sống được hay sao?

Nhung cười sung sướng:

- Tao sẽ bắt thằng Tấn về đây, quì dưới chân tao cho bỏ những ngày nó coi thường mình.

Liên cười hình hích:

- Còn dám đạo sĩ già kia, tao sẽ treo ngược chúng lên để chúng chống mắt lên xem tội mình ân ái.

Bỗng Nhung kéo nhẹ Liên ra, nâng mặt nàng lên, nhìn thẳng vô mắt Liên hỏi:

- À, mày có để ý con nhỏ mập đi theo tội nó lên đây không?

- Mày nói con Đào phải không?

- Ừ, nhỏ đó.

- Tao cũng thắc mắc con nhỏ đó nên theo dõi nó mấy bữa nay. Cô nàng này ghê gớm lắm chứ không phải tay vừa đâu, không chừng ma ưnh nó còn lớn hơn tội mình nữa.

Mày tinh ý thực, tao cũng không ngờ nó ngủ với cả lão đạo Bửu Ly và chài luôn thằng Tấn nữa.

- Chưa hết đâu, cô nàng còn có một thằng chồng hờ nữa đó.

- Sao mày biết?

- Bữa hôm chiều thiên lý nhần theo dõi tụi nó, tao vô tình lại nghe được nó nói chuyện với lão Bầy Ly nên mới biết.

- Ủa, ban ngày mày cũng dùng thiên lý nhần được sao?

- Không phải, ma giới tụi mình làm sao có thể hoạt động ban ngày được. Thời gian này mặt trời lên rồi, dương khí tràn lan, tụi mình lo trốn không xong, làm sao lú đầu ra được cơ chứ. Số là tối hôm ấy, cô nàng than hết thuốc tình ái hốt hồn, vì đã sài viên "ô mai Bắc Việt" cuối cùng cho thẳng Tấn rồi, nên cần gấp thuốc hốt hồn cho thẳng chồng hờ nó sắp đi biển về, nên tao mới biết.

- À, thì ra thế. Tao lại cứ tưởng mày biến hình được ban ngày chứ.

Liên cười khúc khích, nói:

- Tao mà biến hình được ban ngày thì thiên hạ này trong tay tao rồi. Dám lên đại náo thiên cung như lão khỉ già Tôn Ngộ Không năm xưa lắm.

Nhưng kéo Liên lên, nằm ngang với nàng, nói:

- Mày có nghĩ ngày nào đó, tụi mình kéo con Đào nhập bọn được không? Con nhỏ này đã có ma tính như thế, coi bộ chúng mình có thể dùng nó được nhiều việc lắm đó.

Liên mừng rỡ, hí hửng nói:

- Ờ, mày có ý kiến hay đó. Thế nào cũng phải lôi nó về phe chúng ưình mới được. Để nó nằm đó uống lắm, dễ gì kiểm được người như nó. Làm liền đi...

Nhưng ngắt lời bạn:

- Không được, không được.

- Tại sao vậy. Không phải mày cũng muốn như thế sao?

- Đúng rồi, tao cũng muốn như thế chứ sao không. Nhưng mà bây giờ không

được, vì tao muốn nó có bầu đã, lúc ấy chúng mình mới kéo nó về với ma giới có lợi nhiều hơn. Chứ khi đã nhập ma giới rồi, làm sao gần gũi đàn ông được nữa mà mang thai đây.

Liên reo lên.

- Hay quá, mày thực là cao kiến. Như vậy là chết đám đạo sĩ thôi kia rồi.

- Bây giờ nó ngủ với cả ba đứa. Thằng chồng hờ nó, lão Bấy Ly và thằng Tấn nữa, không trước thì sau cũng phải cố bầu thôi. Lúc ấy chúng mình ra tay ngay. Nhưng mà tao muốn để nó nằm vùng trong hàng ngũ mấy thằng khốn đó mới dễ tiêu diệt tụi này.

- Ê, coi chừng nguy hiểm nghe mày:

- Tại sao?

- Vì khi đã nhập ma giới rồi, nó cũng như chúng mình thôi; mấy lão đạo sĩ đó nhìn một cái là thấy ngay, chạy đi đâu cho khỏi chứ.

- Ai mà hành động ngu như vậy. Tao tính, chúng mình lừa nó làm nằm vùng trước, rồi khi nào lộ chuyện mới lôi nó vô ma giới sau. Như thế lo gì nó không tiếp tay cho chúng mình được.

- A, hay quá, hay quá, dùng tay nó mà giết mấy lão đạo sĩ này có khó gì đâu. Chứ tao với mày mà ló đầu ra là lãnh thọ ngay.

- Đúng rồi, ý tao như vậy đó. Thôi, chúng mình ngủ đi; tối nay còn có sức dậy mà đi kiếm thai nhi chứ.

- Ừ, ngủ nhé mày. Tao cũng mệt rồi, nói chuyện ban ngày mất sức nhiều quá.

Trong căn phòng đóng cửa kín mít, tối om om, hai thân thể trần truồng ôm lấy nhau, xoắn lại như loài bò sát mà ngủ, thời gian chậm chậm trôi đi.....

o o o

Ma chay đã hơn một tuần lễ nay rồi; bây giờ Tấn mới thấy sự thối tha của kẻ

mồ cô cha mẹ. Chàng không ngờ cuộc đời mình lại bất hạnh như vậy. Theo lời mẹ nàng thì cha chàng đã hy sinh tuổi thọ, cố công tu luyện, chỉ mong sao cho chàng đông con nhiều cháu. Ai ngờ tới giờ phút này, chưa có mụn con nào mà cả cha lẫn mẹ đều qui tiên vĩnh viễn.

Chàng không thể nào ngờ được, vừa bước chân ra khỏi nhà mà không hiểu tụi yêu quái nào tới hại cả gia đình chàng. Suy nghĩ mãi cho tới khi Hương nhắc chàng vụ hai con ma nữ bữa trước, Tấn mới sực nhớ ra; không phải chúng nó thì còn ai vào đây. Vừa lúc ấy, thầy Hai Cơ bước ra vườn ngồi bên cạnh Tấn dưới gốc cây si, bên cạnh chiếc am đồ nát tan tành vì sét đánh. Ông trầm ngâm nói:

- Vừa rồi con Hương nó cũng đã kể cho thầy nghe tường tận về vụ hai con ma nữ tấn công tụi con. Ngay từ khi con nói qua loa về tụi này ở Thất Sợn, thầy bấm quẻ

cũng biết ngay là tụi nó trở lại hại cả cha lẫn mẹ con rồi. Tuy nhiên, thầy chưa dám nói ra vì sợ con rầu rĩ quá mà hao mòn thân thể. Hôm nay thấy con cũng đã khoẻ nhiều rồi, nên ra đây tính với con vài chuyện.

Tấn chăm chỉ nghe thầy Hai Cơ nói. Chàng thấy máu trong người sôi lên, oán thù chất ngất. Tấn nghiêng răng lại nói:

- Thưa thầy, nếu con không bằm xác mấy con quỷ cái này ra để trả thù cho cha mẹ, chắc con chết cũng không nhắm mắt được đâu.

Thầy Hai Cơ trầm ngâm, nói:

- Muốn giết tụi nó không phải là dễ đâu con à.

Tấn ngơ ngác hỏi:

- Thầy mà cũng không có cách gì nữa hay sao?

Thầy Hai Cơ lắc đầu, trả lời.

- Không phải thế, nhưng có nhiều việc phải làm mới có thể trừ được tụi này. Chúng không phải là loại tà ma do thầy bùa thầy ngãi gì nuôi, mà là một loại

ma do trời đất tạo thành, giếng này khôn lanh quỷ quỷ và lợi hại khôn cùng.

Tấn mau mắn hỏi:

- Thưa thầy chúng ta phải làm gì bây giờ?

- Trước hết, phải có chỗ thờ phượng đã. Cái am của ba con bị sét đánh nát tan thế này rồi còn làm ăn gì được nữa. Hang động của thầy cũng như chỗ tu luyện của Bấy Ly thì quá xa, không thể nào đi đi về về như vậy được. Bởi vậy việc đầu tiên là phải cất lại cái am này.

Tấn nói ngay.

- Tưởng chuyện gì, chuyện này con cho làm ngay hôm nay và chỉ chừng tuần lễ là xong ngay.

Thầy Hai Cơ lắc đầu nguầy nguậy.

- Không được, không được... cất am là xây nơi thờ phượng, chứ có phải cất chòi cất lều gì đâu mà làm cấp kỳ như thế được.

- Thưa thầy như thế thì phải làm sao?

- Trước hết phải coi ngày tốt xấu. Rồi nhắm hướng và qui định cất theo kiểu gì. Ba con hồi đó nhắm hướng tốt trời, thầy khỏi phải lo nữa. Tuy nhiên, ông ấy cất chiếc am này chỉ cốt để tu luyện một loại bùa duy nhất thì con biết rồi. Nay chúng ta cất loại am này để đàn trận bắt yêu ma thì lại khác hẳn. Phải theo đúng trận thế và qui luật của nó, nếu không được như vậy thì chỉ uống công mà lại có khi hại mình nữa.

- Nếu vậy trăm sự nhờ thầy cả thôi. Khi nào thầy cần gì con sẽ nhào vô ngay.

Thầy Hai Cơ mỉm cười.

- Cũng chẳng có gì khó khăn đâu, con ra đây thầy chỉ cho xem. Tất cả đã có trong đầu thầy rồi.

Nói xong, thầy Hai Cơ đứng dậy, ông lấy cây gậy vạch xuống đất, vừa vạch

vừa giảng cho Tấn nghe. Đây phải xây nhữ thế này. Cái am cũng lớn bọn đó, không kể bàn thờ; chỗ còn lại cũng phải chứa được chục người, theo hình bát quái. Có đủ: càn, khảm, cấn, chấn, tốn, ly, cung, đoài. Và ếm kim, mộc, thủy, hỏa, thổ hần hoi. Phải có thiên la địa võng như vậy mới bắt tà ma yêu quái được. Còn nữa, gạch ngói không thể mua thứ bậy bạ được. Có lẽ thứ này, thầy phải đích thân mua từ Thất Sơn về mới an tâm. Bây giờ thầy đã nhận con làm đệ tử rồi thì cũng phải xây cất một nơi thờ phượng cho xứng đáng mà tu hành, mai sau mới mong hoành dương đạo pháp được.

Tấn vui mừng nói ngay.

- Được thầy chu toàn như vậy, con còn lo gì không trả được thù nữa.

Thầy Hai Cơ gật gù, nói:

- Thầy còn hy vọng mai sau, nơi đây còn là chỗ cứu dân giúp đời nữa. .

Tấn có vẻ cương quyết:

- Thưa thầy nhất định là như vậy rồi.

Thầy Hai Cơ có ý bằng lòng, ông mỉm cười, nói,

- Tốt, như vậy thì tốt lắm. Bây giờ tang sự cũng tạm xong rồi, thầy trò mình phải về Thất Sơn lo mua gạch liễn chiều nay mới kịp ngày tốt mà khởi công xây cất. Thầy sẽ bảo thầy Bầy Ly ở trên này trông nom nhà cửa, kéo có điều gì lại ân hận. Theo thầy thì thế nào mấy con yêu nữ này cũng sẽ trở lại đây nữa chứ không chơi đâu.

Lúc ấy Hương đã ra đứng sau Tấn hồi nào không ai hay. Khi nàng nghe thầy Hai Cơ nói yêu nữ thế nào cũng trở lại thì xanh mặt, nhảy lại ôm chầm lấy Tấn. La lên:

- Anh Tấn ơi, anh đừng có đi đâu nhe.

Tấm vuốt tóc Hương, âu yếm nói:

- Anh theo thầy đi Thất Sơn vài ngày mua gạch thô, về ngay ấy mà. Hơn nữa,

thầy Bầy Ly ở lại đây với em thì tụi ma nữ đó không dám tới nộp mạng đâu.

Chân tay Hương vẫn còn run run, nói:

- Nếu vậy anh đi mau mau về nhe.

Thầy Hai Cơ mỉm cười, móc túi trao cho Hương một chiếc túi nhỏ nhỏ, nói:

Con đừng lo, hãy giữ lấy đạo bùa này thì không có ma quỷ nào dám tới gần con đâu. Nhưng đừng bao giờ tháo cái bao này ra là được.

Hương mừng rỡ tạ ơn thầy Hai Cơ rồi rít, nàng buộc luôn vào sợi dây chuyền đeo vô cổ. Tấn tát nhẹ vô má Hương nói:

- Như vậy là em yên trí ở nhà rồi nhe, không có gì nữa phải không.

Hương mỉm cười nhưng vẫn còn phụng phịu:

- Nhưng anh vẫn phải về mau đó nhe.

Tấn gật đầu, quay qua nói với thầy Hai Cơ.

Thầy để con vô nhà sửa soạn chút ít đồ đi đường rồi chúng mình đi ngay nhé.
.

Thầy Hai Cơ gật đầu, nhìn theo Tấn vội vã đi vô nhà và Hương te te chạy theo sau. Ông đã biết Hương sẽ là vợ Tấn một ngày không xa. Bây giờ cả hai đứa lại càng quấn quýt lấy nhau vì cha mẹ Tấn mới mất. Cũng vì vậy mà lần này về Thất Sơn, ông muốn thầy Bầy Ly ở lại trông nom Hương, vì dù sao nàng cũng sẽ là con dâu của một người đồng môn thân nhất đời ông. Và nếu ông biết Hương đã có bầu với Tấn, chắc chắn sẽ còn quý nàng hơn nữa.

Nhưng thầy Hai Cơ đâu có ngờ giao trứng cho ác. Ngay từ khi nhìn thấy Hương là thầy Bầy Ly đã khoái trong bụng rồi. Tới khi gần gũi nàng mấy bữa trong ngày tang lễ lại càng làm thầy Bầy Ly xốn xao trong bụng. Nhiều lúc ông chỉ muốn ôm ngay Hương vô lòng mà hôn mà hít cho thoả mãn rồi muốn ra sao thì ra, nhưng lại sợ có sư phụ ở ngay sát bên cạnh nên ông không dám nhúc nhích chút nào. Bây giờ quả thực thời cơ đã tới. Thầy Hai Cơ lại đem cả

Tấn về Thất Sơn mua gạch, ngói nữa thì còn dịp may nào hơn lúc này nữa. Ông chắc nhắm trong bụng, miếng thịt mỡ đã để trước miệng mèo rồi. Phải táp thôi!

o o o

Tối nay trời lại đổ mưa, sấm vang ầm chớp chói lòa không rít. Thầy Hai Cơ và Tấn đã ra bến xe từ lúc chiều. Thầy Bảy Ly ngồi trong nhà nhâm nhi ly trà, nhìn ra hàng hiên xem Hương hứng nước mưa. Tội nghiệp, nàng không biết thầy Bảy Ly là ai nên cứ nhớn nhợ trước mặt ông với quần áo ướt nhẹp dính sát thân thể.

Có lẽ nàng có thai cũng được ba bốn tháng rồi chứ không phải mới đây nên thân thân thể bắt đầu đổi khác. Cái bụng cũng nhú lên thấy rõ, nhưng hàng ngày nàng lấy khăn bó lại thực chặt, nhất định không cho ai hay. Vì lúc đầu còn sợ hãi, sau lại ngại ngùng không cho Tấn biết, cho tới hôm nay, cha mẹ Tấn chết hết rồi nàng mới có ý định nói cho Tấn nghe. Bởi vậy, trước khi Tấn ra bến xe, Hương đã định nói với Tấn tất cả sự thực trước mặt cả thầy Hai Cơ nữa. Nhưng nàng lại sợ Tấn bịn rịn, lo cho nàng mà hỏng việc Bởi vậy nàng mới dự định để Tấn đi về rồi mới nói.

Bây giờ Tấn đi rồi, Hương mừng thầm là đã sớm được cơ hội để sẽ nói hết tâm sự với người nàng yêu quý nhất đời ấy Tối nay, lần đầu tiên nàng không mặc quần áo lót và nịt bụng, chạy nhảy lung tung thật thoải mái. Trong nhà lại chẳng có ai, ngoài ông thầy già ngồi uống trà, lại càng làm nàng yên trí hơn.

Nhưng Hương có biết đâu, những đường cong lộ liễu của nàng qua lớp vải dính nước mưa, ép sát vô da thịt đã đập vô mắt thầy Bảy Ly. Người ông nóng ran và cứng lại. Ông phải gác hai chân lên nhau cho quần khỏi độn lên. Con gái vừa lớn lên mà lại có bầu nữa thì làm sao có ai chịu cho nổi cơ chứ. Nhưng bây giờ ông cũng bắt đầu lo vì làm sao nuốt trôi miếng thịt mỡ này mà có thể chùi miệng được. Chắc chắn không phải là dễ rồi. Loạng quạng thầy Hai Cơ và Tấn trở về, đổ bể ra là chết một cửa tứ chứ không phải chuyện chơi đâu.

Bỗng thầy Bảy Ly nhìn thấy sợi dây chuyền có cột túi bùa của Hương máng trên cột nhà bên cạnh chỗ nàng đang hứng nước mưa. Có lẽ nàng sợ ướt túi bùa nên cởi dây chuyền máng ở đó. Một ý nghĩ táo bạo loé lên trong đầu ông, thầy Bảy Ly làm bộ lẩn xuống sàn nhà, la lên.

- Trời ơi, chết tôi...

Hương đang hứng nước mưa, nghe thấy tiếng thầy Bầy Ly kêu. Nàng nhìn vô trong nhà, thấy ông té bò càng dưới đất nàng hoảng hồn vội vàng chạy vô trong đỡ ông dậy.

Thầy Bầy Ly làm bộ rên:

- Chết tổ rồi, sơ ý quá, té một cái như trời giáng, ẹo xương sống luôn.

Hương lo lắng hỏi:

- Thầy có sao không?

Thầy Bầy Ly làm bộ nhăn nhó.

- Đau thấu trời, có lẽ trật đầu gối rồi. Già quá mất rồi.

Nghe thầy Bầy Ly than, Hương bật cười, nói:

- Thầy chưa có già đâu, đừng có lo. Té thì ai lại chẳng đau cơ chứ, chút chút nữa hết ngay ấy mà.

- Ừ ừ hy vọng là như thế, nhưng con có dầu cù là lấy cho thầy mượn một chút.

Hương vô tình lẹ làng chạy vô trong phòng kiểm chai dầu. Khi nàng vừa đi khỏi, thầy Bầy Ly trỗi dậy thực mau, chạy ra hàng hiên lấy sợi dây chuyền có túi bùa của Hương ném xuống cống rồi trở về chỗ cũ ngay. Lúc ấy Hương cũng vừa trong phòng đi ra, nàng thấy thầy Bầy Ly đã đứng vịn vô bàn khập khểnh đi vô, Hương la lên:

-Thầy coi chừng đau đó. Ngồi xuống thoa dầu rồi hãy cử động.

Thầy Bầy Ly làm bộ rên:

Đau quá, đau quá. Con đỡ thầy vô phòng đi nghỉ sớm thôi

Hương vô tình nắm tay thầy Bảy Ly dìu đi. Nàng thấy thân thể ông hơi run rẩy lại tưởng ông bị té đau lắm nên hơi lo, hỏi:

- Thầy thấy có đau nhiều không?

Thấy Hương có vẻ lo lắng cho mình và lần đầu tiên được nắm tay nàng, lại đi sát vào thân thể tròn trịa nẩy lửa ấy, trong khi quần áo nàng ướt đũng, dính sát vô thân thể lại càng làm thầy Bảy Ly run rẩy hơn, người ông nóng bừng bừng, hơi thở đã hỗn hển. Tuy nhiên, ông cố kềm chế để Hương không để ý, vì nhất định là đêm nay, cái thân thể săn ròn kia phải nằm trong vòng tay ông chứ không chạy đi đâu được nữa rồi.

Nhưng chỉ đi được vài bước là thầy Bảy Ly đã muốn ôm cứng lấy Hương rồi, vì những đường cong nẩy lửa nhún nhẩy trước mắt ông trông sồn sao quá, ông không thể nào chịu nổi nữa. Người ông càng run rẩy hơn, ông phải làm bộ khụy chân xuống suýt té và la lên:

- Trời... trời... đau, đau quá.

Hương lo sợ, tưởng ông té thực nên vội vàng ôm lấy ông ta. Bộ ngực tròn trịa của nàng ép sát bên hông thầy Bảy Ly mà Hương không để ý. Ông được thể dựa sát vô nàng, làm bộ lê đi nặng nhọc.

Vô tới phòng, Hương dìu ông ngồi lên giường. Nàng chợt thấy quần áo ông cũng bị dính nước mưa, nói:

- Thôi chết rồi, con làm thầy ướt hết rồi, để con lấy bộ quần áo khác cho thầy thay nhé.

Thầy Bảy Ly lắc đầu nguầy nguậy.

- Khỏi khỏi, con đưa chai dầu đây cho ta thoa bóp một chút là được rồi, để ta nằm đây, cởi quần áo, trùm mền ngủ luôn cũng được thôi mà. Mình mấy con cũng ướt nhem rồi kia kìa, đi thay đồ đi kéo thấm nước mưa đau bây giờ. Hương lật đật đưa chai dầu cho thầy Bảy Ly. Bây giờ nàng mới để ý, quần áo đã ướt nhẹp nên vội vàng chạy về phòng thay đồ. Nàng vừa cởi hết quần áo, lấy chiếc khăn lau mình mấy, bỗng để ý thân hình lồ trong chiếc gương treo

trên tường. Hương không ngờ mình lại có da có thịt tới như vậy. Nhất là cái bụng nhu nhú lên coi kỳ cục quá.

Bỗng nàng giật mình, nghe có tiếng mèo kêu thật ghê rợn. Phản ứng tự nhiên. Hương đưa tay lên cổ tìm sợi dây chuyền có cột túi bùa. Một cảm giác rờn rợn chạy dài theo xương sống nàng. Hương vừa chợt nhớ ra mình đã cởi sợi dây chuyền, máng trên cột nhà ngoài hiên vì sợ nước mưa làm ướt túi bùa.

Tiếng mèo kêu càng thảm thiết hơn và bỗng nàng xanh mặt vì vừa nghe có người thét lên thục rùng rợn. Hương vội vàng chụp bộ quần áo mặc vô thực nhanh rồi chạy ra hiên tìm sợi dây chuyền. Nhưng khi ra tới nơi, nhìn lên chỗ nàng máng sợi dây chuyền không thấy sợi dây đâu nữa. Ngay lúc ấy một tia chớp loè lên, tiếp theo là tiếng sấm rầm trời làm nàng ré lên, chạy bay vô phòng thầy Bầy Ly quên cả tìm sợi dây chuyền.

Thầy Bầy Ly vừa bụm tay vô miệng thét lên một tiếng đã nghe tiếng chân Hương chạy thành thịch vô phòng, ông làm bộ suôi tay nằm im không để ý gì tới nàng. Hương chạy ào vô phòng như cơn gió lốc. Hàng nút áo trước ngực chưa kịp cài, để bộ ngực trần trụi lồ lộ mà nàng cũng không hay. Thấy thầy Bầy Ly nằm tỉnh bơ, nàng hấp tấp gọi:

- Thầy. thầy... thầy ơi thầy.

Thầy Bầy Ly làm bộ quay lại hỏi:

- Cái gì đó

- Có ma... có ma.

- ở đâu?

- Con cũng không biết.

- Vậy tại sao biết có ma?

- Con nghe có tiếng thét.

Thầy Bầy Ly làm bộ nói:

- Thầy có nghe thấy gì đâu, mưa rơi thôi mà. Hơn nữa, con có túi bùa của thầy Hai Cơ cho còn sợ gì nữa.

Hương đưa tay lên cổ lụp chụp nói:

- Con không biết túi bùa đâu mất rồi.
- Thầy thấy con cột vô sợi dây chuyền đeo ở cổ mà.
- Lúc nãy hứng nước mưa, sợ ướt con treo trên cái cột ở hiên nhà.
- Thì ra đó lấy đi.
- Vừa rồi con có chạy ra đó nhưng không thấy nữa..

Thầy Bầy Ly mỉm cười nói:

- Con bị thần hồn nhát thần tính, tưởng có ma tới nên luýnh quýnh không thấy chứ gì. Thử ra ngoài đó kiểm lại xem có rớt đâu đó không.

Hương tần ngần.

- Con sợ quá hà.
- Sợ cái gì không biết nữa, có thầy ở đây mà lo gì.
- Hay là thầy đi với con đi.

Thầy Bầy ly cười hể hể.

- Cái con nhỏ này nó nhát gì đâu, trong nhà đã có ông thầy rồi mà nó còn sợ ma nữa là làm sao đây. Trong đời thầy bắt cả trăm con ma nhốt lại còn chưa có đứa nào làm gì được thầy, chứ nói gì sợ tụi nó chứ. Thôi cứ ra ngoài đó đi, nếu có gì chạy vô đây cho thầy hay.

Cực chẳng đã, Hương rụt rè từ từ đi ra nhà ngoài. Nàng nhìn trước ngó sau. Mưa vẫn đổ ào ào, gió thỉnh thoảng lại rít lên nghe thực rợn óc. Một luồng ánh

sáng loé lên chói lòà, Hương ôm ngực nín thở, nhưng nàng mừng rỡ vì chợt nhìn thấy sợi dây chuyền nằm dưới cổng lấp lánh. Hương vội vàng cúi xuống lượm.

Lúc ấy thầy Bầy Ly cũng đã vùng dậy. Ông chạy vội ra cửa sổ, tháo chốt gài, xô thực mạnh hai cánh cửa bật ra đập vô vách rồi chạy như bay leo lên giường nằm như cũ, vừa chạy, miệng vừa tru, vừa rú lên như tiếng chó tru thực dài.

Hương vừa lượm được sợi dây chuyền, bỗng nghe có tiếng động vang ầm như ai húc vô vách tường rồi tiếng tru dài như ma quái. nàng tá hoả ù té chạy vô phòng, phóng lên giường ôm cứng lấy thầy Bầy Ly. Miệng la bai bai:

- Chết... chết, tới rồi, tới rồi thầy ơi.

Thầy Bầy Ly lại làm bộ hỏi:

Ai tới, ai tới... ở đâu?

Hương run lấy bầy, hai hàm răng đánh lập cập, nói không nên lời.

- Nó... nó... tru lên, húc húc vô vách tường.

Thầy Bầy Ly ôm lấy Hương, làm bộ nghiêm giọng:

- Tụi này lớn mật thật, có ta ở đây mà chúng nó quá lộng hành rồi. Hèn gì lúc nãy thấy hai cái bóng trắng lướt tqua cửa sổ, mình lại tưởng hoa mắt chứ.

Nghe thầy Bầy Ly nói Hương càng run hơn, nàng gác một chân lên mình ông ta, chỉ mong sao thân thể dính sát lấy ông cho đỡ sợ. Thầy Bầy Ly luồn một tay vô lưng nàng, nước da mịn như lụa làm ông mê mẩn. Bây giờ là lúc phải tiến mau đánh mạnh không để nàng tỉnh trí rồi là hỏng cả. Ông bịa chuyện.

- Không lý là Ma Đười Ươi.

Hương lụp chụp hỏi: .

- Ma Đười Ươi là con ma gì hả thầy, nó ghê gớm lắm hả?

Thầy Bầy Ly gật gù.

- ừ, con ma này ghê gớm lắm. Nó chuyên môn bắt phụ nữ có thai, đem về vực miệng vô chỗ này núc cái thai ra ăn sống.

Vừa nói thầy Bầy Ly vừa để tay lên đùi non Hương rồi rà lên trên. Nàng sợ hãi co người lại, không phải vì sợ bàn tay thầy Bầy Ly mà trong đầu Hương đang tưởng tượng tới cái miệng đỏ hồng, thực lớn của con Ma Đười Ươi vực vô đó nhai sống đứa con trong bụng nàng. Hương co hai chân lại, kẹp thực chặt. Vô tình nàng lại giữ cứng bàn tay thầy Bầy Ly trong đó.

Thầy Bầy Ly chỉ chờ có thế, vì không thấy Hương phản ứng gì ông lật ngửa nàng ra, nằm đè lên trên, làm bộ nhìn ra cửa sổ nói:

-- Trời ơi, ai đã mở cửa sổ rồi kìa.

Nằm dưới mình thầy Bầy Ly run rẩy, cặp mắt Hương trắng dã nhìn ra phía ngoài, thấy cửa sổ đã mở tung tự hồi nào, Hương càng ôm lấy thầy Bầy Ly thực chặt. Nàng rú lên kinh khiếp.

Thầy Bầy Ly thấy mình nằm trên mình nàng có thể khi Hương tỉnh táo sẽ nguy hiểm, nên lăn một vòng cho Hương nằm đè lên mình. Hương sợ hãi tới nỗi không còn biết gì nữa, nàng vực mặt trên vai thầy Bầy Ly rên hừ hừ. Thầy Bầy Ly kéo đầu nàng lên, hôn vô miệng nàng, quần áo Hương cũng đã bật tung ra tự hồi nào mà nàng không hay. Bàn tay thầy Bầy Ly xoa nắn khắp thân thể nàng một cách mạnh bạo. Một hồi lâu, hình như Hương hơi bình tĩnh trở lại nàng thấy thầy Bầy Ly đang lợi dụng lúc nàng sợ hãi gỡ gạc tùm lum nện mắc cỡ kéo tay ông ra. Thầy Bầy Ly làm bộ phản ứng liền vì ông biết Hương vẫn còn chưa hết hấn cơn sợ hãi. Ông xô nàng ra liền và làm như giận dỗi đứng dậy, nói:

- Thôi được em không sợ con ma tới cắn thì tôi nằm đây làm gì nữa. Để tôi về Thất Sơn liền cho rồi..

Hương sợ hãi vội vàng níu thầy Bầy Ly lại, năn nỉ:

- Thầy thầy ơi, con có nói gì đâu. Thầy đừng bỏ con mà, tui nó tới nơi rồi đó thầy ơi...

Thầy Bầy Ly quay lại, nhìn thẳng xuống thân thể trần truồng của Hương lồ lộ làm nàng phải quay đi tránh cặp mắt dâm dật của ông. Hương biết ông đang muốn gì, nhưng nàng không thể nào để ông rời khỏi đây được. Đã một lần suýt chết vì hai con ma nữ tối hôm ấy; hơn nữa hôm nàng và Tấn đi Châu Đốc, chúng đã trở lại giết cả cha lẫn mẹ chàng. Bây giờ không phải chúng trở lại thì còn ai vào đây nữa. Nàng làm sao có thể để ông thầy này đi lúc thập tử nhất sinh này cơ chứ, bất quá ông ta chỉ rờ rẫm nàng như lúc nãy thì có ăn thua gì. Ở đây chỉ có hai người, nếu nàng không hé môi làm sao ai biết được. Còn ông ta ăn vụng, ăn trộm như thế này làm sao dám nói ra cho ai hay mà nàng sợ. Nghĩ vậy, nàng kéo mạnh thầy Bầy Ly nằm xuống, ôm lấy ông dỗ dành.

Thầy đừng giận con tội nghiệp nghe thầy. .

Thầy Bầy Ly làm bộ mặt mũi rầu rĩ, nói nho nhỏ:

- Tôi đâu dám.

Hương hơi chồm lên, nói: .

- Đó... đó thầy còn nói cái giọng đó thì không giận con nữa là gì.

- Thế em bảo tôi phải nói làm sao đây?

Hương bá lấy cổ ông, dí sát mặt nàng vô mặt ông, cười nho nhỏ:

- Có thể mà cũng giận nữa không biết.

Kinh nghiệm bản thân, biết ngay là đã tới lúc trở lại chiến trường liền, nếu không là hỏng ngay. Thầy Bầy Ly bật cười khe khẽ, ôm ghì lấy Hương, hôn lên miệng nàng thật đắm đuối. Hương thấy ông trở lại vui vẻ với nàng, nàng cũng cong môi hôn lại ông thực dịu dàng. Nhưng thầy Bầy Ly không dừng ở đó, nhân cơ hội, ông lặn qua, nằm đè lên mình Hương và hất nhẹ cho chân nàng dạng ra. Người Hương cũng đã nóng lên hồi hồi, từ ngày có bầu tới giờ, trong mình luôn luôn ngứa ngáy, thèm thuồng được gần gũi đàn ông. Bây giờ qua cơn sợ hãi, bản tính trở về với những gì trời đất sinh ra cho người đàn bà khi gần gũi người khác phái. Hương cong người lên, vắn vẹo hứng trọn những gì đang tới với nàng...

Đã quá nửa đêm, cơn mưa vẫn vũ cũng đã ngưng hạt. Thầy Bẩy Ly nằm vắt vẻo phờ phạc bên cạnh thân thể Hương vẫn còn nóng bỏng đam mê. Cái ông thầy già này có làm nên trò trống gì đâu mà lúc đầu cũng hung hăng làm nàng ái ngại. So sánh với Tấn, ông ta không đáng xách dép cho chàng. Tự nhiên Hương mỉm cười vu vơ, đã chót thì phải chết. Không lợi dụng thẳng cha già dè này còn chờ đợi gì nữa chứ. Tấn nhận thầy Hai Cơ làm sư phụ, còn nàng lại sở mũi thầy Bẩy Ly, chưa chắc mai này, Tấn và nàng ai đã hơn ai. Một đằng xin xỏ cầu ơn học đạo, một đằng được người nài nỉ truyền dạy. Không biết phép thuật thầy Hai Cơ ra sao, nhưng vừa rồi trong cơn sáng khoái, thầy Bẩy Ly đã hứa cho nàng con Hắc Xà mà ông đã đem theo. Mặc dù nó còn non, nhưng là giống linh xà, khi lớn lên, nó có thể dài tới hơn mười thước và to bằng bắp đùi người ta chớ không vừa. Con hắc xà này là con của cặp Hắc Xà ông đang nuôi ở Thất Sơn, loài này ít sinh nở nên rất hiếm.

Con rắn này cũng đã tinh khôn và có thể giữ nhà, luyện phép được rồi. Hồi khuya, trong lúc ái ân với Hương, thầy Bẩy Ly chợt nghĩ tại sao mình không lợi dụng cô gái này để moi móc pháp thuật của sư phụ mình. Ông còn lạ gì bao nhiêu năm nay, thầy Hai Cơ có truyền cho ông được bao nhiêu bửu bối đâu. Ông đã phải lén đi tìm sư học đạo tứ tung, hoặc đổi chác khắp xứ, mới có được ngày nay. Bây giờ thầy Hai Cơ lại nhận Tấn làm đệ tử, đích thân xây chỗ thờ phượng cho chàng thì còn nói gì được nữa. Cái hận này ông để trong lòng, không nói ra, nhưng ông tự nhủ; không bằng cách này hay cách khác, ông cũng phải học hết nghề của sư phụ ông mới thoả lòng. Bởi vậy, khi chiếm đoạt được thể xác Hương rồi, ông nghĩ ngay tới dùng tay nàng làm nội gian, lấy trộm kinh sách của thầy Hai Cơ đã cho Tấn.

Và ông đã quyết định cho Hương con Hắc Xà con và dạy nàng luyện tập cho nó. .

Hương cũng đã thề độc với ông không hé môi nói chuyện này cho ai biết và nàng sẽ nghe lời ông âm thầm luyện tập công phu. Những toan tính đã xong, một công đôi việc Thân thể no tròn của Hương giờ đây ông muốn lúc nào lại không được. Đặc ý với những việc làm của mình, thầy Bẩy Ly chìm vào giấc ngủ đầy hoan lạc.

Sáng nay, cả Hương và thầy Bẩy Ly đều dậy thực trễ. Khi Hương tỉnh ngủ, nàng thấy mình trần truồng, ôm thầy Bẩy Ly một cách ngon lành thì giật mình,

vội vàng buông ông ra, lật đặt ngồi dậy. Nàng nhìn dáo dác chung quanh xem có ai thấy cảnh tồi tệ này hay không. Nhưng chợt nhớ ra; Tấn và thầy Hai Cơ đã đi Thất Sơn mua gạch từ hôm qua rồi, trong nhà chỉ còn mình nàng và thầy Bảy Ly thôi, bấy giờ nàng mới yên lòng.

Hương lượm bộ quần áo rớt dưới chân giường mặc vào vội vàng. Nàng nhìn thầy Bảy Ly nằm trần truồng, co quắp, Hương mỉm cười nhớ lại những gì đã xảy ra đêm qua. Nàng chạy vô bếp làm đồ ăn sáng như mọi ngày hầu hạ Tấn, dọn sẵn ra bàn rồi vô phòng đánh thức thầy Bảy Ly dậy. Vừa bước vô phòng, Hương giật mình vì có người bất ngờ chồm ra từ kẹt cửa ôm lấy nàng, cười ha hả.

Nhưng chỉ một thoáng sợ hãi, nàng lấy lại được bình tĩnh ngay, vì biết không ai ngoài thầy Bảy Ly ra cả. Bàn tay ông cũng đã luồn vô ngực áo nàng. Hương cười hì hì:

-Thôi đi thầy ơi, chỉ làm cho người ta nóng lên rồi bỏ cuộc, chẳng ra cái gì cả cũng bày đặt.

Thầy Bảy Ly cười hể hể, vén áo nàng lên, vục mặt vô bộ ngực Hương sục sạo như đứa trẻ khát sữa mẹ. Hương vẫn cười hì hì, nói nho nhỏ: ,

- Thôi mà... thôi mà, nhột người ta chết đi đây này.

Có đồ ăn sáng rồi, ra ngoài đó ăn đi... thầy...

Thầy Bảy Ly kéo nhẹ Hương nằm xuống giường, trả lời trên da thịt nàng:

- Ăn... ăn cái này cơ.

Hương ôm lấy đầu ông ta, một lúc'sau nàng cũng thấy nóng người lên rồi. Hai chân Hương co lên, lấy tay ấn đầu ông xuống phía dưới. Hương không ngờ ông ta cũng xoay một vòng, nằm đè lên nàng. Hai chân dặng ra cặp chặt lấy đầu Hương. Nàng vừa định la lên, chiếc miệng đã đầy cứng không nói được nữa. Hai người nằm đè lên nhau, cùng lấy đùi cặp chặt lấy đầu nhau, chẳng ai bảo ai mà hành động giống nhau như hệt, chỉ khác người nằm ngược, ké nằm xuôi.

Hương vặn vẹo thân thể, trong khi mặt mũi thầy Bầy Ly đã ướn nhẹp. Nàng không ngờ mới sáng sớm mà người nàng đã mau mẩn như vậy rồi. Cũng chỉ một lúc sau, thầy Bầy Ly cũng rùng mình nằm xuội đơ, không còn hùng hổ như lúc trước nữa. Hương xoay đầu ông ta lại. Nhí nhảnh nói:

- Đi tắm đi thầy ơi, chỉ có được bấy nhiêu thôi.

Thầy Bầy Ly vẫn cười hì hì, kéo Hương vô phòng tắm. Hương rửa mặt xúc miệng, đánh răng rồi ra nhà ngoài. Thầy Bầy Ly tắm rửa cẩn thận rồi mới ra sau. Cả hai ngồi vào bàn ăn. Dĩa cơm tấm hột gà chiên đã nguội, nhưng cả hai vẫn ăn ngon lành. Hương pha thêm hai ly cà phê sữa nóng để hai người uống cho ấm. Nàng và thầy Bầy Ly ngồi nhâm nhi ly cà phê, nói chuyện. Hương nghĩ tới con Hắc Xà nên hỏi:

- Thầy nghĩ bao giờ dạy con luyện con Hắc Xà?

Thầy Bầy Ly nhấp một ngụm cà phê sữa, chậm chạp nói:

Điều quan trọng nhất là phải làm nơi trú ẩn cho nó, cách tốt nhất là đào hang, vì ở thành phố không thể nuôi nó khơi khơi được. Cũng có cái may mắn là loại Hắc Xà này có thể sống được bất cứ nơi đâu, dưới nước, trên cây hay hầm hốc ẩm ướt gì cũng được. Nhưng chỉ có điều, giống này chỉ ăn tôm, cá chứ không ăn thịt như các loài bò sát khác. Không biết nuôi ở đây có khó khăn gì không?

Hương chợt nhớ ra sau nhà có cái giếng khô, Tấn đã mua nắp xi măng đậy lại, lấp đất lên từ lâu, nàng vội vàng nói:

- Hay quá, như vậy thì xong rồi.

Thầy Bầy Ly nhìn Hương hỏi:

- Bộ con có cách rồi hay sao?

Dạ, thưa thầy, đằng sau nhà có cái giếng khô, cũng không sâu lắm. Bữa trước anh Tấn mua cái bưng xi măng đậy lên rồi lấp đất lại, trồng rau ở trên. Nghĩ mình có thể nuôi nó ở dưới ấy được.

Nhưng con phải biết, bây giờ thì có thể được. Nhưng vài năm nữa nó sẽ lớn như một con rồng, làm sao mà ở dưới cái giếng nhỏ nhỏ đó được!

Thầy đừng lo, nói là cái giếng chứ thực ra nó rộng như một cái hầm, miệng thì đã xây lại như miệng giếng, chứ bên dưới hồi đó không biết ai thả mấy con lươn xuống đó bây giờ tụi nó sinh sôi nẩy nở và đào hang đào hố tùm lung làm cho đáy giếng lớn như gian nhà chứ không chơi, Bởi vậy anh Tấn mới đập nắp lại vì không dùng được nữa. Thầy Bầy Ly mừng rỡ, nét mặt ông hớn hở, nói:

- Nếu vậy thì trời giúp ta rồi, cái đám lươn ấy sẽ là thức ăn cho con Hắc Xà của con. Khỏi phải lo lắng nhiều, thỉnh thoảng con thả vài cặp cá trê xuống đó là ổn rồi.

- Thưa thầy con Hắc Xà chỉ ăn cá trê thôi hay sao?

- Cá nào nó cũng ăn hết, thầy bảo con thả cá trê xuống đó vì nếu tụi lươn sống được thì tụi cá trê cũng phải sống được. Loại cá này cũng chuyên môn đào hầm đào hang, cứ như thế, chúng vừa là thức ăn cho con Hắc Xà, vừa là những tay thợ đào hang cho nó đủ chỗ mà lớn lên nữa. ở Thất Sơn thầy cũng nuôi hai con Hắc Xà của thầy ở dưới hầm bằng cá trê, ngay sau am thờ Tổ đó.

- Sao thầy không thả lươn xuống đó?

Thầy Bầy Ly gật gù, nói:

- Quả thực, đi một ngày đàng, học một sàng khôn. Thầy đâu có nghĩ tới vụ mấy con lươn chứ. Thứ này còn đào hang ồ mạnh hơn cá trê nhiều, chúng lại sanh nở mau nữa, thực là tiện lợi. Khi trở về, nhất định thầy phải mua một rổ lươn thả xuống đó mới được.

- Con Hắc Xà có ăn nhiều không thầy?

- Còn nhỏ như con này thì độ một hai con lươn một tuần, còn lớn như hai con Hắc Xà của thầy thì mỗi ngày chúng phải ăn một cặp mới đủ sống. Nhưng nếu cho nó ăn nhiều hơn thì mau lớn lắm.

Ngoài tôm cá ra, nó còn ăn gì khác nữa không hả thầy?

- Có chứ, nếu chỉ có thể thì ai nuôi không được. Đây mới là bí quyết huấn luyện Hắc Xà. Hàng ngày con phải cho nó ăn Ngải Thâm, Không có thứ này, nó sẽ bỏ đi ngay.

- Như vậy thầy lên đây rồi, ai cho hai con Hắc Xà của thầy ăn.

- À cho ăn hàng ngày là khi nó còn nhỏ, khi được sáu tháng thì chỉ cho ăn hàng tuần. Nhưng số lượng lại phải gấp đôi Đến khi nuôi được một năm thì cứ ngày rằm, trăng tròn mới cho ăn một lần. Bởi vậy dù đi đâu, thầy cũng không thể vắng mặt ở nhà ngày rằm được.

- Còn con Hắc Xà thầy cho con thì bây giờ ăn uống ra sao?

Nó được năm tháng rồi, cũng vì vậy mà lên đây phải mang nó theo.

- Thầy cho nó ăn hàng ngày à?

- Còn phải hỏi nữa, trong vòng sáu tháng, nuôi nó như nuôi con mọn chứ không dễ dàng gì đâu. Nhưng mà cũng may cho con, vì nó còn nhỏ nên thầy mới cho con được. Quá sáu tháng là nó quen hơi người nuôi, không chịu theo ai khác nữa.

- Thầy để con Hắc Xà con ở đâu?

Thầy Bẩy Ly cười ha hả.

- Đừng gọi nó là Hắc Xà con, vì nó cũng lớn bằng cườm tay và dài mấy thước rồi chứ không nhỏ đâu.

Hương càng ngạc nhiên hơn.

- Ủa, vậy nó ở đâu sao con không thấy?

Thầy Bẩy Ly nắm tay Hương kéo vô phòng, chỉ cái rương bằng tôn thực lớn để ở góc phòng, nói:

- Nó nằm trong đó.

Hương trợn mắt ngó chiếc rương đăm đăm.

- Trời ơi, con tưởng là rương quần áo của thầy chứ.

Thầy Bầy Ly cười ha hả.

- Ừ, đứa nào tưởng là rương quần áo, mở ra tính ăn trộm đồ là bỏ mạng ngay.

Hương xanh mặt, lắp bắp:

- Nó dữ vậy hay sao hả thầy?

Không ai biết được nó dữ tới đâu, nhưng với người nuôi nó, nó hiền như một con mèo con thôi.

- Làm sao nó biết được ai nuôi nó, ai không hả thầy.

- Loài này khôn như yêu tinh, phép thuật nó cũng không phải vừa. Khi mình nuôi nó, cho nó ăn hàng ngày, ôm ấp nó như con, và nhất là nó cũng có một cái tên nữa. Khi gọi thì tới, khi đuổi thì đi. Nó yêu thương mình như con cái yêu mến cha mẹ vậy. Nói tóm lại, khi con có nó rồi, con chấp tất cả mấy thằng thầy bà cà chua cà chớn, hay cả yêu tinh, ma quỷ gì cũng không bằng nó.

Hương mừng rỡ, ôm chầm lấy thầy Bầy Ly. Niềm cảm xúc dâng lên rào rạt. Nàng không ngờ con Hắc Xà lại lợi hại tới thế. Nếu có nó rồi, nàng đâu còn sợ ma quỷ gì nữa, nó sẽ là vị thần hộ mệnh bằng xương, bằng thịt của nàng rồi còn gì nữa.

Thầy Bầy Ly thấy nàng mừng rỡ cũng khoái chí, luồn một tay vô mình nàng mò mẫm ngay, bàn tay ông rờ rẫm trên khuôn ngực săn cứng nở nang. Ông hớn hờ vì quả thực hôm nay mới thấy sự dâng hiến tận tình của Hương. Nàng ưỡn hẳn người lên cho bàn tay ông mò mẫm, hai mắt nhìn thẳng vô nhau thật ướt át tới điên cuồng. Bỗng ông nghĩ ra một cách hưởng thụ tuyệt vời, bảo nàng:

- Bây giờ thầy dạy con cách luyện con Hắc Xà này ngay bây giờ. Nếu để Tấn và thầy Hai Cơ về, chúng ta không có chỗ nào luyện tập như thế này được nữa.

Nghe thầy Bầy Ly nói, Hương mừng run lên, nàng lụp chụp nói:

- Dạ, dạ, thầy dạy con ngay đi.

Thầy Bầy Ly gật đầu nói:

- Con hãy cởi hết quần áo ra đi.

Hương lẹ làng cởi bỏ quần áo, trong đầu nàng bây giờ. không còn gì ngoài hình ảnh quyền phép sẽ có trong tay ở con Hắc Xà này. Nàng đâu có ngờ thầy Bầy Ly chỉ muốn lợi dụng dịp này, bày ra những trò chơi cho chính bản thân ông, chứ thực ra quy luật huấn luyện con Hắc Xà đâu có rắc rối như vậy. Ông chỉ cần trao cho nàng loại Ngải Thâm, chà sát vô bất cứ chỗ nào trên da thịt nàng, rồi tự tay nàng cho nó ăn và kêu tên nó là xong. Cứ như thế nó sẽ quen hơi nàng và Hương có thể sai khiến nó như một con chó trung thành với chủ.

Nhưng hôm nay thầy Bầy Ly bày ra trò chơi ma quỷ này gạt Hương, để sử dụng nàng như món đồ chơi trong tay mình. Ông lấy ra một củ Ngải Thâm, bảo nàng:

- Con lấy củ ngải này, bẻ ra làm hai. Nằm ngửa, ưỡn ngực ra, thoa lên trên đó chừng mười phút. Để một nửa trên bụng, một nửa nắm chặt trong lòng bàn tay rồi kêu tên con Hắc Xà đều đều. Thầy sẽ thả nó ra, khi con Hắc Xà tới ăn nửa củ ngải rồi, con phải để ngay nửa củ ngải còn lại lên môi, nó sẽ tới đó ăn. Lúc ấy, con ôm lấy nó cho quen hơi, nó sẽ mến con và con dạn d với nó. Cần nhất, phải bình tĩnh và đừng sợ hãi, vì có thầy ngồi ngay bên cạnh con đây. Hương run lên vì vừa mừng vừa sợ, nhưng nàng không thể dừng lại được nữa, nhất định phải chinh phục được con Hắc Xà này bằng mọi giá. Nàng cầm củ Ngải Thâm bẻ ra làm hai. Nằm dài xuống sàn nhà, cạnh chiếc rương chứa con Hắc Xà. Hai tay cầm Ngải Đen, ưỡn ngực lên, thoa nhè nhẹ.

Thầy Bầy Ly ngồi cạnh Hương ngắm nghía tác phẩm của mình một cách thích thú nói:

- Con phải thoa thực mạnh cho nhựa ngải dính đầy trên ngực mới được.

Hương nghe lời thầy Bầy Ly, ấn mạnh củ ngải hơn nữa. Chết nhựa đen thui lem luốc trên ngực nàng đen như mực tàu Nàng bắt đầu thấy hơi ngứa ngứa

và nóng nơi ngực, thân thể Hương hơi vắn vẹo vì những cảm giác kỳ cục ấy

Đây là tên của con Hắc Xà, con bắt đầu đọc nho nhỏ, chậm rãi và đều đều một âm điệu thôi nghe. Hương run run? "Dạ" một tiếng nho nhỏ, lập lại tên con Hắc Xà:

- Ria ế So Bế Tể Yết Chông Rút Ma Ma Rút Chông Yết Tể Bế So ế Ria.

Nàng cứ lập đi lập lại đều đều theo thầy Bầy Ly. Tới khi thuộc lòng thì ông không đọc nữa mà chỉ còn mình nàng đọc đi đọc lại như đang niệm một câu chú vậy. Nhưng sự thực, đó quả là một câu chú chứ không phải tên con Hắc Xà nào cả. Sở dĩ thầy Bầy Ly nói với Hương đó là tên con Hắc Xà vì sợ nàng biết đó là câu chú, mai sau sẽ có thể tự mình luyện tập được mà không phải nhờ vả vào ông nữa, đó cũng là bí mật nghề nghiệp.

Bỗng Hương nghe thấy thầy Bầy Ly mở nắp rương và một tiếng "khè" dài vang lên thực ghê rợn. Mắt nàng trắng dã khi nhìn thấy đầu con Hắc Xà đen bóng to bằng nắm tay, ngóc lên thực cao ngay bên cạnh. Hương hốt hoảng tính vùng dậy, bỏ chạy. Thầy Bầy Ly hét lên:

- Nằm im, nằm im. Con mà vùng dậy nó mổ một phát là chết liền đó. Cứ gọi tên nó đi, đừng có sợ gì cả.

Hương run lấy bầy, đọc tên con Hắc Xà đều đều như trước. Nàng thấy cái đầu nó lắc lư rồi từ từ lườn mình tới, bò xuống phía chân Hương. Thân thể nó bắt đầu chạm vô da thịt nàng làm Hương nổi da gà lên khắp mình. Khi nó bò tới đùi, Hương hoảng hốt co chân lên. Con Hắc Xà chuyển mình lẹ như chớp. Cuốn lấy chân nàng. Hương ruing rời chân tay vì không ngờ thân thể nó kình cang như thế mà mau lẹ như vậy.

Bây giờ nàng có muốn ngồi dậy cũng không được nữa. Giữa cái sống và chết, nàng phải cắn răng gọi tên con Hắc Xà đều đều như thầy Bầy Ly căn dặn, không dám nói một lời nào khác. Con Hắc Xà bò tới bụng Hương, le lưỡi cuộn nửa củ ngải, nuốt chửng rồi nó ngóc đầu lên nhìn thẳng vô mặt nàng. Hai con mắt đỏ ao như cục than hồng, bắn ra những tia hào quang thật nình rợn. Hương không hiểu sao nàng vẫn chưa xỉu đi vì sợ hãi. Nàng nhớ lại lời thầy Bầy Ly: Khi con Hắc Xà ăn nửa củ ngải rồi, nàng phải để nửa củ ngải còn lại

trên môi mình cho nó ăn tiếp. Như vậy có khác gì kêu nó hôn lên môi nàng đâu. Tuy nhiên, không còn sự lựa chọn nào nữa. Hương run run để nửa củ ngải còn lại trên môi. Con Hắc Xà nhìn thấy nửa củ ngải trên môi Hương; ánh mắt như mừng rỡ, trườn mình tới. Thân hình nó lướt qua da bụng nàng lạnh như băng, nhất là khoảng da thịt kín đáo nhất của nàng cũng bị mình con Hắc Xà lướt qua thực ghê rợn, không biết sao mà nói:

- Khi nó bò tới gần miệng Hương, lần này không hấp tấp như lần trước, nó bò thực từ từ và ghé sát miệng ngậm nửa củ ngải bằng chiếc miệng láng lưỡing và chơn bóng của nó. Bỗng thầy Bấy Ly nói như rên rĩ:

- Ôm lấy nó đi. Ôm lấy nó đi.

Cực chẳng đã, Hương phải vòng tay ôm lấy con Hắc Xà. Thầy Bấy Ly không ngờ trò chơi mình nghĩ ra lại khoái trá tới thế. Trong đời, thầy chưa bao giờ được coi một màn thoát y vũ rừng rợn và hấp dẫn như hoạt cảnh trước mắt. Nét mặt sợ hãi cùng cực của Hương làm thân thể thầy cứng lên tới tột cùng. Bây giờ thầy Bấy Ly mới khám phá ra là ở tuổi thầy, chỉ nên hưởng thụ lạc thú này bằng nhãn quang, chứ không nên nhập cuộc, vừa mệt mỏi, vừa tổn sức mà lại không sung sướng bao nhiêu.

Bất giác mặt thầy đỏ dần vì trước mắt, con Hắc Xà sau khi ăn hết nửa củ ngải còn lại trên môi Hương, nó quay đầu le lưỡi liếm những vết nhựa Ngải Đen nàng thoa trên ngực lúc đầu. Điều này làm Hương sợ hãi hơn bao giờ hết, vì chiếc lưỡi nhám nhúa của con Hắc Xà quét trên vùng da ngực nàng. Hương không còn kêu tên con Hắc Xà được nữa, miệng nàng há hốc, mắt trợn ngược trắng dã và toàn thân run lẩy bẩy. Con Hắc Xà vẫn liếm đều đều cho tới lúc không còn một chút nhựa đen nào dính trên ngực Hương nó mới dừng lại, ngóc đầu nhìn nàng với ánh mắt thật ngây dại.

Bây giờ Hương mới thấy yên lòng một chút, nàng nhìn thẳng vào mắt con Hắc Xà, run run nói:

- Mày ăn xong rồi sao không đi đi.

Con vật tinh khôn hình như nghe được tiếng người, nó từ từ chùn mình lại, bò về chiếc rương. Vừa lúc ấy, có một con chim sẻ bay tới đậu ngay thành cửa sổ, Thầy Bấy Ly bảo Hương:

- Không ngờ chỉ có một lần đầu mà con Hắc Xà đã hiểu và quen được giọng nói của con rồi. Vậy con thử bảo nó bắt con chim se sẽ đậu trên cửa sổ kia xem sao.

Hương nghe lời thầy Bầy Ly, chỉ con chim nói:

- Phải đó, Hắc Xà ơi, mày bắt con chim se sẽ đang đậu trên thành cửa sổ cho tao đi.

Tuy nói vậy, nhưng trong lòng Hương không tin con Hắc Xà lại có thể hiểu nàng, và dù cho nó có hiểu cũng khó có thể bắt được con chim nhỏ bé kia đang đậu tuốt trên thành cửa sổ cao vời vợi. Nhưng nàng không ngờ. Con Hắc Xà đang bò về chiếc rương, nghe nàng nói quay đầu lại ngay, cũng vừa lúc con chim se sẽ nghe tiếng động cất cánh bay lên, nhưng đã chậm một giây, vì từ mắt con Hắc Xà loé lên một ánh hào quang chiếu thẳng vào con chim bất hạnh đó, nó nhào xuống ngay như bị trúng tên. Thân thể co rúm lại và tắc thở lập tức.

Không những Hương kinh ngạc mà cả thầy Bầy Ly cũng ngẩn ngơ. Bởi vì thầy không thể nào lại có thể tin được con Hắc Xà nghe lời Hương một cách mau lẹ như vậy. Hồi luyện hai con Hắc Xà ở nhà, thầy đã phải tốn tới gần một năm mới làm nó quen hơi và sai khiến được nó. Vậy mà bây giờ, chỉ có mấy chục phút, Hương đã làm cho nó nghe lời nàng rồi. Nhưng chính thầy Bầy Ly không biết, trò chơi tai ác của thầy đã giúp Hương làm cho con Hắc Xà quen hơi với nàng bằng cả mấy năm thầy nuôi chúng nó.

Chỉ cần một lần ăn ngải trên thân thể nàng cũng đủ cho con Hắc Xà quen hơi Hương rồi. Há chi thầy Bầy Ly còn bày đặt cho nó bò trên mình nàng, nhất là liếm nhựa Ngải Thâm trên ngực Hương, có khác gì nàng cho nó bú sữa đầu. Trong cái bất hạnh cũng có cái may mắn. Như vậy, trong tình trạng này, Hương đã đương nhiên có thể làm chủ con Hắc Xà này được rồi. Nàng nhìn con chim se sẽ chết mà sướng muốn điên lên. Hương quên cả sợ hãi, chạy ào tới ôm con Hắc Xà vô lòng. Tự nhiên nó cũng ép sát đầu vô ngực nàng như một đứa trẻ được mẹ âu yếm. Hai mắt nó lim dim trông thật hiền từ và ngây dại.

Hương vuốt chiếc đầu láng lưỡng, đen bóng, lấp lánh hào quang của con Hắc

Xà. Nàng nhìn nó với một ánh mắt thật triều mến. Có lẽ từ đây, cuộc đời nàng đã bước qua một khúc quanh thật quan trọng.

Nhưng bước đường này, Hương cũng phải trả bằng một giá khá đắt, vì lúc ấy, trong đầu thầy Bảy Ly cũng vừa chột nẩy ra một sự đổi chác kinh hồn. Không phải vụ dự định gài nàng ăn cắp kinh sách của Tấn cho ông, vì vụ đó thế nào trong tương lai ông cũng bắt nằng làm. Còn bây giờ, ông đang nhìn lăm lăm vô cái bụng Hương. ý nghĩ thử luyện một con Thiên Linh Cái bằng bào thai không phải là con mình xem có thành công không loé lên trong đầu ông thực mạnh mẽ. Ông ướm lời:

- Con thích con Hắc Xà này lắm phải không?

Hương lật đật nói ngay: .

- Dạ... dạ..., con thích kinh khủng đó thầy ơi.

Thầy Bảy Ly mỉm cười, nói:

- Nếu vậy thì con phải có cái gì đổi cho thầy lấy nó đây?

Hương lại hiểu lầm ý nghĩ của thầy Bảy Ly, nàng tưởng ông nhắc tới chuyện tối hôm qua nên nói ngay:

- Thầy muốn lúc nào mà không được chứ, con đã cho thầy hết rồi còn gì nữa đâu mà tiếc.

- Vậy mà có cái con còn tiếc.

Nhất định không có đâu thầy ơi.

- Có chắc không?

- Con nói chắc mà, bây giờ thầy muốn gì mà con lại không chiều thầy được cơ chứ.

- Vậy con thề đi.

Hương vô tình đưa tay lên trời thề ngay:

- Dạ, con xin thề, nếu có tiếc thầy điều gì xin cho trời chu đất diệt đi.

Thầy Bấy Ly cười ha hả, nói:

- Không cần trời đất trừng phạt con, cứ nói là thầy lấy mạng con mà con không ân hận gì là được.

Hương ôm cứng con Hắc Xà, cười hì hì:

- Được rồi, trời đất còn dám thề, sợ gì thầy hại con chứ. Nhất định con không còn tiếc cái gì nữa đâu.

Thầy Bấy Ly gật gù, nói:

- Thôi được rồi, con hãy bảo con Hắc Xà đi ngủ đi, chúng mình còn nhiều chuyện phải làm.

Hương vui vẻ, vỗ nhẹ vô đầu con Hắc Xà, nói:

- Hắc Xà ơi, mày đi ngủ đi, tới tối tao đem đồ ăn cho mày.

Con vật tinh khôn tuột khỏi vòng tay Hương ngay, nó bò từ từ vô chiếc nong, khoanh tròn lại, rúc đầu vô trong mình như đi tìm giấc ngủ thực sự. Thầy Bấy Ly khoá chiếc rương lại, quay qua ôm lấy Hương, nói:

- Bây giờ tới chuyện chúng mình phải không?

Hương cười thật đậm dặt.

- Thầy còn sức không đó, đừng làm cho người ta nóng người lên rồi bỏ chạy nghe.

Thầy Bấy Ly đưa tay xoa bụng Hương, cười hì hì:

- Lần này không có chạy đâu, thầy muốn cái này này.

Hương vẫn chưa hiểu ý thầy Bấy Ly muốn gì, nàng mỉm cười nói:

- Thầy là người đầu tiên biết con có bầu đó. Chính anh Tấn cũng chưa biết chuyện này đâu, con định anh ấy đi Thất Sơn về rồi mới nói.

Nghe Hương nói vậy, thầy Bấy Ly mừng rỡ.

- Như vậy con khỏi phải nói nữa làm gì cho phiền phức. Nói gần nói xa, chẳng qua nói thực. Thầy muốn con cho thầy chiếc bào thai này luyện Thiên Linh Cái. Đó là điều kiện thầy muốn đổi cho con lấy con Hắc Xà đó.

Hương nghe nói rụng rời chân tay, nàng không biết phải khóc hay cười đây? Đứa con của Tấn trong bụng nàng là nguồn sống duy nhất nối liền cuộc đời nàng với Tấn. Bây giờ phải moi ra cho thầy Bấy Ly luyện Thiên Linh Cái thì còn gì mà nói nữa đây. Hương còn lạ gì cái phép thất nhân ác đức này, ở Châu Đốc đã có một đạo thiên hạ thi nhau luyện Thiên Linh Cái. Có kẻ phát điên, có người vô tù.

Nàng không ngờ bây giờ lại tới phiên nàng dính vô cái vòng khổ lụy đó ! nàng run rẩy nói:

- Thầy nhất định phải luyện Thiên Linh Cái hay sao?

Thầy Bấy Ly nghe Hương hỏi, "Hừ" một tiếng nghe lạnh người. Giọng ông ầm ừ như bực tức lắm:

- Bây giờ con đổi ý rồi phải không, vừa mới thề thốt đó đã quên rồi hay sao. Con Hắc Xà vừa rồi nghe lời con, bây giờ nó cũng có thể nhảy ra bất cứ lúc nào cuốn lấy cổ

con, hoặc chui vô mình con bằng bất cứ chỗ nào mà ta muốn đó con hiểu không?

Nước mắt Hương trào ra, nàng thấy không còn thể nào cứu được đứa con trong bụng nữa rồi. Hương ôm lấy thầy Bấy Ly thổn thức.

- Thầy ơi, con có dám nuốt lời hứa bao giờ đâu. Chỉ vì thầy nói bất ngờ quá, làm con xúc động, nên không ngăn được nổi lòng thôi. Thầy thử nghĩ, có

người mẹ nào lại không thương con chứ. Con đã nói rồi, thầy muốn cái gì con cũng xin dâng chọ thầy kia mà.

Thấy Hương nói xuôi, thầy Bầy Ly mừng rỡ, an ủi nàng:

- Con thử tính xem, đứa con trong bụng con có lẽ cũng ba bốn tháng rồi. Vậy mà con chưa cho thẳng Tấn hay, nếu bây giờ con mới nói, liệu nó có tin con không. Hơn thế nữa, cha mẹ nó mới chết mà dám lấy vợ ngay hay sao. Con sẽ ăn làm sao, nói làm sao với gia đình đây ?

Ngừng một lát, ông nói tiếp:

- Bây giờ thầy có trục cái bào thai ấy ra, luyện Thiên Linh Cái thì cũng tốt thôi, đỡ phiền phức cho cả con lẫn thẳng Tấn. Con và thẳng Tấn còn trẻ, lo gì không có cả chục đứa con chứ đâu phải chỉ có một đứa này rồi hết đâu. Hương nghe thầy Bầy Ly nói cũng có lý, nàng thấy an ủi phần nào. Chậm chạp hỏi:

- Thầy ơi, trục cái bào thai ra có đau không?

Có gì đâu mà đau mới đốn, chỉ uống một thang thuốc là nó chui ra ngay lập tức.

Hương ngảy thơ hỏi:

- Bộ thầy có mang sẵn thuốc theo hả?

Thầy Bầy Ly cười hi hi:

- Làm gì mà có sẵn ba cái thứ đó chứ. Nếu con chịu, chúng mình ra tiệm thuốc bắc hốt mấy hồi.

- Người ta chịu bán cho mình ba cái thứ đó sao hả thầy.

Thầy Bầy Ly kéo chân Hương gác qua mình, bỏ qua một bên, xoay mình nàng lại ngồi trên đùi, đối diện với ông, mỉm cười nói:

- Ai mà dám bán ba cái thứ đó, bộ họ muốn đóng cửa tiệm vô khám lớn hay

sao chứ.

- Vậy làm sao chúng mình mua được hả thầy?

- Ôi có khó gì đâu, nếu bảo họ bán thuốc phá thai thì không ai dám, nhưng vì mình đã có toa rồi, đi mỗi tiệm mua một món thì có trời mới biết. Mua ở đâu lại không có.

Càng nói chuyện lâu với thầy Bấy Ly, Hương càng thấy chắc chắn đứa con đầu lòng của nàng bị khai tử rồi, không còn chút hy vọng nào thầy Bấy Ly bỏ cuộc nữa! Tâm can nàng đau đớn không cùng, nhưng ngoài mặt vẫn phải cố giữ vẻ tự nhiên để làm thầy Bấy Ly vui.

Trong khi ấy, thầy Bấy Ly mừng vô hạn. Ông vẫn mong muốn có một con Thiên Linh Cái từ lâu; loài yêu tinh này linh hiển vô cùng mà lại gọn gàng nữa. Nuôi nó dễ sai khiến và muốn xách đi đâu thì xách, không ai biết, còn như mấy con Hắc Xà kia, dù có lợi hại thực, nhưng làm sao mà vác nó ra khỏi nhà đây.

Từ hôm theo sư phụ lên Sài Gòn tới giờ, chưa bao giờ ông thấy thoải mái và sung sướng như bây giờ. Ông cúi xuống bụng Hương, hôn lên trên làn da căng đầy ấy, thì thào:

- Con ơi, tối nay chui ra, mai mốt theo ta về Thất Sơn nghe không.

Chương 7

Chiều nay trời trong vắt, đã mấy hôm trời mưa liên tiếp nên không khí thực mát mẻ. Ông Sáu, người chồng hờ của Đào cũng trốn vợ tới ở nhà nàng từ sáng sớm. Ông ta nói dối vợ là tàu nhỏ neo sáng nay để vội vàng tới đây, hú hí với Đào cho đỡ mong nhớ. Sự thực thì tối nay tàu mới rời bến và Sáu sẽ lại đi vài tháng nữa mới trở về.

Cả ngày Đào và Sáu cuốn quýt lấy nhau. Vợ Sáu có lẽ cũng hơn Đào cả chục tuổi. Sáu lấy nàng là do cha mẹ gạ bán, chứ thực ra chàng có thương yêu người đàn bà này bao giờ đâu. Quê mùa, lại cục mịch, chỉ được cái thực thà, an phận, luôn luôn luẩn quẩn ở nhà nuôi con cái rất đàng hoàng nên chàng không nỡ bỏ.

Tuy nhiên, Sáu cũng đã cặp với Đào, và cứ khi tàu cặp bến, chàng lại ghé nhà nàng dăm ba bữa mới trở về nhà với vợ con, rồi trước khi tàu nhỏ neo một ngày, chàng lại nói dối vợ con trở về tàu để tới nhà Đào hú hí với nàng ngày chót trước khi tàu ra khơi.

Hôm nay cũng vậy, Sáu đã tới đây từ sáng sớm, lúc Đào còn cuộn ưnh trong chăn. Chàng chung vào mừng, luồn mình vô trong ôm cứng lấy nàng.

Đào giật mình thức giấc thì Sáu đã tuột hết quần áo nàng ra tự hồi nào rồi. Khi đi ngủ, Đào có thói quen chỉ mặc một bộ đồ mỏng manh nên Sáu chỉ cần kéo nhẹ ra một cái là da thịt nàng lồ lộ trước mắt chàng liền. Tấm thân đầy đà này của nàng đã làm Sáu điêu đứng bấy lâu nay. Những đường cong chạy dài trên những vùng da thịt khổng lồ mát rười rượi, luôn luôn là những hình ảnh nóng bỏng có sức hút như chất nam châm với sắt. Nó đã là những nhớ nhung, mong nhớ, thèm thuồng khi con tàu của Sáu lênh đên ngoài biển cả.

Cứ mỗi lần tàu về tới bến là Sáu lại phải chạy ngay tới nhà Đào mấy ngày để nhào, để nặn, để ôm ấp, để dày vò cho thoả nỗi nhớ thương. Và trước khi tàu ra khơi, chàng cũng phải ghé qua nhà nàng để gỡ gạc, để bốc hốt như làm vốn cho chuyến hải hành sắp tới. Chàng không hiểu sao, ở da thịt người đàn bà này cG một cái gì làm cho cuộc đời chàng chất ngất nhớ mong kinh hồn. Có nhiều khi trên biển cả mênh mông đầy bất trắc mà Sáu chẳng thềm để ý gì tới sự nguy hiểm đang rình rập chung quanh, mà chỉ nhớ tới da thịt Đào như một giáo đồ cuồng tín nhớ tới vị thần linh của mình.

Có lẽ hơn ai hết, Đào biết sự trung thành và đam mê của Sáu đối với nàng từ đâu đưa tới. Bởi vậy, không bao giờ nàng có thể chảnh mắng chểnhạo những trái "ô mai Bắc Việt" để cột chặt linh hồn Sáu vào da thịt nàng. Chiều nay, khi đưa Sáu ra bến tàu rồi, Đào gọi xe đi tới nhà Tấn liền, mục đích không phải thăm Tấn, vì nàng biết cha mẹ chàng mới mất, Tấn không còn hơi sức đâu mà nghĩ tới việc hưởng thụ trên da thịt nàng. Đào tới nhà Tấn chiều nay là có ý ướm thầy Bầy Ly, vì từ hôm thầy Bầy Ly lên Sài Gòn tới giờ, nàng chưa có dịp nào đưa ông đi chơi lòng vòng để lấy lòng ông thầy bùa tài ba này của nàng cả.

Từ hồi nào tới giờ, Đào được thầy Bầy Ly giúp đỡ, nhưng trong lòng vẫn mong làm sao gần bó được với thầy Hai Cơ. Nhưng cho tới ngày hôm nay, khi được gặp thầy Hai Cơ và có dịp nói chuyện với ông thầy này vài lần; ông đã làm Đào thất vọng, vì không hiểu pháp thuật của ông ta cao cường tới đâu, chứ cái cung cách tu đạo ấy không thể nào giúp ích gì được Đào rồi, coi chừng còn nguy hiểm cho cuộc sống của nàng, nếu ông ta biết được những việc làm mờ ám của thầy Bầy Ly và nàng. Bởi vậy, hôm nay Đào mới định tới nhà Tấn để dụ thầy Bầy Ly đi chơi Saigon một vòng, mua chuộc lòng ông ta thật hậu hĩ trước khi ông trở về nhất Sơn. Cái hy vọng nhờ vả thầy Hai Cơ coi như tiêu tan rồi.

Đối với thầy Bầy Ly, hơn ai hết, Đào đã nhìn thấy yếu điểm của ông thầy bùa này rõ ràng như thế nào. Ông chỉ cần có tiền bạc và xác thịt là bất chấp thần thánh, tôn chỉ, môn qui môn phái gì cũng coi như pha hết. Ông dám làm tất cả chỉ vì tiền bạc và xác thịt mà thôi.

Đào nhớ lại, khi đưa Sáu lên tàu, nàng đứng chờ cho con tàu nhổ neo, tách bến. Và như thường lệ, Sáu đứng trên phòng chỉ huy vẫy tay chào tạm biệt nàng. Nhưng lần này, nàng để ý trên boong tàu có một người con gái, đứng nhìn lên phòng chỉ huy cười cười và lúc tàu đi một quãng thì nàng ta bắt đầu từ từ leo lên đài chỉ huy. Khi con tàu ra tới giữa sông, Đào mới từ từ ra cổng bến Thương Cảng gọi xe Taxi tới nhà Tấn.

Lúc ấy xe cộ qua lại nườm nượp, mà không hiểu sao chẳng có chiếc xe Taxi nào chịu ngừng lại. Đào đã vẫy cả chục chiếc xe mà mấy ông tài xế xe cứ tỉnh bơ như không nhìn thấy nàng. Bỗng có một chiếc xe dừng lại, Đào mừng rỡ vội vàng chạy theo vì trời cũng đã nhá nhem tối. Nhưng nàng vừa tới nơi thì

đã có hai thiếu nữ chui vô xe tự lúc nào rồi, thì ra bác tài xế dừng xe đón hai cô này, chứ không phải là nàng. Đào đứng ngẩn ngơ như muốn khóc, vì quá bức tức.

Bỗng một trong hai thiếu nữ đó mở cửa xe, vẫy nàng. Đào còn đang tần ngần, cô ta đã tiến tới trước mặt nàng, nói:

- Chị có muốn đi chung xe với tụi tôi không. Tôi thấy chị chờ xe cũng đã lâu rồi, ở khu này ít xe Taxi lắm. Không biết chị phải chờ tới bao lâu nữa mới có xe.

Đào mừng rỡ, lật đật nói:

- Dạ... dạ... nếu cô cho phép đi chung, tôi xin trả tiền xe cho. Trời cũng sắp tối rồi, khu này cũng không yên lành gì

Thiếu nữ đơn đả:

- Được mà, được mà... tiền bạc có là bao nhiêu đâu. Chị lên xe đi, trời cũng sắp tối hù tới nơi rồi đó.

Đào vui mừng chui vô xe ngay. Thay vì có chỗ trống ở trên, nàng phải ngồi ở đó, Đào lại vô ý chui vô phía sau ngồi cạnh cô gái còn ngồi trên xe. Nàng tính lật đật chui ra, leo lên trên. Cô gái đang đứng ở ngoài đã chui vô ngồi cạnh nàng. Hình như cô ta cũng hiểu ý định của Đào nên nói ngay:

- Chị cứ ngồi đây đi, không sao đâu, xe rộng mà. Ba đứa chúng mình ngồi chung cho nó thân mật.

- Dạ... dạ... cảm ơn cô, tôi vô ý quá.

Có gì đâu mà chị ngại, chúng mình đàn bà con gái với nhau thôi mà, ngồi chung một lúc có sao đâu. Nói xong, cô ta không để cho Đào nói năng gì thêm, hỏi liền:

- Thưa chị tên gì ạ?

- Tôi tên Đào, xin lỗi các cô tên chi? .

- Dạ, tôi tên Liên, còn cô bạn tôi kia tên Nhung.

Đào quay qua nhìn người thiếu nữ ngồi bên trái, chiếc bụng của cô ta to tròn, hiển nhiên là cô ta đang có bầu. Nàng ân cần hỏi: .

- Cô Nhung có thai à, bao giờ mới sanh?

Nhung mỉm cười, nhìn thẳng vào cặp mắt đen tuyền của Đào, trả lời:

- Dạ, còn lâu chị ạ.

Tự nhiên Đào thấy đầu óc choáng váng thực lạ lùng. Hình như ánh mắt của cô gái có bầu ngồi bên cạnh này có cái gì hơi khác lạ; Nó làm cho tâm trí nàng phân tán và quay cuồng. Nàng cố định tâm nhưng không sao điều khiển nổi những ý tưởng đang quay cuồng trong đầu óc mình. Bỗng cô ta nắm lấy tay nàng và Đào giật mình vì bàn tay giá buốt của cô gái. Nàng tính nói điều gì nhưng hai quai hàm đã cứng lại.

Hình như xe đã ngừng lại và nàng tự động bước xuống xe cùng hai cô gái đi vô một căn nhà. Họ đưa nàng lên lầu. Chính Đào cũng không hiểu sao nàng lại ngoan ngoãn đi theo hai thiếu nữ này như vậy. Bỗng cô gái tên Liên nói:

- Chị Đào à, tôi nói thực với chị. Cái thứ "Ô mai Bắc Việt" của chị không còn hiệu nghiệm nữa đâu.

Đào ngạc nhiên tới sửng sốt, hỏi:

- Ủa, sao cô biết vụ "Ô mai Bắc Việt" của tôi?

Liên mỉm cười, nói:

- Chị Đào à, tại chị chưa biết tụi tôi là ai thôi. Nếu chị biết rồi, chị sẽ mừng không biết để đâu cho hết đó.

Đào ngơ ngác, ngập ngừng hỏi:

- Vậy. vậy các cô là ai?

Liên chỉ Nhung, nói:

- Chị Nhung là một nữphù thuỷ có nhiều quyền phép đoạt quyền tạo hoá, cải lại ý trời. Chị không thấy vừa rồi chị ấy đưa chị lên đây mà chị không cải lại được đó hay sao?

Đào chưng hửng, ngó Nhung dăm dăm. Nàng ấp úng, nói:

- Hèn gì, tôi thấy có cái gì bất thường mà không hiểu tại sao. Vậy... vậy cô Nhung đã biết hết chuyện của tôi rồi sao?

Nhung ngồi xuống ghế, thủng thẳng nói:

- Chị được lão thầy bùa Bảy Ly cho thuốc tình ái hốt hồn để giữ chân ông Sáu, và chị cũng đã dùng nó để gạ gẫm thẳng Tấn thoả mãn xác thịt. Nhưng lão thầy bùa Bảy Ly cũng đã lợi dụng thân thể chị để mua vui ngoài việc lấy của chị một số tiền lớn mỗi khi luyện thuốc nữa. Nhưng việc đó không quan trọng, điều đáng nói là chị đã có tình địch rồi mà không hay. Bởi vì cô gái đó đã có bùa phép lợi hại hơn của chị nhiều, tôi e ông Sáu sẽ bỏ chị một ngày không xa đâu.

Đào nghe Nhung nói, nửa sợ, nửa mừng. Nàng lật đật hỏi tới:

- Trời ơi... con nhỏ đó là ai mà lợi hại vậy hả cô?

Nhung mỉm cười.

- Chị đã thấy nó rồi.

Đào ngơ ngác.

- Tôi... tôi đã thấy con quỷ cái đó rồi hay sao. Sao tôi không biết.

Nhung thủng thẳng nói:

- Người con gái đứng trên boong tàu chiều nay, bộ chị không nhìn thấy hay sao?

Đào kêu lên một tiếng, hình ảnh cô gái áo trắng đứng trên boong tàu cười cười rồi leo lên đài chỉ huy, khi tàu vừa rời bến, hiện thực rõ trong đầu nàng. Chân tay Đào bủn rủn, trống ngực nàng đánh thành thịch. Đào quì xuống sàn nhà, dưới chân Nhung, nắm lấy tay nàng rên rỉ:

- Cô cô ơi xin giúp em. Em thề không bao giờ quên ơn cô đâu Đúng rồi, cô nói đúng hết mọi chuyện rồi. Cô là thần tiên chứ không phải là người thường. Em có mắt mà không có trông, không nhìn thấy thánh nhân trước mắt...

Nhung làm bộ lật đật đỡ Đào ngồi lên ghế, nói:

- Chị Đào... chị làm cái gì vậy. Tụi tôi cũng là người như chị thôi. Chỉ có điều học được chút ít phép thuật hơn người. Chứ không phải thần tiên gì đâu.

Đào nắm chặt lấy tay Nhung, nài nỉ:

- Dạ... dạ, cô là tiên cũng được, là người phàm cũng được, chỉ xin cô giúp dùm em. Đừng để cho con quỉ cái đứng trên boong tàu hồi chiều nó hốt hồn ông Sáu thì em

hết sống nổi. Không có ổng em lấy gì mà sống chứ.

Nhung đã thấy cá cắn câu, nàng gật gù.

- Được, tôi sẽ giúp chị, thâm hết phép của con nhỏ đang hốt hồn ông Sáu, để chị có thể sống đời với ông ta. Nhưng vì chị đang dùng phép hốt hồn tình ái của lão thầy

bùa Bầy Ly nên cũng khó lắm.

Đào không cần suy nghĩ, lật đật nói ngay:

- Dạ... dạ... nếu cô chịu giúp em đoạt lại ông Sáu, em xin bỏ không dùng phép hốt hồn tình ái của thầy Bầy Ly nữa.

- Chị tưởng dễ bỏ lão thầy bùa Bầy Ly như vậy hay sao?

Đào ngần người, hỏi:

- Không lý ông ấy hại em hay sao?

- Thói đời, không ăn được thì đập đổ. Chị tưởng ông ta sống có đạo nghĩa lắm hay sao?

- Dạ... dạ... em... biết...

Nhung không để cho Đào nói hết câu, nàng bồi thêm một đòn tâm lý thực mạnh:

- Nếu lão thầy bùa Bấy Ly là người đảng hoàng thì đã không ăn tiền của chị mà còn đề chị ra phải không. Hơn thế nữa, chị có thấy ai theo lão rồi mà dám làm phản không?

Đào chợt nhớ tới những lời thầy Bấy Ly nói với nàng lần đầu tiên gập gờ và con rắn khổng lồ trên nóc am đêm hôm đó mà rùng mình. Nàng run run hỏi:

- Thưa cô bây... bây giờ con phải làm sao?

Nhung xoa nhẹ nhẹ lên vai Đào, mỉm cười.

- Chỉ có điều chị chịu thì cái gì cũng xong. Còn như ngập ngừng thì kể như chỉ có hại thôi chứ chẳng làm nên cái trò trống gì.

Đào thấy bàn tay Nhung xoa tới đâu, hơi lạnh toả ra tới đó, nàng ntng mình liên tiếp. Thân thể Đào bắt đầu run lên bần bật. Nhất là ánh mắt Nhung bỗng xanh lè, chiếu ra một đạo hào quang tới rợn người. Nàng bắt đầu tin tưởng tuyệt đối vào phép thuật phi phàm của bà thầy này rồi. Nàng nghĩ rằng; bà thầy này phải là tiên phật giáng phàm chứ không thể nào là người thường được. Đào lắp bắp nói:

Dạ... dạ... con xin nghe lời cô dạy. Nhất định không dám làm trái lời một điều gì.

Nhung cười hể hể.

- Tốt, tốt... như vậy may ra tôi mới giữ được ông Sáu cho chị và ngăn không cho lão thầy bùa Bảy Ly hại chị.

Rồi không để cho Đào nói gì, Nhung nói tiếp:

- Bây giờ như thế này, mình tương kế tựu kế. Đằng nào thì từ trưa tới giờ, mỗi lần chị gặp lão thầy bùa Bảy Ly nó cũng đã đề chị ra rồi. Chị cứ tiếp tục lui tới với nó như mọi lần đi. Chẳng những thế, chị còn phải rủ vài người bạn nữa dâng cho lão, bằng mọi cách, iàm cho lão say đắm vào nhục dục mà tiêu hao chân lực.

Còn một điều quan trọng nữa là bây giờ lão đang luyện một con Thiên Linh Cái. Nhưng con Thiên Linh Cái này không phải là con hắc nên không được mạnh mẽ lắm. Các chị hãy dụ hắc là nếu có thai với hắc, các chị sẽ dâng hắc cái thai nhi con của lão, cho lão luyện Thiên Linh Cái thì lão sẽ ra sức ngày đêm ăn nằm với các chị.

- Tội tôi chỉ cần chị làm có bấy nhiêu thôi, còn những điều khác để tội này lo cho.

Đào sực nhớ tới Lý, con nhỏ bạn chủ tiệm đấm bóp ở đường Trần Hưng Đạo. Chính y đã đem nàng tới với thầy Bảy Ly. Nếu bây giờ nàng đưa thầy Bảy Ly tới chỗ chúng nó hành nghề, chắc chắn ông ta sẽ chết mê chết mệt với những kỹ thuật tân kỳ dụ dỗ đàn ông của tội này. Đào mừng rỡ nói:

- Nếu như vậy thì dễ quá đi, con sẽ đem ông ta tới tiệm đấm bóp của con Lý, để đêm nay nó mần thịt ông ấy thì chết mấy hồi.

Nhung có vẻ hài lòng, nói:

- Như vậy thì được rồi, bây giờ chỉ có thế. Lúc nào có chuyện gì tôi sẽ cho chị hay sau. Chị khỏi phải đi kiếm tôi, thỉnh thoảng, tối tối tội tôi sẽ tới thăm chị.

- Để con viết địa chỉ cho cô.

Liên đứng cạnh cười khanh khách.

- Nhà chị mà tội tôi không biết, còn làm ăn gì được nữa chứ. Tôi nói trước cho

chị khỏi hoảng hốt. Chị ở đâu, dù cửa đóng then cài, chúng tôi muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, không ai ngăn được tội này cả. Điều quan trọng nhất chị phải nhớ, tuyệt đối không được hé môi cho ai biết đã gặp tội này. Nếu không, chị sẽ chết không có đất mà chôn đâu. Tôi biết, kỳ vừa rồi thằng cha Sáu không cho chị tiền, vì nó đã dúm cho con nhỏ kia hết rồi. Vậy hãy cầm lấy bó bạc này về nhà lo chuyện lão thầy bùa Bầy Ly đi. Hãy nhắm mắt lại để tôi cho chị thấy một chút phép thần thông của chúng tôi.

Đào nghe Liên nói, nhắm mắt lại ngay: Nàng nghe tiếng gió ù ù, thân thể lung lay như lướt đi trên không gian. Tới khi không còn nghe tiếng gió nữa, nàng mới dám từ từ mở mắt ra.

Cảnh vật trước mặt làm cho Đào ngẩn ngơ tới hoảng hốt. Nàng đưa tay dụi mắt, tưởng mình nằm mơ. Sự việc vừa xảy ra như trong chuyện thần thoại. Trong tay Đào còn ôm một mớ tiền và nàng lại đang đứng sớ rớ trong vườn nhà mình.

Đào sợ hãi, chạy vội vô nhà như bị ma đuổi. Con nhỏ ở thấy Đào hốt hải, hỏi:

- Có chuyện gì vậy cô Hai?

Đào lắc đầu, cố lấy giọng bình tĩnh nói:

- Không có gì, không có gì, Tao hơi mệt thôi.

- Cô Hai có cần con nấu nước nóng cho cô tắm không?

- Khỏi khỏi. Tao muốn đi ngủ sớm một chút.

Đào vô phòng đóng cửa lại ngay. Việc trước tiên là đếm số tiền nàng đang ôm trong tay. Đào không ngờ lại nhiều như vậy! Hai người vừa rồi là ai, tại sao lại giúp nàng? Ngẫm cho kỹ thì những điều hai người này sai nàng làm, nàng cũng đã đang làm. Chỉ có điều họ muốn nàng làm mạnh hơn nữa, và chính bản thân thầy Bầy Ly cũng muốn như vậy. Như thế đối với thầy Bầy Ly có phương hại gì đâu Tự nhiên Đào đâm ra hoang mang tới khờ khạo. Đầu óc trở nên mung lung, Đào từ từ lịm vào giấc ngủ sau khi đã tự nghĩ; nhất định dù chuyện gì xảy ra, nàng cũng phải đưa thầy Bầy Ly tới nhà tắm hơi của con Lý.

Trong khi Đào chìm vào giấc ngủ thì Liên và Nhung đang lướt trên những mái tôn trong một xóm nghèo vùng Tân Định. ánh mắt của hai nàng nhìn xuyên qua mái nhà, rọi vô từng chiếc giường để tìm kiếm những thiếu phụ mang thai.

Sau vụ xếp đặt gài Đào làm nội gian hại đám đạo sĩ. Cả Nhung và Liên đều vui mừng và rất phấn khởi. Giờ đây hai nàng chỉ còn thung dung kiếm bèo thai moi óc ăn mà luyện ma lực. Bỗng Liên chỉ tay xuống phía dưới nói:

- Mày coi kìa.

Nhung reo lên:

- Một thiếu phụ mang thai.

- Cái thai này coi bộ cũng khá lớn rồi, thật là tốt.

- Nhưng mày coi, thằng chồng nó ôm khư khư con vợ thì làm sao mà mình hành động đây?

Liên mỉm cười:

- Mày còn lạ gì đàn ông, lụp chụp vậy chứ chỉ được vài phút là ngủ khi bây giờ cho mà coi. Cứ ngồi đây chơi một lúc đi, để nó ngủ rồi mình tính.

Lúc ấy anh chồng đang hì hục đạp chiếc quần vợ xuống chân rồi chùn mình xuống, rúc đầu vô đùi vợ, từ từ ủi lên trên. Chị vợ có vẻ buồn ngủ, làu bàu:

- Thôi mà anh, còn mấy tháng nữa sanh, cái thai đã hành muốn chết mà anh còn đòi ẵm nữa sao. Buồn ngủ thấy bà nè.

Anh chồng năn nỉ.

- Một chút thôi mà, có gì đâu inà buồn ngủ chứ.

- Ừ ừ ừ

Nhung vỗ vào vai Liên cười nho nhỏ.

- Mà coi thằng cha ấy kìa. Nó giống con bọ hung ấy.

Liên cũng bật cười.

- Không biết nó làm cái gì...

Nàng chưa nói hết câu, bỗng há miệng ngạc nhiên, vì chị vợ đứng không ưỡn hẳn người lên, rên rĩ. Hai tay chị ta ôm chặt lấy đầu anh chồng.

Nhung cũng kêu "á" một tiếng, hai tay bầu lấy đùi Liên. Hình ảnh người đàn bà cong cớn, vằn vẹo đã làm cả.

Nhung và Liên đều nóng mình lên một cách thích thú. Bộ ngực vĩ đại của chị lắc qua lắc lại, run rẩy theo chiếc đầu lắc lư quay qua bên này, hất qua bên kia. Chị ta bắt đầu rít lên từng cơn làm cho cả hai bắt đầu run rẩy.

Không ai bảo ai, cả Liên và Nhung cùng đưa mắt nhìn nhau thực nhanh, rồi bay xà xuống dưới. Trong căn phòng tối mịt mù, cặp vợ chồng đang âu yếm nhau, nhưng có biết đâu có kẻ đứng rình bên cạnh. Chị vợ vẫn vằn vẹo, rên rĩ. Còn anh chồng lục đục, loay hoay mò mẫm.

Bỗng chị vợ rên nho nhỏ:

- Mình ơi... lạnh quá hà, đắp mền lại đi.

Anh chồng nhồm dậy, ngạc nhiên, nói: .

- Ở sao kỳ cục quá hén. Tự nhiên mình đâm lạnh ngang xương nè.

Vừa nói, anh ta vừa tụt xuống cạnh giường, với chiếc mền. Nhưng đêm tối quá, mò mẫm mãi không thấy chiếc mền đâu. Anh ta bực tức ngồi dậy, lâu bầu: .

- Cái mền đâu rồi kìa...

Chị vợ cười hì hì.

- Thì thùng thảng kiểm, làm cái gì lụp chà lụp chụp vậy không biết nữa. Em có chạy đi đâu đâu mà anh cuống cả lên thế. Anh làm người ta ướn nhẹp đây còn chưa nói gì.

Chị chưa nói hết câu thì chiếc mền đã tung từ dưới lên trên, phủ kín cả mặt mũi. Chị đưa tay kéo mền xuống khỏi đầu, gắt yêu:

- Cái anh này...

Chị chưa nói hết câu, bỗng một bàn tay lạnh ngắt rà lên bụng làm chị rùng mình, la lên nho nhỏ:

- Trời ơi, tay anh làm gì mà lạnh ngắt vậy nè.

Bàn tay thứ nhì cũng lùa lên ngực. Chị vợ vội co người lại kêu kêu nho nhỏ:

- Á, lạnh quá hà.

Từ trước tới nay, tánh chiều chồng đã quen, nên dù có bị lạnh đôi chút, chị cũng cố chịu đựng để thoả mãn người chồng chị hằng ôm ấp mấy năm nay. Hai bàn tay rạo rức xoa bóp khắp thân thể lại bắt đầu làm thân thể chị run rẩy, vắn vẹo. Hai tay chị nắm chặt lấy mép chiếu, hàm răng cắn lại để khỏi bật lên tiếng rên rĩ lớn hơn, có thể đánh thức đứa con gái và con nhỏ ở đang nằm ở phòng kế bên. Mồ hôi chị đã xuất ra, lấm tẩm khắp thân thể vì những cảm giác thật lạ lùng chưa bao giờ xảy ra trong đời chị. Bây giờ da thịt chị có những trạng thái đối nghịch khác thường tới kỳ cục. Trong người thì nóng ran vì những thích thú đê mê, bên ngoài lại lạnh căm căm như mùa đông mưa phùn của một khí hậu miền Trung sỏi đá. Chị hơi ngạc nhiên, không hiểu tại sao hôm nay bàn tay ông chồng mình như có ma lực, làm cho thần kinh chị xáo trộn. Có nhiều lúc chị thấy bàn tay chồng chl lùa thật nhanh, bóp chỗ này, xoa chỗ kia, di chuyển thực lạ lùng như biến thiên thành bảy tám bàn tay khắp mình mẩy chị. Cho tới một lúc, không thể nào chịu nổi nữa, chị phải há miệng thực to, thét lên, nhưng tiếng thét không buột ra khỏi được cuống họng, trở thành tiếng rên ư ử như người sắp tắt hơi.

Hai chân chị dặng ra thực rộng, mắt mở trừng trừng, tay nắm thật chặt, ưỡn hẳn người lên cong vồng. Mặc cho chiếc bào thai bắt đầu đung dẩy và dẩy đạp. Chị không thể nào chịu nổi sự kích thích tới điên cuồng trong cơ thể

nữa. Ngay trong lúc ấy, một sức hút đau thấu tim gan bứt mạnh ra từ bụng dưới, ngay chỗ cái bào thai. Và một sức nén từ trên bụng tràn xuống làm cho cái bào thai vọt ra thực lạ.

Chị vợ thét lên, lẫn lộn trên vũng máu. Chị nhìn thấy trong tận cùng tâm can hai luồng ánh sáng xanh lè quét ngang vǎ vục xuống đùi mình. Chị xỉu đi không còn biết gì nữa.

Tự nhiên gió trong nhà nổi lên như có cuồng phong, xoay tít. Có tiếng cười lạnh lạnh thực lớn rồi xa dần, xa dần...

Nhung và Liên bay về nhà thực nhanh, mồm miệng cả hai cùng vẩy máu. Hình như có tiếng gà gáy xa xa. Hai nàng chui vô phòng, quần áo họ bay tứ tung chung quanh giường và bắt đầu ôm xoắn lấy nhau như loài bò sát làm tình.

Liên rên rỉ trên mình bạn.

- Chưa bao giờ tao bị một thân thể đàn bà rên rỉ, cong cớn làm cho điên lên như tối nay. Mà thấy thế nào? Tao cũng không ngờ, con mẹ đó có thể làm chúng mình hứng lên như một con trâu điên vậy. Lúc ấy tao đã tưởng thân xác mình phải nổ tung ra vì khoái lạc.

- Từ ngày nhập ma giới, cM có âm khí mới làm chúng mình thoả mãn nhục dục. Nhưng quả thực hôm nay, mình mới thấy cái mạnh bạo của âm giới. Người đời làm sao có thể hiểu nổi cái cảm xúc điên cuồng trong tình ái của nữ giới với nhau như chúng mình phải không mà?

Nhung không trả lời bạn, nàng le lưỡi liếm những vệt máu bám quanh môi Liên. Chất nước mắt mặn và hơi thở phì phò của Liên phà vô mặt nàng làm cho Nhung run rẩy. Hình ảnh người đàn bà mang thai ưỡn lên, cong cớn, vắn vẹo rên d và dẫy dựa lại hiện ra đậm nét trong đầu óc nàng. Nhung cặp chặt lấy thân thể bạn, rít lên trong khoái lạc.

Liên... Liên... ơ.... Nhung thương Liên quá đi thôi. Nhung ơ... tại sao đàn bà lại phải lấy chồng hả mà?

- Những lạc thú trong ma giới này không đủ làm cho phụ nữ chúng mình điên lên rồi hay sao!

Liên cắn thực mạnh lên cổ bạn, hút nhẹ nhẹ chất mẩn mẩn vừa d ra. Sau khi liếm hết những vết máu bám chung quanh môi bạn vừa rồi, nàng vẫn còn thòm thèm nên Liên cắn những giòng máu nhiều hơn, nóng hơn từ thân thể người yêu. Một lúc sau, nàng thì thầm trên vùng da thịt căng cứng của người bạn tình.

- Thôi, ngủ đi nhẹ cưng. Mặt trời có lẽ đã bắt đầu lên rồi đó.

Mặt trời đã lên cao. Bây giờ Đào mới uể oải trở mình. Nàng vừa ngủ được một giấc thực ngon. Có lẽ những căng thẳng thần kinh và sự mệt mỏi hôm qua giúp cho Đào tìm được giấc ngủ ngon lành như vừa rồi. Nhất là mớ tiền bắt ngờ thu lợi được lại càng làm nàng sung sướng và yên tâm hơn trong giấc nồng.

Nàng tụt xuống giường và nghĩ ngay tới thầy Bảy Ly. Cái ông thầy này bao giờ cũng là người nàng phải phục vụ để kiếm tiền. Không hiểu ông ta sinh vào ngày giờ nào mà có số được hưởng thụ thú ái ân một cách may mắn như vậy.

Hai bà thầy trẻ tuổi xinh đẹp kia tại sao lại muốn hại ông ta bằng phương cách mà chính ông ấy đang thích thú lao đầu vào. Những người tu đạo ngày hôm nay coi bộ không thế nào hiểu được họ rồi. Tuy nhiên, dù sao thì Đào cũng phải làm những gì mà nàng đã hứa. Không kể tới pháp thuật kinh người của hai bà thầy này, cũng như những gì họ có thể làm cho nàng loại bỏ tình địch để giữ ông Sáu lại Món tiền ngày hôm qua họ tặng Đào cũng đủ để nàng làm tất cả những gì họ đòi hỏi rồi. Đào gọi con nhỏ ở:

- Chín ơi, mày nấu nước cho tao tắm chưa.

Hình như con Chín chỉ chờ Đào gọi là nó đáp ứng ngay. Nước nóng đã được nấu sẵn từ bao giờ.

- Thưa cô đã có nước nóng rồi đó ạ, cô tắm chưa để con đem vô.

Đào thùng thảng đi vô phòng tắm, vừa cởi quần áo vừa nói:

- ừ, mày đem vô phòng tắm cho tao liền đi.

Chín "dạ" một tiếng, chạy xuống bếp bưng nồi nước sôi lên, đem vô phòng tắm ngay. Thường thường, buổi sáng Chín nghe Đào gọi đem nước sôi lên cho nàng tắm, Chín phải pha ra chậu xong xuôi mới mời Đào vô. Hôm nay nó vừa bưng nồi nước vô đã thấy Đào trần truồng đứng tổng ngồng trong phòng tắm từ hồi nào rồi. Chín luống cuống, chút xíu nữa làm đổ nồi nước nóng. Đào phải la lên:

- Cẩn thận đó Chín, mà làm đổ nồi nước nóng thì phỏng chết luôn chứ không chơi đâu. Làm cái gì lụp chụp vậy.

Chín hết hồn, may mà nàng gượng lại được, neu té thì phỏng chết chứ không vừa. Nàng từ từ đặt nồi nước nóng xuống bên cạnh thau nước lạnh. Thở ra:

- Chút xíu nữa thì chết. Tại... tại..

Đào cười khúc khích, vui vé nói:

- Tại... tại mà thấy tao trần truồng phải không. Bộ mà không có mấy thứ này hay sao.

Đào nói xong lùa tay vô trọng áo Chín bóp mạnh bộ ngực mới nhú lên của nó, con nhỏ cuống cuống, la lên, nắm lấy tay Đào. .

- á á Trời ơi... cô... cô...

Đào thấy bộ dạng tức cười của nó, càng làm tới. Nàng kéo mạnh cho hàng nút áo con nhỏ bật tung ra. Ôm nó sát vô ngực mình. Tội nghiệp con bé mắc cỡ quá, mặt mũi đỏ như gấc chín. Hai tay nó ôm lấy ngực, bộ dạng khum khum như người đau lưng. Mặc dù Chín là người làm công cho Đào nhưng Đào cũng quen gia đình Chín. Và khi ông Sáu không có nhà, hàng ngày Đào thường hay đùa rồn với Chín như chị em ruột vậy. Nhưng đây là lần đầu tiên nàng đụng chạm hấn vô phần da thịt kín đáo nhất của Chín nên con nhỏ cuống quính. Nó vừa cười vừa la bai bãi, nhưng cũng không dám làm Đào mất hứng. Bởi vậy phải đứng yên chịu trận cho nàng chọc ghẹo. Bỗng Chín nghe Đào nói:

- Hôm nay em tắm cho cô nghe.

Chín lại la lên, hai chân nó đạp thành thịch xuống sàn nhà.

- Trời ơi... cô... cô Hai. Cô đừng nói chơi nghe. Em không dám đâu.

Đào cười ha hả, thấy điệu bộ con nhỏ thực tức cười. Nàng buông nó ra, con bé mắc cỡ quá, chạy tọt ra ngoài ngay.

Đào thấy thực vui, nàng tự pha nước nóng lấy và leo vô thau nước ngồi kỳ cọ. Nàng nghĩ tới thầy Bầy Ly và chiếc miệng nhám nhúa của ông ta. Có lẽ chỉ vài tiếng nữa, nàng lại có dịp gặp lại tất cả những háo hức của ông thầy bùa già này trên da thịt nàng. Đào gọi với ra ngoài.

- Chín ơi, em ăn cơm đi. Hôm nay cô không ăn cơm ở nhà đâu. Có lẽ cô đi công chuyện tới tối mới về đó.

Chín dạ lớn một tiếng rồi cười khúc khích. Đào biết nó vẫn còn nhớ những gì nàng đùa răn lúc nãy. Có lẽ con nhỏ này chưa bao giờ được con trai rờ rẫm vô thân thể, nên y còn mắc cỡ thật tré con. Nàng nhớ hồi bằng tuổi nó, Đào đã biết trốn nhà đi với bạn trai ra xa lộ Biên Hòa tình tự rồi. Và cứ thế, hết thằng này tới thằng khác, cho tới khi trưởng thành. Đào không muốn lấy chồng vì sợ mất tự do. Cho tới tuổi này, nàng vẫn còn chưa chính thức lấy ai, chỉ vì cuộc sống bừa bãi của nàng. Hơn thế nữa, chọn nghề vũ nữ mà lấy chồng thì rất khó khăn cho nghề nghiệp. Cho tới khi đứng tuổi rồi, mọi cơ hội đã đi qua một cách phũ phàng và Đào đành chấp nhận làm người vợ hờ của ông Sáu. Thuyền trưởng của một chiếc tàu buôn nho nhỏ để sống cho qua ngày.

Nhưng sự đời không cho phép nàng sống an lành như vậy Bây giờ sóng gió đã nổi lên. Đào phải bôn ba chèo chống. Nếu không, nàng sẽ bị gạt ra 'khỏi vòng đời một cách phũ phàng không biết đâu mà lường được.

Tắm rửa xong, Đào mặc quần áo tới thẳng nhà Tấn ngay. Nàng mong có thầy Bầy Ly ở nhà. Vừa tới cổng, Đào đã thấy thầy Hai Cơ và Tấn đang lom khom chỉ trỏ cho mấy anh thợ hồ đào móng xây chiếc am ngay chỗ chiếc am cũ bị sét đánh bể.

Không hiểu họ đã phá chiếc am cũ đi tự hồi nào mà bây giờ mảnh đất chỗ đó đã trống trơn. Coi bộ chiếc am mới này lớn hơn chiếc am cũ rất nhiều. Hồi trước chiếc am cũ khuất sau nhà, bây giờ Tấn cho cất lòi cả ra phía bên hông nhà nên choáng hết một góc vườn; đứng ở ngoài cổng cũng nhìn thấy cả một

phần chiếc am. Tấn thấy Đào tới, chạy ra mở cổng.

- Hôm nay Đào rảnh rồi quá, lại thăm tụi này đó hả?

Đào mỉm cười nói nho nhỏ:

- Em nhớ anh quá nên tới đây kiểm đó.

Tấn nháy nàng một cái thực tình.

- Phải không đó?

Vừa lúc ấy thầy Bửu Ly trong nhà cũng nhìn thấy Đào, ông bước ra hàng hiên nói lớn:

- Cô Đào tới chơi hả?

Đào theo Tấn đi vô, vừa đi vừa nói:

- Con tới mời thầy lên chợ Saigon ăn cơm chay.

Thầy Bửu Ly cười ha hả.

- Con nhỏ này mới nói chơi làm sao đâu, tôi có ăn chay hồi nào.

Đào nheo mắt nhìn thầy Bửu Ly thực ướn át, nói:

- Thầy không ăn chay thì theo con ăn mặn càng vui chứ có sao đâu.

Thầy Bửu Ly hiểu ý Đào muốn nói gì, ông cười hành hặc. Ông cũng ầm ờ nói:

- Theo thì theo chứ có ma quỷ nào bắt được hồn mình đâu mà sợ.

Đào sợ ông nói quá lộ liễu, nàng nói lảng qua chuyện khác

- ủa, con mới thấy Sư Ông đây mà bây giờ ông cụ đi đâu rồi.

Tấn nói:

- à thầy Hai Cơ đi tắm rồi. Tội tôi lui khui từ sáng sớm tới giờ mới chỉ cho mấy bác thợ hồ lo xong công chuyện đó.

- Bao giờ bắt đầu xây hả anh Tấn?

- Họ làm liền trưa nay.

- Như vậy chừng nào xong?

- Tội tôi ước lâu nhất là khoảng một tháng.

Đào trợn mắt ngạc nhiên, hỏi:

- Chỉ một tháng mà xong được rồi hay sao?

Tấn mỉm cười, nói:

- Tôi còn muốn họ làm mau hơn nữa. Nhưng vì khi xây còn phải tính cả thời gian cho hồ khô mới tiếp tục dựng mái, lợp ngói, trát vách nên mới tới một tháng. Nếu không chỉ chừng tuần lễ là rồi.

Đào quay qua thầy Bảy Ly hỏi: . .

- Thầy chờ cho xây xong chiếc am mới trở về Thất Sơn phải không? .

Thầy Bảy Ly lắc đầu.

- Không, thầy về trước. Ở nhà còn nhiều đệ tử lu bu lắm.

- Vậy bao giờ thầy đi?

Chắc cũng vài bữa nữa thôi.

Đào nhân cơ hội nói ngay.

- Nếu vậy bữa nay, thầy trò mình lên chợ Sài Gòn chơi một ngày đi. Coi như con tiễn thầy về núi.

Thầy Bầy Ly quay qua rở Tấn.

- Anh Tấn có muốn đi chung với tụi tôi cho vui không?

Tấn lắc đầu.

- Dạ, con cũng muốn đi lắm, nhưng phải coi chừng thợ Thầy đi chơi với cô Đào cho vui đi.

Đào làm bộ lấy một cái cớ nói cho thầy Bầy Ly đỡ ngại.

- Để con dắt thầy lên chợ Sài Gòn cho biết chỗ mấy người thợ khắc tượng Phật bằng nanh heo. Mai một thầy khỏi phải nhờ vả ai nữa.

Thầy Bầy Ly khoái trí, cười hềnh hếch.

- Đúng rồi, đúng rồi, thầy đã muốn biết chỗ này từ lâu rồi, hôm nay tiện thể lên Sài Gòn phải tới đó mới được. Để thầy lấy chút tiền đem theo đã nhé.

Đào níu lấy tay thầy Bầy Ly nói:

- Khỏi, khỏi thầy ơi. Giờ cũng đã trễ rồi, chúng mình đi ngay cho kịp, không có tới nơi người ta về hết rồi lại uống công. Tiền bạc đâu có bao nhiêu đâu chứ, con có đây. Không để cho thầy Bầy Ly trả lời, Đào quay qua Tấn nói ngay:

- Vậy thầy trò tụi tôi đi nhé anh Tấn. Khi nào anh lo xong vụ thầy thợ, chúng mình đi chơi một chuyến nhé. Tấn mỉm cười, nhìn Đào kéo thầy Bầy Ly ra cửa. Lúc ấy cũng có một chiếc xe taxi vừa chạy tới. Đào đưa tay ngoắc và cả hai người lên xe. Chỉ cho xe chạy tới chợ Bến Thành, đậu lại ngay bến xe buýt, Đào dắt thầy Bầy Ly băng ngang qua đường nơi hàng quán san sát dọc theo hai lề đường. Ở đây có mấy ông thợ trải cái chiếu nho nhỏ ngồi khắc tượng Phật bằng nanh heo rừng cho khách hàng.

Thầy Bầy Ly mừng rỡ được thấy tận mắt những người thợ khắc tượng Phật. Từ hồi nào tới giờ, ông chỉ nghe nói và nhờ vả đệ tử lên Sài Gòn mua dùm. Nay đã biết chỗ, ông vội vàng ngồi xà xuống bên cạnh một ông thợ, hỏi:

- Bác làm ở đây lâu chưa?

- Dạ, cũng hơn mười năm rồi ông.

- Tôi muốn mua mộtmớ chừng vài chục ông phật bằng nanh heo để cho đệ tử, ông làm chừng bao lâu?

Bác thợ dừng tay, kéo chiếc kính trắng xuống, nhìn người khách như dò xét.

- Thầy từ đâu lên Sài Gòn vậy?

- A, tôi ở Thất Sơn.

Bác thợ lấy cái túi vải để bên cạnh, trải tờ báo ra trước mặt, dốc ngược chiếc túi nhỏ. Cả trăm tượng phật nhỏ nhắn, đủ kiểu tràn ra mặt báo.

- Thầy ở xa à. Vậy thì tôi còn một mớ đây, thầy có thể lấy liền được. Từ từ tôi làm cái khác cho người ta cũng không sao.

Thầy Bẩy Ly mừng rỡ, lấy từng chiếc tượng phật, dơ lên ngắm nghía

- Bác thợ khắc khéo thực. Coi này, đẹp ghê vậy đó.

- Nanh heo đâu mà bác có nhiều quá vậy nè.

Người thợ khắc tượng mỉm cười.

- Làm gì có nanh heo mà khắc cả ký lô như thế này được. Tại thầy không biết. Tất cả các tượng Phật nói là khắc bằng nanh heo rừng, thực ra là răng con cá Cúi thôi. Vì nanh heo rất khô, dù có thứ thật chẳng nữa mình khắc . cũng rất chậm và dễ bị bể lăm.

Thầy Bẩy Ly cầm một chiếc tượng Phật, ngơ ngác hỏi:

- Thì ra nó không phải là nanh heo rừng à. Tôi thấy có khác gì nanh heo rừng đâu.

Vừa nói, thầy Bẩy Ly vừa lôi ra một tượng Phật nho nhỏ trong mình để cạnh

cái tượng của bác thợ khắc để so sánh. Bác thợ khắc tượng liếc qua bức tượng của thầy Bầy Ly, cười hì hì.

Tượng Phật của thầy cũng bằng rằng con cá Cúi chứ nanh heo rừng cái gì~ làm sao mà không giống nhau được. Đào cũng thấy lạ, nàng ngồi xuống cạnh thầy Bầy Ly rồi hỏi bác thợ.

- Thế ra không có bức tượng nào bằng nanh heo rừng thực sao bác?

Bác thợ thực thà, nói:

- Có chứ, nhưng mà để tôi cho thầy và cô đây coi.

Nối xong ông móc trong một chiếc túi vải khác ra mấy

rượng Phật nhỏ hơn thứ thầy Bầy Ly đang cầm, nói:

- Đây là tượng Phật khắc bằng nanh heo rừng thứ thiệt.

Thầy và cô coi đâu có đẹp bằng rằng con cá Cúi. Hơn nữa, nó có sọc và có sớ rất dễ mẽ nữa. Dù cho thầy bà có thích thì cũng không dám sên phép vô loại này, vì khi đệ tử mình đeo tượng Phật mà dưng không bị mé một miếng thì nguy to. Thầy Bầy Ly cầm chiếc tượng Phật bằng nanh heo rừng, tần ngần nói:

- Hèn gì, hồi trước tới giờ tôi thấy thứ này cũng không dám sên phép vì cho là nanh heo rừng non. Còn cái thứ tượng Phật bằng rằng con cá Cúi này lại ngỡ là nanh heo rừng già, nên mình mới sai. Ai ngờ bây giờ mới biết.

Bác thợ khắc mỉm cười nói:

- Phép là phép. Dù thầy có sên vô rằng cá Cúi hay nanh heo rừng cũng giống nhau thôi. Ăn thua là phép của thầy có linh nghiệm hay không mà thôi. .

Thầy Bầy Ly có vẻ đắc ý.

- Bác thợ nói đúng, hồi nào tới giờ, tôi đâu biết mình sai rằng cá Cúi, những đệ tử tôi mang tượng Phật có sên phép của tôi vẫn linh ứng như thường.

Đào nhìn chiếc tượng Phật trong tay thầy Bấy Ly nói:

- Nhưng thưa thầy, cái tượng của thầy nó lên nước đỏ ao, còn tượng của bác thợ trắng bóc như thế kia cơ mà.

Bác thợ khắc tượng cười, nói:

- Tại cô không biết, cả nanh heo nung và răng cá Cúi đều không có thể lên nước đỏ ao như chiếc tượng của ông thầy này đâu. Dù cho người mang nó có đeo bao lâu thì nó cũng trắng bóc à. .

- Thế tại sao tượng của thầy tôi lại lên nước đỏ ao như vậy được?

Bác thợ khắc tượng vẫn cười hì hì, nói:

- Đó là măn mung nghề nghiệp thôi, để tôi chỉ cách cho thầy và cô đây làm cho tượng lên nước đỏ ao cho coi nhé.

Đào thích thú nói: .

- Dạ, dạ, bác làm cho thầy trò tôi coi đi.

Bác thợ khắc tượng lấy ra một hộp dầu cù là con hổ, lấy một 'tượng Phật ẩn vô giữa hộp ngấp trong chất dầu. Bác đốt một cây đèn cầy lên, lấy cái kềm cặp vô hộp dầu cù là con hổ có ngâm tượng Phật trong đó rồi hơ lên trên ngọn lửa. Chỉ một lúc sau, dầu chảy ra thành nước sóng sánh. Độ mười lăm phút sau, bác bỏ hộp dầu xuống, khều tượng Phật ngâm trong đó ra. Kỳ diệu thay, bức tượng đã có màu đỏ ao không thua gì bức tượng của thầy Bấy Ly đang cầm trên tay. Thầy Bấy Ly thấy vậy khoái trí, vỗ vô đùi đến đét một phát, nói lớn:

- Con dĩ bà nó, thì ra từ hồi nào tới giờ mình bị gạt, rồi mình lại gạt lại đệ tử mình mà không biết.

Đào luồn tay véo nhẹ vô lưng thầy Bấy Ly. Ông biết ngay nàng nhắc khéo ông đừng la lớn quá. Ông quay qua nàng cười hề hề như hiểu biết. Giọng ông nhỏ lại như để liếm láp câu nói vô ý tứ trước:

- Hôm nay mình học được một mối. Bác thợ này tử tế thực không có dấu nghề chút nào. Vậy bác để cho tôi hai chục tượng Phật đi, bao nhiêu đó bác.

Bác khắc tượng lấy mảnh giấy báo, đếm và gói mớ tượng lại, nói giá cả xong đưa gói tượng Phật cho thầy Bấy Ly. Thầy Bấy Ly há hốc miệng, hỏi:

- Bác có tính lộn không đó.

Bác thợ khắc tượng lại tượng thầy Bấy Ly chề đắt nên xuống giọng:

-Tôi thấy thầy từ xa tới nên không dám nói thách đâu. Hơn nữa, bán cho thầy bà mình còn phải giữ khách chứ không dám đập đổ mà. Thầy tin tôi đi.

Thầy Bấy Ly cười hề hề, nói:

- Bác tưởng tôi chề mắc hả, tôi thấy bác tính rẻ quá lại tưởng bác ưnh lộn nên hỏi lại. Bởi vì tôi thường nhờ mấy thằng đệ tử tôi mua dùm. Giá tiền bác tính tôi hai chục tượng, không bằng phân nửa chúng nó mua cho tôi một bức tượng. Con dĩ bà nó, thầy trò mà chúng nó cũng chơi mình.

Đào thấy thầy Bấy Ly lại chửi thề, nàng lại véo nhẹ vô lưng thầy, không cho bác khắc tượng thấy. Thầy Bấy Ly lại nhìn Đào cười như để khoả lấp cái tật chửi thề của mình. Ông chỉ mớ tượng Phật còn lại trên tờ báo, vui vẻ nói:

- Vậy bác bán cho tôi hết cái đám này đi nhe.

Rồi ông quay qua Đào nói liền:

- Chút nữa mình đi mua ít hộp dầu cù là con hổ nữa là con dĩ...

Đào lại thấy thầy bầy Ly chửi thề, nàng vội vàng hích mạnh cùi trỏ vô hông ông, làm ông ngưng ngang câu nói, cười hành hạnh.

Bác thợ khắc tượng vớ được mối hời, vui vẻ ra mặt. Có lẽ bác cũng chẳng để ý gì tới ngôn ngữ giang hồ của ông thầy già tnlốc mặt. Vì trong giới bùa ngải, bác đã gặp cả ngàn người bàng môn tả đạo, ăn tục nói phét, lừa gạt, làm tiền, đầu trộm đuôi cướp, nên cái ngôn ngữ đó cũng chẳng lấy gì làm lạ. Bác lật đật

đếm và gói hết mớ tượng Phật vô giấy báo trao cho thầy Bấy Ly. Sự thực, hàng ngày ra đây ngồi khắc tượng, bác đâu có bán được bao nhiêu. Mỗi ngày bán được một hai tượng Phật, không đủ tiền đóng gạo nuôi bảy con gần chục đứa. Bởi vậy, bác mới phải làm thực nhiều để đem bán ký cho đám con buôn từ Thái Lan qua mua với giá rẻ mạt. Bác bán được mớ tượng này cho thầy Bấy Ly với giá gần gấp mười lần cho đám con buôn ngoại quốc nên mặt mày hớn hở.

Thầy Bấy Ly cũng vui vẻ, quên cả giữ ý tứ, cầm gói tượng Phật, nắm tay Đào xuôi theo dòng người đi về hướng đường Trần Hưng Đạo.

Như đã có chủ tâm từ trước, Đào dẫn thầy Bấy Ly đi mua lòng vòng đủ các thứ ông thích rồi gọi xe Taxi đưa ông tới thẳng nhà tắm hơi của Lý. Để sửa soạn tinh thần cho ông, ngồi trên xe Taxi, Đào làm bộ ngồi thực sát, tình tứ hỏi nhỏ nhỏ:

- Đi bộ từ này tới giờ thầy cô mệt không?

Thầy Bấy Ly mỉm cười, quay qua nhìn Đào, trả lời:

- Cũng hơi mệt, nhưng mà vui lắm.

Đào làm bộ hơi cúi mình về phía trước, nàng nhìn ngay thấy ánh mắt thèm thuồng của ông nhìn qua cổ áo vô khoảng da trần trước ngực nàng. Đào hơi lắc mình cho bộ ngực rung rinh khiêu gợi rồi ngồi thẳng người, vươn vai, hơi ngả mình ra phía sau cho bộ ngực vĩ đại của nàng ưỡn ra phía trước. Bất chợt nàng quay qua nhìn thẳng vô mắt thầy Bấy Ly, nhoẻn một nụ cười thực đả thối và đặt một tay lên đùi ông xoa nhè nhẹ.

Thầy Bấy Ly hiểu ngay những cử chỉ mời mọc của Đào, ông miễn lấy tay nàng không chút ngượng ngập. Đào kéo tay ông luồn qua vạt áo dài của nàng, đặt bàn tay ngay vô chỗ nàng biết ông muốn lần tới. Bàn tay thầy Bấy Ly hoạt động ngay, Đào đã quá quen với những cử chỉ này nên nàng biết chắc thân thể ông bây giờ đang nóng bỏng và ham muốn cùng cực. Nàng ghé sát miệng vô tai thầy Bấy Ly

thì thầm:

- Con biết có một chỗ này vui lắm, thầy có muốn tới đó chơi không?

Thầy Bầy Ly cười hề hề, gật đầu lia lịa.

- Muốn chứ, muốn chứ...

Nhà con Lý đó, thầy còn nhớ không.

- A, cô Lý dẫn Đào tới nhà tôi đó mà, quên thế nào được!

- Thầy cho nó chậu ngải làm ăn, bây giờ tốt ghê đi. Phải rồi, cô ta có thỉnh của tôi một "CụmNàngHuệ" trắng, cho cái nhà tắm hơi gì gì đó mà.

- Dạ, để con đưa thầy tới đó gặp nó, chắc chắn cô nàng mừng ghê lắm.

- Phải đó, cũng lâu bọn không thấy cô ta đi Thất Sơn rồi. Mình lên đây cũng thăm nó một chút cho phải nhể. Đào mỉm cười, bàn tay nàng cũng đã đút vô túi quần ông, luồn lên trên. Hơn ai hết, nàng hiểu chữ "thăm" của thầy Bầy Ly như thế nào. Da thịt ông đã cương cứng, không hiểu chút nữa tới nơi, ông có thể đi đứng hàng hoàng được không, hay là phải chờ cho cơ hoà dịu xuống mới bước đi bình thường được.

- À con Lý nó cũng nhắc thầy luôn đó chứ. Nhưng bận buôn bán quá nên không đi đâu được thôi. Cô nàng cũng mê thầy lắm đó.

Thầy Bầy Ly cười hình hích thích thú, ông nhớ tới thân hình đầy đà của Lý còn to lớn hơn Đào nhiều. Có lẽ Lý phải thua Đào tới năm bảy tuổi chứ không vừa, nhưng không hiểu sao cái gì cũng to lớn vĩ đại quá khổ như vậy. Người ngợm gì mà nung núc chỗ nào cũng thịt là thịt. Cái mông cô nàng nếu lạng ra phải cả rổ thịt chứ không phải ít Những lần đi Thất Sơn, cô ta ôm gọn ông trong vòng mà tay muốn nghệt thờ.

Xe vừa đậu trước cửa nhà, Đào biết từ trước thế nào thầy Bầy Ly cũng không đi đứng tự nhiên như bình thường được Lưng ông khom khom, may là ông bận áo sơ mi bỏ ngoài nên vạt áo che phần độn cứng bên trong quần. Đào muốn cho ông tự nhiên nên nàng bước lên đi phía trước, làm như không biết gì tới cái khó xử của ông bây giờ. Vô tiệm tắm hơi của Lý phải qua hai ba lần cửa, đó cũng là những biện pháp an toàn của một cơ sở làm ăn theo loại này. Có lần

Lý bảo; nàng đã cẩn thận như vậy mà cũng đã bị tụi lính kín mò lên tới nơi, hết hết mấy cô gái đang làm ăn với khách. Lần ấy Lý đã phải tiêu một số tiền lớn cho đủ loại người. Lý ngạc nhiên tới sửng sờ khi mở cửa thấy Đào và thầy Bảy Ly. nàng lật đật kéo cả hai người vô phòng riêng.

- Trời ơi, gặp thầy con mừng quá đi. Thầy lên Sài gòn hồi nào vậy. Có ở đây chơi lâu không. Thầy đi đường có mệt không. Thầy thấy Saigon có vui không. Thầy ở lại nhà con chơi vài hôm hãy về nhe thầy.

Đào phát mạnh vô hông Lý, la lên:

- Mày làm cái gì mà hỏi một hơi một hồi vậy. Có để cho thầy thở không mày!

Lý cười hành hạch, đóng cửa phòng lại rồi quay qua ôm chầm lấy thầy Bảy Ly, xiết thực chặt trong vòng tay hộ pháp của nàng, miệng rít lên:

- Con nhớ thầy quá đi, thầy có biết không?

Đào đứng cạnh cười hì hì:

- Mày coi chừng làm ông nghet thở bây giờ đó.

Nói xong nàng làm bộ đi ra phía cửa sổ nhìn xuống đường vì vừa thấy tay Lý luồn vô thắt lưng quần thầy Bảy Ly. Nàng biết tánh Lý, con nhỏ này đã muốn moi chài ai là y bất kể trời đất là gì. Hơn nữa, thầy Bảy Ly đã đề nó ra cả chục lần rồi chứ có lạ lùng gì đâu. Đào cũng biết là thầy Bảy Ly đã bị kích thích cực độ ngay trên xe Taxi, nhưng thầy không dám ngọ nguậy gì nhiều vì dù sao phía trước vẫn còn anh tài xế xa lạ. Nay trong căn phòng cửa đóng then cài này, lại chỉ có Đào và Lý thì thầy còn ngại ngùng gì nữa. Cả hai cũng lại biết nhau quá rồi, chứ có đứa nào che dấu gì đứa nào đâu.

Khi thấy tay Lý mò xuống dưới, thầy Bảy Ly đưa tay nới lỏng thắt lưng. Chiếc quần tây rộng thùng thình tuột xuống chân nhẹ nhàng làm bàn tay Lý vùng vẫy thực dễ dàng. Chỉ một lúc sau, khi Đào quay lại thì cả hai người đã trần truồng lẫn lộn trên sàn nhà. Nàng cười khúc khích, tuột nhanh quần áo ngồi xuống cạnh hai người. Bộ ngực vĩ đại của Đào đã lớn mà bây giờ ngồi bên cạnh Lý nàng thấy chẳng thấm thía bào đâu. Cô nàng đang chòm người trên mình thầy Bảy Ly để bộ ngực trắng ngần đang đưa trước mặt thầy theo nhịp

lắc lư của cả một khối thịt nặng trên trăm ký. Mắt thầy Bảy Ly nhìn đắm đắm vô bộ ngực trần trụi của Lý trước mặt, miệng ông há hốc.

Đào luồn một chân dưới đầu ông, để ông gối trên đùi nàng, chân kia nàng co lên kẹp lại thực gọn. Thầy Bảy Lý vòng tay ôm lấy lưng Đào ghì lại thực chặt, chưa bao giờ ông được cả hai người con gái ôm ấp một lần như thế này, người ông tê đi...

Chương 8

Hương không ngờ cuộc đời nàng lại có thể đổi thay mau mắn như vậy. Nàng nhớ cái đêm thầy Bầy Ly nhát ma đè nàng ra thật tức cười. Sau này chính ông thầy phải gió đó lại kể hết sự thực cho nàng nghe.

Bây giờ Hương đã lộn xáo, trong khi Tấn còn lui cui cùng thầy Hai Cơ xây cất chiếc am thì nàng đã nghiễm nhiên có thể sai khiến con Hắc Xà một cách thuần thục. Chính thầy Bầy Ly cũng không ngờ được sự tiến bộ kỳ lạ của nàng. Không hiểu có phải con Hắc Xà này là con đực, nên nó thích hơi đàn bà hay không, mà bây giờ chỉ có Hương mới có thể sai khiến nó được. Còn thầy Bầy Ly, dù nó không có phản ứng gì khi gặp ông, khi ông gọi nó, bắt ẵm, niệm chú, cho ăn hay làm bất cứ cái gì, nó cũng cứ trơ trơ giương cặp mắt đỏ ao ra nhìn, như ké xa lạ.

Còn Hương thì khác hẳn; bây giờ nàng chẳng cần niệm chú, bắt ẵm gì nữa; nàng chỉ cần huýt sáo một tiếng là con Hắc Xà ngóc đầu dậy rồi. Bây giờ con Hắc Xà đã ở dưới giếng, chính tay thầy Bầy Ly và Hương đã tự khai nắp miệng giếng, thọc một cây cừ dài tới tận đáy giếng làm thang cho con Hắc Xà leo lên, và đổ xuống giếng cả chục cặp cá trê còn thực khỏe và lớn đại. Cứ tối tối, Hương lại cởi hết quần áo, gọi con Hắc Xà lên cho nó cuốn quanh mình nàng và cho ăn hết một củ Ngải Thâm. Bây giờ, việc này Hương làm một mình hết sức thuần thục và thích thú.

Cái may mắn cho nàng là căn nhà tắm lại sát ngay bên giếng, nên khi Hương cho trổ một cái cửa ra vào nho nhỏ từ phòng tắm ra phía sau là đụng ngay miệng giếng. Bởi vậy cứ tối tối, Hương làm bộ đi tắm, nàng mở cửa sau, gọi con Hắc Xà lên là có thể cho nó ăn ngay.

Một điều thích thú nữa là khi làm bộ tắm rửa, nàng đã trần truồng một cách thoải mái để con Hắc Xà cuốn quanh mình. Khi ấy Hương còn sôi nước ào ào, tắm rửa luôn cả cho con Hắc Xà nữa. Phải nói, bây giờ nàng chăm nom con Hắc Xà như đứa con ruột nàng vậy. Nhất là bào thai trong bụng nàng đã bị thầy Bầy Ly trục ra luyện Thiên Linh Cái rồi, nên nàng đã dành trọn vẹn tình thương của mình cho con Hắc Xà này.

Hương cũng không ngờ thầy Bầy Ly lại là một thầy thuốc giỏi như vậy. Ông chỉ hốt cho nàng một thang thuốc, uống vô chưa đầy nửa giờ, cái thai đã chui ra

cấp kỳ mà không hành hạ gì nàng cả. Hơn thế nữa, ông đã cho nàng vài chục viên thuốc tể, để mỗi ngày uống vài viên nên sức khoẻ nàng coi bộ còn khá hơn khi đang mang bào thai nữa. Trong những ngày vừa qua, cũng may Tấn không để ý gì tới nàng, vì anh còn buồn rầu việc cha mẹ mới mất, và lại có thầy Bầy Ly và thầy Hai Cơ kè kè bên cạnh nên Tấn cũng không nghĩ tới chuyện đòi hỏi xác thịt với Hương. Cũng vì vậy mà không ai biết thân thể Hương vừa trải qua một thời kỳ biến đổi. Nhưng cho tới hôm nay, có thể nói từ thể xác tới tinh thần, Hương đều đổi mới. Bây giờ nàng là một cô gái thật cứng cỏi.

Với bề ngoài, người Hương hơi nhỏ đi, nhưng da thịt săn cứng, không một chút mỡ dư thừa. Hình như da nàng hơi xạm lại, không hiểu có phải ảnh hưởng ngậm Ngải Thâm cả tháng nay cho con Hắc Xà ăn hay không mà ai cũng thấy da Hương trở nên màu bánh mật thực rõ ràng, lúc nào trông cũng như người mới phơi nắng. Còn trong con người nàng, bây giờ không phải là một cô gái như xưa, nghe tiếng mèo kêu là run, nhìn thấy bóng đêm cũng sợ nữa. Hương ngày hôm nay là cô gái tối tối trần truồng, ôm ấp một con rắn khổng lồ nhưng người tình của loài dã thú tinh khôn kỳ dị này.

Chỉ có điều, những việc nàng đang làm không ai biết ngoài thầy Bầy Ly. Nhưng với ông thầy này, ngoài sự liên hệ về xác thịt với nàng, còn có cả những sự đổi khác bất chính khác như trộm cắp kinh sách và nhờ nàng theo rình mò hành động của cả Tấn và thầy Hai Cơ nữa. Như vậy, cho tới nay, Hương tự nhiên trở thành một cao thủ trong thế giới bùa ngải mà không ai biết tới? Hương vẫn âm thầm tu luyện theo lời thầy Bầy Ly hướng dẫn. Và ngay trên nắp giếng, nàng cho trồng cả một vườn Ngải mà cũng chẳng ai để ý tới. Nơi đây, những cây Ngải Thâm được trồng nhiều hơn cả. Mặc dù cho tới hôm nay, nàng không còn cần Ngải Thâm nhiều như mấy tuần trước nữa.

Tối nay là con Hắc Xà được đúng sáu tháng. Trên trời, trăng tròn và sáng vằng vặc, ánh trăng trải đều trên cành cây ngọn cỏ một màu bàng bạc óng ả. Cây si bên cạnh giếng không biết ai trồng từ hồi nào mà cành lá xum xuê che khuất cả một khu nhà sau. Những rễ cây leo lằng nhằng từ trên thông xuống trông như những con rắn dài bám vào thân cây, xoắn xuýt lấy nhau.

Hương nhớ lại lời thầy Bầy Ly nói; khi con Hắc Xà được nửa năm, nàng có thể cho nó tự do đi lại, không cần phải đặt nắp giếng nữa. Vì khi đủ cứng cáp, đó chính là lúc cho nó một công việc làm và chắc chắn nó sẽ giúp nàng một tay

đắc lực.

Hương nhìn lên cây si, nàng chợt có ý nghĩ tại sao không cho con Hắc Xà này ẩn mình trên những tàng cây rậm rạp này có phải hay không. Hàng ngày nàng đã nhìn thấy rất nhiều hang ổ, khe kệt trên cây si cổ thụ này. Quả thực đây là chỗ lý tưởng cho con Hắc Xà và nàng tu luyện.

Hương hứng chí, mở nắp giếng, huýt sáo. Nàng nhìn thấy con Hắc Xà trườn mình, cuốn vô cây cừ leo lên miệng giếng nhanh như một luồng điện. Nàng không ngờ nó nhanh lạ như vậy. Đêm hôm thanh vắng, không một bóng người. Hồi này đang trong thời kỳ thiết quân luật nên giờ này không ai được phép ra ngoài đường. Hương nhìn cảnh vắng vẻ trong đêm tối, thích thú cởi bỏ quần áo. Đứng trần truồng dưới gốc si dơ hai tay đón con Hắc Xà đang mừng rỡ, rít lên nho nhỏ leo lên mình nàng.

Bây giờ nó nặng như một tảng đá, nhưng cả tháng nay, tối nào Hương cũng ôm ấp, vác nó trên vai, để nó cuốn quanh mình và đùa rồn với nó cả giờ nên vô tình giống như nàng đang tập tạ bằng một sinh vật sung vậy. Những bắp thịt trên cơ thể Hương đã đổi khác mà nàng không để ý tới. Cánh tay cũng như hai bắp chân cuộn cuộn khi nàng gồng mình lên. Bây giờ cả thân thể nàng không còn một chút mỡ dư thừa.

Con Hắc Xà vừa bò lên vai nàng, ngóc chiếc cổ thực dài nhìn lên cây si. Hương huýt một tiếng sáo chỉ tay lên cây nói nho nhỏ:

- Leo lên đó đi con, mày hãy tìm một chỗ nào núp cho tao không nhìn thấy mày đâu nữa, rồi ló cái đầu ra cho tao coi.

Con Hắc Xà lại rít lên nho nhỏ, phóng một cái sạt từ thân thể Hương bắn qua thân cây si, nó bám vô những rễ si, trườn mình lên trên thực lạ lùng. Chỉ vài giây sau, Hương không còn nhìn thấy nó đâu nữa.

Cho tới hôm nay Hương mới thấy được sự di chuyển thần tốc ở con rắn khổng lồ này. Bây giờ thân hình nó kenh càng chứ không nhỏ nhắn như hôm thầy Bẫy Ly mới mang lên đây nữa. Nó phải dài và to gấp hai lần hơn trước, và nhất là màu đen trên thân thể nó trở nên lóng lánh vì đã có lớp vẩy nhỏ lú nhú mọc lên khắp mình. Bỗng Hương nghe thấy tiếng khè khè, nàng nhìn lên. Trong ánh sáng mờ mờ ảm ảm, hiện hiện của những tàng cây si, nàng nhìn thấy hai

cặp mắt đỏ hồng như than, sáng rực lên như hai luồng hào quang rực lửa. Nếu nàng không nghe quen tiếng khè khè của con Hắc Xà cả tháng nay, chắc hẳn Hương sẽ khiếp đảm vì luồng ánh sáng rợn người đó. Nàng dơ cả hai tay về phía đó, miệng huýt sáo, tức thì con Hắc Xà ở trên cây trườn mình xuống cuốn lấy thân thể nàng ngay. Hương vuốt ve thân thể mát rười rượi của con vật, nói nho nhỏ:

- Này con, kể từ hôm nay trở đi, ta mở nắp giếng cho con muốn đi đâu thì đi, ngày cũng như đêm. Nhưng phải nhớ kỹ một điều là chỉ được lẩn quẩn quanh nhà thôi, vì ta luôn luôn cần có con bên mình. Điều tối kỵ là không được cho bất cứ ai nhìn thấy con cả ngày cũng như đêm, có như vậy chúng mình mới có thể sống ở đây lâu được.

Con Hắc Xà lại rít lên nho nhỏ những tiếng như mừng rỡ. Cái đầu nó lắc lư và áp sát vô má Hương. Cử chỉ này nó luôn luôn làm khi ưng ý và thích thú một điều gì. Hương ôm chặt và siết cứng thân thể con Hắc Xà vô da thịt mình. Những cảm giác lâng lâng chạy dài theo thân thể khi chiếc đuôi con vật cọ nhẹ vô giữa hai đùi nàng. Hương rên lên nho nhỏ:

- Hắc Xà ơi, chúng mình sẽ sống với nhau mãi mãi nhe cưng.

Nàng nhét vô miệng nó ba củ Ngải Thâm thực lớn. Đây là lần đầu tiên số lượng ngải được tăng lên, và kể từ hôm nay, mỗi tuần nó chỉ cần ăn ngải có một lần. Bỗng có ai bật đèn trong phòng trên. Hương vội vàng buông con Hắc Xà ra, la lên nho nhỏ:

- Trốn đi con, đừng để ai nhìn thấy nhé.

Con Hắc Xà trườn mình tuột khỏi thân thể Hương thực nhanh. Nó lao mình lên cây si biển đi trong nháy mắt. Hương cũng vội vàng nhặt quần áo lên, chạy vô buồng tắm làm bộ sôi nước ào ào. Có tiếng Tấn ở ngoài:

- Hương đang tắm hả, sao em không bật đèn lên.

Giọng nói của Tấn đượm vé nghi ngờ. Hương linh cảm ngay được tiếng nói ấy. Nàng mở cửa ngay và kéo Tấn vô trong. Khi đi ngủ, Tấn luôn luôn chỉ mặc một chiếc quần đùi, bởi vậy khi Hương kéo chàng vô trong phòng tắm, ôm chặt lấy Tấn làm da thịt hai người cọ sát vô nhau ngay Tấn chưa kịp nói gì thì miệng

Hương đã ngậm cứng lấy mồm chàng. Bộ ngực vun đầy của nàng ép chặt vô ngực Tấn, chàng cảm thấy ngay vòng tay đam mê của nàng rực lửa yêu đương.

-Anh thấy hình như tối nào em cũng tắm phải không?

Hương lấy giọng thực nũng nịu, nói trong hơi thở:

- Anh còn phải hỏi nữa sao, có biết tại sao không?

- Tại sao vậy?

Hương nói dối thực dễ dàng. Nàng thì thầm bên tai Tấn:

- Anh có biết rằng dù đêm lạnh lẽo, dù nước mát như băng này cũng không làm cho em dập được lòng mong nhớ anh như lửa cháy bùng bùng trong lòng em hay không. Đừng bỏ bê em nữa nhe anh.

Nghe Hương nói, lòng Tấn tự nhiên thấy nôn nao kỳ lạ. Chàng ghì thực chặt tấm thân nóng bỏng của nàng trong vòng tay đam mê. Chàng không ngờ vì mãi mê xây am, luyện bùa mà quên đi người yêu bé nhỏ sống kề cận ngay bên mình. Tiếng Hương lại thì thầm bên tai chàng:

- Mình ra ngoài gốc cây si ngắm trăng nghe anh.

Tấn ưng thuận ngay, chàng bỗng hẫng Hương trên tay, bế ra ngoài sân và cả hai ngồi dưới gốc cây si ân ái. Hôm nay chiếc am kể như cũng đã tạm xong, nhưng còn bàn thờ phải chờ ngày tháng tốt mới có thể rước vong linh các chư vị Phật Tổ về thờ phượng được. Mặc dù như vậy, hàng ngày thầy Hai Cơ cũng đã chỉ cho chàng biết bao nhiêu là kinh sách. Ông trù tính khi nơi thờ phượng của Tấn xong xuôi là trở về hang động tu luyện ngay. Kể ra lên Sài Gòn cũng khá lâu rồi. Căn bản về bùa ngải Tấn cũng đã biết nhiều. Chàng có kiến thức về văn hoá khá cao nên sự hấp thụ kinh sách không khó khăn gì như các đệ tử vùng thôn quê theo ông từ trước tới nay.

Hơn thế nữa, cũng vì cha Tấn là người anh em đồng đạo mà thầy Hai Cơ đã tận tình chỉ dạy hết sở trường cho Tấn. Dù chàng chưa luyện tập bao nhiêu, nhưng cũng là tay có bản lĩnh rồi. Có một điều chính thầy Hai Cơ cũng không

biết; chiếc bùa ông xăm cho Tấn trên ngực chàng từ hồi còn nhỏ đã tự khai mở khi Nhung và Liên tới tấn công chàng và Hương tới hôm nào.

Đây là một loại Bùa Ma linh ứng vô cùng. Tuy nhiên, trong tất cả sách vở mọi "thầy bà" đều ghi đó là Bùa Thần, vì sợ người ngoài đọc được. Đánh giá trị môn phái là loài bàng môn tả đạo? Thầy Hai Cơ đã rất khổ tâm vì điều này, vì không hiểu sao lần trong biết bao nhiêu kinh Phật, sách Thánh, trong môn phái các bậc tổ sư lại truyền cho các đệ tử một Pháp Môn trong ma giới này.

Cũng vì thế mà chẳng bao giờ ông rờ tới chiếc bùa này. Duy chỉ có một lần, ba Tấn đã cố gắng nài ông xăm chiếc bùa này lên ngực Tấn và luyện phép Bùa Ma ngay trên da thịt chàng. Về sau này ông mới biết; Ba Tấn đã vượt ra khỏi môn qui mà chỉ luyện chiếc bùa này với ý định dùng Bùa Ma cải thiên mệnh! Bây giờ ông đã phải trả giá những gì ông đã làm.

Còn Tấn chỉ là người thừa hưởng, mà thực sự chàng cũng chẳng hiểu gì về chiếc bùa trên ngực mình, vì cứ đinh ninh đó là Bùa Thần, như trong sách vở của cha chàng để lại. Tai hại hơn nữa, thầy Hai Cơ vì có mặc cảm với Bùa Ma nên ông đã không nhắc nhở gì tới cái bùa trên ngực Tấn cả. Cũng vì vậy mà tối nay, một trang sử đen tối nhất trong thế giới bùa ngải được mở ra, ngay bên dưới gốc cây si khi Hương kéo Tấn ra ngoài, vừa làm tình vừa ngắm trăng.

Tai hại nhất là Hương đã có chủ ý muốn moi móc sự hiểu biết của Tấn về bùa ngải, nên nàng vừa ân ái vừa dò hỏi. Cũng vừa lúc Tấn nằm ngửa trong tay nàng, Hương vỗ vào chiếc Bùa Ma nói:

- Anh còn nhớ hôm chiếc bùa này cứu mạng mình tối hôm đó không?

Tấn mỉm cười thích thú.

- Nếu không có nó thì tại mình làm gì còn sống tới

ngày nay và được cả thầy Bảy Ly lẫn thầy Hai Cơ tới đây lo lắng cho chúng mình chứ.

Hương vuốt nhẹ nhẹ lên ngực Tấn nói:

- Anh còn nhớ khi anh tìm được câu chú trong cuốn sách của cha anh để lại về

chiếc bùa này, khi đọc lên, hào quang chiếu sáng ngời phải không.

- Ừ, cũng vì thế mà chúng mình tìm được thầy Hai Cơ chứ đâu.

Nhân đêm tối, bây giờ anh thử đọc lại thử xem còn linh nghiệm hay không.

- Ừ phải đó, để anh đọc xem sao. Từ hôm thầy Hai Cơ lên đây tới giờ, chẳng bao giờ thầy ấy chỉ cái gì cho anh về chiếc bùa này cả. Mình phải thử mới được.

Nói xong, Tấn đọc chú của Bùa Ma ngay. Chiếc bùa từ từ sáng lên như được viết bằng chất lân tinh trong đêm tối. Ánh trắng chiếu vô ngực chàng lại càng làm cho đạo bùa rực rỡ hơn bao giờ hết. Tấn vẫn cứ niệm chú. Bây giờ chàng hiểu là bất cứ một chữ bùa nào khi luyện cũng phải ít nhất niệm đủ ba mươi sáu lần. Nhưng chàng có biết đâu, khi niệm câu Ma Chú của chiếc Bùa Ma này đủ ba mươi sáu lần, có nghĩa là chàng đã chiêu dụ đủ ba mươi sáu động Thiên Ma nhập thể và tự nhiên chiếc bùa phát ra một đạo hào quang sáng như ban ngày, rực rỡ cả một vùng làm cả hai cùng hoảng hốt. "

Một điều kinh thiên động địa khác xảy ra ngay trên đầu hai người. Vì con Hắc Xà là loài linh vật, nó đang núp trên cây si, khi thấy hào quang của đạo Bùa Ma từ ngực Tấn chiếu lên, nó đã há miệng thụt hếtma khícủa đạo hào quang này vô miệng. Ánh mắt đỏ ao như máu của nó lập tức biến thành xanh lè thật khủng khiếp và nó rít lên vui mừng tới tột độ, vì hiểu là bản thể nó đã tự nhập ma giới bằng những sinh vật khác phải tu luyện hàng ngàn năm?

o o o

Thầy Hai Cơ và thầy Bẩy Ly cùng vùng dậy vì tiếng rít kinh hồn đó. Hai người chạy ra sân thì gặp Tấn và Hương cũng hoảng hốt đưa nhau chạy vào nhà. Hương đã vội vàng mặc quần áo vô, nhưng còn Tấn chỉ có chiếc quần đùi. Thầy Bẩy Ly lụp chụp hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

Tấn ngơ ngác trả lời:

- Con cũng không biết nữa.

Thầy Hai Cơ không nói năng gì, đưa tay bấm quẻ. Bỗng ông xanh mặt, run run nói:

- Là quẻ Ma Giới Khai Môn?

Không hên mà cả Tấn và thầy Bầy Ly cùng lập lại một lượt.

- Quẻ Ma Giới Khai Môn?

Trong thế giới bùa ngải, quẻ Ma Giới Khai Môn là một quẻ tối kỵ, trong đó gồm toàn những sự việc như: lừa thầy phản bạn, khinh sư diệt tổ, hiếp dân, cướp của, giết người vv. Khi nào bấm quẻ mà ra cái thứ này là thế nào cũng xảy ra nhiều chuyện lớn.

Thầy Hai Cơ run run nói:

- May mà mình nghe tiếng chúng nó, nếu không tai họa xảy tới không biết đâu mà lường.

Tấn lo lắng hỏi:

- Thưa thầy bây giờ mình phải làm sao?

Thầy Hai Cơ thủng thảng đi vô nhà, trên trán ông những vết nhăn như nhú lại, chứng tỏ ông đang suy nghĩ tới một vấn đề nan giải.

- Tôi tính chờ ngày mình thỉnh được ít cốt tượng Phật Tổ, rồi thủng thảng mình làm lễ thỉnh chư vị về đây thờ phụng. Nhưng bây giờ không còn thì giờ nữa rồi. Khuya nay ma giới lộng hành, chúng mình nhất định phải làm cùng ngày mới có thể lấn áp được tội nó.

Hương không hiểu thầy Hai Cơ nói gì, nàng thắc mắc:

- Thầy đã nói mình phải chờ ngày tốt để thỉnh tượng chư vị Phật Tổ về thờ, sao lại làm ngay là thế nào. Hơn nữa, con thấy chiếc am chỉ mới có xong phần xây cất, còn sơn quét chưa có gì cả thì làm thế nào đây.

Thầy Hai Cơ gật đầu, nói:

- Đúng vậy, ngày hôm nay là ngày tốt nhất trong năm để khai môn. Bởi vậy tội ma quỷ chúng nó mới lộng hành. Nhưng chúng khác mình là lấy giờ âm, còn mình phải chọn giờ dương. Nghĩa là đứng Ngọ là mình phải lập thành trận thể trấn ếm cần khôn bát quái và ngũ hành để thiết lập thiên la địa võng mà trừ tội yêu ma này, vì như thế mình mới nắm được thiên thời địa lợi trấn áp tội nó.

Thầy Bảy Ly hỏi:

- Thầy nhắm từ bây giờ tới đứng Ngọ, chúng mình có làm xong những điều mong ước không?

Tấn cũng nói thêm vô:

- Dạ, thưa thầy đứng Ngọ ngày mai là mười hai giờ trưa. Như vậy chúng mình phải làm những gì cho kịp đây. Trong am chỉ có cái bàn thờ trơ vơ, chưa sơn, chưa phết, lại chẳng có một tượng ảnh nào thì mình làm gì được chứ?

Thầy Hai Cơ nói:

- Không sao, sơn đỏ chúng ta đã mua từ trước rồi. Bây giờ tôi chỉ cần một giải lụa đen nữa là xong.

Hương cười hì hì:

- Nếu vậy có gì nữa mà phải lo chứ, kể như xong rồi.

Đến sáng sớm mai con ra chợ mua mấy thước lụa đen có khó gì đâu.

Thầy Hai Cơ gật đầu.

Đúng sáng sớm hôm sau, Hương ra chợ mua ngay ba thước sáu lụa đen khổ lớn. Nhờ mấy người thợ may viên và hai đầu cố chỗ xỏ hai khúc cây tròn hẵn hoi. Phải nhớ là chiều rộng khổ lụa càng lớn càng tốt, không được nổi, có bao nhiêu hay bao nhiêu. Nhưng chiều dài bắt buộc phải đo đúng từ trên xuống dưới là ba thước sáu, không được hơn kém một phân nào đó.

Nói với Hương xong, thầy Hai Cơ quay sang bảo Tấn:

- Bây giờ con đem hết sơn đỏ vô trong am, chúng ta bốn người hè nhau sơn các bức tường và bàn thờ nội đêm nay cho tới sáng mới kịp khô mà khai trận đúng Ngọ được.

Hương hí hửng cười khì khì.

- Vui quá chúng ta làm ngay bây giờ phải không.

Lúc ấy Đào cũng đang cười hì hì, sung sướng vì Nhung đang trao cho nàng một bó bạc. Đã hơn nửa đêm rồi, nàng còn đùa rồn với Nhung và Liên. Đào không ngờ lại có một môn phái giàu có và đầy quyền phép tới như vậy hoạt động ngay giữa Sài gòn này. Quả thực so sánh những gì thầy Bảy Ly cho nàng và những gì Nhung và Liên ban phát cho Đào đã quá chênh lệch. Một đẳng thì phải dùng bùa mê thuốc lú mỗi chài đàn ông để lấy tiền. Còn một đẳng thì có tiền sẵn để sai khiến đàn ông. Nhưng chỉ có một điều Đào không hiểu nổi là tại sao hai cô gái tài sắc này kỵ đàn ông như vậy. Họ muốn dùng tay nàng hại thầy Bảy Ly còn có thể hiểu được lý do; có thể là thù hằn giữa hai môn phái hoặc cá nhân. Nhưng có điều những cô gái này chỉ thích làm tình với nhau mà không bao giờ họ nghĩ tới nam giới thì không thể nào hiểu nổi!

Đào còn biết; không những Nhung và Liên tới đây đùa rồn với nàng, mà họ còn lôi kéo cả con Mèo, người làm của nàng vào trò chơi này nữa. Những con người này quả thực kỳ lạ. Tuy nhiên, Đào bắt cần, nàng có thể là món đồ chơi của hai cô gái này cũng không sao, miễn là họ cho nàng nhiều tiền như bây giờ. Mỗi lần số tiền họ cho Đào cũng phải mua được mười mấy lượng vàng chứ không phải ít? Dù cho Đào có hầu hạ ông Sáu tới đâu chẳng nữa thì người chồng hờ này cũng đâu có nhiều của như vậy mà dấm dúi cho Đào được.

Nàng cầm bó bạc bảo Nhung:

- Cô cho con nhiều quá, con biết lấy gì trả ơn cô đây...

Nhung mỉm cười, ôm lấy Đào hôn vô miệng ngọt sốt:

- Như thế này không đủ hay sao.

Đào cũng ôm chặt lấy Nhung, nàng đã quen với cái lạnh tanh của da thịt người thiếu phụ này. Hơn nữa, tháng này Sài gòn nóng nực, ôm ấp da dẻ của Nhung đã làm Đào cảm thấy mát mẻ và có nhiều hứng thú. Nàng chưa kịp trả lời Nhung, bỗng nghe Liên hỏi:

- Bây giờ tôi muốn chị có bầu với thằng Tấn chị nghĩ sao?

Đào hơi khựng lại một chút, nàng nghĩ tới những lần ngủ với Tấn, tự nhiên băng khuôn, hỏi:

- Tại sao cô muốn như vậy?

Liên mỉm cười:

- Chắc chắn là phải có lý do rồi.

- Cô có thể nói cho con nghe được không?

- Có gì đâu mà phải giấu giếm. Chị thấy Nhung cũng có bầu phải không?

- Dạ thấy, nhưng thú thực con cũng không biết gì về cha của đứa bé trong bụng cô Nhung là ai cả.

- Là của thằng Tấn.

Đào ngạc nhiên kêu lên một tiếng thanh thốt:

- Sao kỳ lạ vậy?

Liên mỉm cười đánh ác.

- Giòng họ của thằng Tấn không thể nào sanh được hai đứa con. Bởi vậy ông bố của Tấn mới luyện một loại bùa để cải lại ý trời. Ông ta muốn Tấn có nhiều vợ để đẻ thực nhiều con, đứa con đầu tiên của Tấn đang nằm trong bụng Nhung; cái bầu nữa là của con người làm của anh ta. Chưa hết, còn một đứa nữa có thể trong bụng của một thiếu phụ nữa. Thú thực, hồi ấy vợ chồng tôi đang muốn giúp đỡ thằng Tấn tìm ra tung tích ông bố nó, vì ông ta đã chết rồi mà nay Tấn lại thấy ông ta trở về. Đâu có ai biết ông ta đã luyện được một loại

bùa có quyền thế vô song trong ma giới. Loại bùa này rất kinh khủng, nó làm cho Tấn điên loạn trong tình dục để thoả mãn những nguyện vọng điên rồ của ông ấy. Cũng vì chồng tôi vô tình nhúng tay vào việc này của ông ta nên anh ta đã bị hại bằng chính bàn tay tôi.

Đào không hiểu tại sao Liên lại giết chồng nên ngắt lời nàng.

- Tại sao cô lại giết chồng?

- Thực tình cũng do cha của thằng Tấn muốn dùng tay tôi giết chồng tôi chứ không phải tôi muốn thế.

- Ông ta làm thế nào?

- Hôm ấy chồng tôi đi làm, tôi ân ái với một người bạn trai trong phòng tắm thì cha thằng Tấn giết chết người tình của tôi, làm cho tôi bị kẹt trong bồn nước, không thể nào nhúc nhích được. ác ý của ông ta là để chồng tôi về thấy cảnh ấy mà trị tội tôi. Đúng như dự ịnh của ông ta, chồng tôi đã nổi giận khi trở về thấy cảnh tôi trần truồng nằm dưới người tình đã chết cứng trong bồn tắm. Anh ta bỏ mặc tôi cho tới chết; nhưng anh ấy đâu có ngờ được, vì thế mà tôi đã vô tình bước chân vào được ma giới để giết anh ta chết.

Đào lạnh mình run rẩy trước câu chuyện của Liên. Thế thì ra cô nàng này là ma chứ đâu phải là người. Nàng bủn rủn chân tay, mặt mày xanh xám. Hàm răng run lập cập và thân thể cứng đờ không còn cử động được nữa. Từ trước tới giờ, nàng cứ tưởng Liên và Nhung là môn đệ của một môn phái thần tiên nào. Ai ngờ họ là ma! Hèn gì phép thuật của họ cao cường tới như vậy. Người thế gian này làm gì có ai biết đẳng vân giá vũ như họ được chứ. Bây giờ mới phải làm sao. Đào còn đang sợ hãi, Liên lại lập lại câu hỏi lúc nãy:

- Vậy chị có bằng lòng có con với thằng Tấn không?

Dù đang sợ hãi tới tột cùng, Đào cũng thấy lạ vì sao nhất định Liên muốn nàng phải có bầu với Tấn nên hỏi lại:

- Tại...tại sao cô cứ nhất định muốn con có bầu với anh Tấn.

Liên gật đầu, trả lời:

- Phải rồi, tôi chưa nói cách trả thòi cha thằng Tấn của tôi ra sao cho chị nghe. Ông ta ỷ luyện được pháp thuật cao thâm, cải được số trời, nên tự tung tự tác; giết chết người tình của tôi, làm cho chúng tôi nhà tan cửa nát, vợ chồng ké chết trước người chết sau. Ông ấy dùng chính tay tôi giết chồng tôi thì bây giờ tôi cũng muốn cho thằng Tấn có thực nhiều con như ý ông ta muốn. Rồi sẽ đem hết những đứa con này về với ma giới. Để ông ta ở bên kia thế giới thấy rằng những đứa cháu của ông tạo ra được bằng bùa phép sẽ phải trở về với thế giới của bùa phép, chứ không sống được ở dương gian. Đó là tôi thể thiên hành đạo thôi. Cô có thể đem hết những đứa con của anh Tấn về với ma giới, nhưng có quan hệ gì tới việc con phải có bầu với anh Tấn hay không đâu?

- Tại chị chưa biết thôi. Dù cho là bùa phép thì cái gì cũng có sự giới hạn của nó. Công lực của cha thằng Tấn chỉ có thể giúp cho nó có được bốn cái thai nhi thôi. Bây giờ đã có ba cái xuất hiện rồi, còn thiếu một cái nữa, bởi vậy tôi mới muốn chị lãnh trọng trách này. Vì nếu để cho con Hương có thêm một cái bầu nữa thì chúng tôi không phải là 'địch thủ' của con nhỏ này. Và như thế chắc chắn thằng Tấn sẽ lại có một đứa con nữa.

Đào chợt nhớ ra Liên vừa nói Hương đã có bầu với Tấn nên hỏi:

- Lúc này cô nói con Hương nó đã có bầu với anh Tấn rồi cơ mà. Cô đã không phải là địch thủ của nó thì làm sao bắt con nó về ma giới được?

- Đúng như vậy, nhưng thằng Tấn thiếu may mắn, vì chính lão đạo sĩ Bấy Ly đã dụ con nhỏ Hương trục cái thai nhi ra luyện Thiên Linh Cái rồi còn đâu nữa.

Đào bần thần vì được nghe hết những oán thù của những người trong ma giới. Nàng không biết phải trả lời sao thì Liên đã nói:

- Tôi nói thực cho chị hay, tự hôm nọ tới nay, chúng tôi chưa bắt chị nhập ma giới vì còn có ý dùng chị cho việc này. Hơn thế nữa, khi chị chưa nhập ma giới thì còn có thể gần gũi được đám đạo sĩ kia, giúp tụi tôi tiêu trừ chúng nó. Vì kể từ tạo thiên lập địa tới giờ, cái đám đạo sĩ thối đó với người trong ma giới không thể nào đội trời chung được.

Đào mếu máo hỏi:

- Vậy sau khi con có bầu với anh Tấn rồi thì con phải theo cô về với ma giới à?

- Bộ chị không thích về với ma giới hay sao?

Nước mắt Đào chảy dài xuống hai má, nàng nói không nên lời:

- Cô cô ơi tội nghiệp con. Đừng bắt con chết. Con kiến còn ham sống, há gì con người. Xin cô làm phước tha cho con.

Cả Liên và Nhung cùng cười ha hả, tiếng cười rờn rợn như tiếng khóc của những oan hồn từ cõi xa xăm vọng về.

- Chúng tôi cũng chẳng ham đưa chị về ma giới làm gì Nhưng nhất định chị phải có bầu với thằng Tấn và cái thai nhi đó phải theo chúng tôi cho đủ số.

Đào mừng rỡ, sụp xuống lạy lia lịa. Miệng nàng lắp bắp thề nguyện:

- Con xin đội ơn các cô, con... con xin tình nguyện có thai với anh Tấn để các cô mang nó về ma giới mà tha mạng sống cho con. Con xin thề... thề có trời đất làm chứng...

Khi Đào ngừng đầu lên thì cả Nhung và Liên cùng biến mất tự bao giờ. Xấp tiền Nhung đưa cho nàng văng tung toé nằm ngổn ngang dưới đất. Đào nhảy vội lên giường, lấy chăn trùm kín đầu vì hình như nàng vừa nghe thấy tiếng cười thật đậm đặng của con Mẹo ở nhà dưới. Có lẽ cả Liên và Nhung cùng đang quần thảo với con nhỏ này chứ không có gì khác nữa. Nếu nó biết hai nàng này không phải là người, không biết nó có dám đùa rồn như vậy nữa hay không...

Khi mặt trời lên thực cao Đào mới thức dậy. Bây giờ nàng không còn thắc mắc gì về việc Nhung và Liên chỉ có thể xuất hiện về ban đêm nữa. Bởi vì nàng biết chắc rằng ma quỷ không thể nào dám hiện hình về ban ngày được. Đào nghĩ ngay tới việc phải tới nhà Tấn ngay. Nàng đang phân vân phải làm theo lời Nhung và Liên hay là phải thú thực mọi chuyện với Tấn.

Nhưng dù có làm theo lời Nhung và Liên, hay đi thú thực với Tấn thì cũng phải tới nhà chàng cái đã. Đào nghĩ có lẽ phải tùy cơ ứng biến, vì hai cô ả này không phải là tay vừa gì; tụi nó có thể giết chết nàng bất cứ lúc nào, dễ như

lấy đồ trong túi vậy.

Đúng mười hai giờ trưa, Đào tới nhà Tấn. Nàng đẩy cửa băng qua vườn mà không thấy bóng ai trong nhà. Cửa trước mở toang. Đào lên tiếng gọi mấy lần mà không có ai trả lời. Đánh bạo, nàng đi thẳng vô trong nhà, ngó vào mấy căn phòng cũng chẳng có bóng người nào. Bỗng nàng nghe thấy có tiếng mõ lốc cốc và tiếng phèng la ngoài vườn sau. Đào trở ra, đi vòng qua phía sau nhà. Thì ra mọi người tụ tập cả nơi đây trong chiếc am mới cất này.

Nàng thấy đủ mặt; từ thầy Hai Cơ, thầy Bảy Ly, Tấn, Hương và bảy người thanh niên lạ mặt nữa. Nàng đứng ngoài cửa am dòm vô. Hình như chẳng ai để ý tới Đào; mọi người đang tụng kinh một cách thực lạ lùng. Nàng để ý, Hương và bảy thanh niên lạ mặt ngồi chính giữa am thành một cái vòng tròn, còn Tấn đứng chính giữa cái vòng tròn ấy. Thầy Hai Cơ và thầy Bảy Ly ngồi cạnh nhau trước bàn thờ phía trong. Nói là bàn thờ chứ thực tình Đào chỉ thấy trên đó căng một giải lụa đen thui, nổi bật trên những bức tường sơn đỏ chói.

Tự nhiên nàng rung mình vì khung cảnh ở đây có vẻ kỳ bí quá. Tiếng mõ và phèng la là do thầy Bảy Ly và thầy Hai Cơ đánh; nàng thấy thầy Hai Cơ gõ mõ một hồi thì thầy Bảy Ly đánh phèng la một tiếng thật ăn nhịp với nhau.

Khi thầy Hai Cơ gõ mõ thì Hương và bảy thanh niên cùng đọc một câu kinh mà Đào nghe chẳng hiểu ý nghĩa là gì cả. Hình như đó là một câu chú gì chứ không phải là kinh Phật như trong chùa nàng thường đi lễ. Còn mỗi lần thầy Bảy Ly gõ phèng la là tới lượt Tấn đọc một tràng dài cũng những câu Đào chưa bao giờ được nghe cả. Đọc xong, Tấn phủ phục xuống vái một lạy dài, trong khi thầy Hai Cơ lại gõ mõ cho Hương và bảy thanh niên kia đọc câu kinh.. của mình.

Đứng coi một lúc, bỗng Đào giật mình vì khuông lụa đen treo trên bàn thờ bỗng lay động như có gió thổi mạnh. Rồi nàng kinh ngạc vì nhìn thấy trên đó từ từ hiện ra một chữ bùa. Chữ bùa hiện ra thực lơ mờ rồi lại từ từ biến mất.

Ngay lúc ấy, tiếng phèng la, tiếng mõ, tiếng niệm chú bỗng nổi lên cùng một lúc thực mau, nhưng rất đều rồi im bặt. Mọi người không ai nói một lời nào và ở vị trí bất động. Tự nhiên Đào thấy một sự im lặng đáng sợ, nàng rón rén bước lên nhà trên ngồi chờ. Chỉ một lúc sau, có tiếng ồn ào cười nói của nhiều người từ sân sau vọng lên và chẳng mấy chốc mọi người đã lên tới nhà ngoài.

Tấn nhìn thấy Đào ngồi đó, ngạc nhiên hỏi:

Ủa, chị Đào, chị tới hồi nào vậy?

- Dạ, em cũng mới tới đây thôi. Thấy mọi người bận tụng kinh nên em lên đây ngồi chờ.

Thầy Bấy Ly cũng vừa bước tới, ông nhìn thấy Đào mừng rỡ nắm lấy tay nàng.

- Con tới đây lâu chưa?

Đào mỉm cười, nói:

Dạ, thưa thầy con cũng mới tới thôi.

- Con tới có chuyện gì không?

Đào chưa kịp trả lời thì thầy Hai Cơ cũng vừa đi tới.

Ông đứng sững nhìn Đào trân trân làm nàng đâm hoảng.

Nàng liền cúi đầu chào.

- Thưa thầy khoê không ạ.

Thầy Hai Cơ gật đầu, ông không trả lời câu hỏi của nàng nhưng lại bất ngờ hỏi:

- Xin lỗi có phải cô vừa đi đám ma nào về hay không?

Đào ngơ ngác lắc đầu.

-Thưa thầy đâu có con mới ngủ dậy đây thôi mà. Tại sao thầy lại hỏi con như vậy?

Thầy Hai Cơ không trả lời Đào lại quay qua hỏi thầy Bấy Ly:

- Thầy có nhìn thấy gì không?

Thầy Bấy Ly vạch mí mắt Đào ra coi, ông run run nói:

- Không lý là như vậy sao?

Thầy Hai Cơ mỉm cười.

- Thầy cũng thấy rồi à?

Tấn đứng cạnh không hiểu hai ông thầy này tự nhiên nói cái gì úp úp mở mở, chàng tò mò hỏi thầy Hai Cơ:

- Thầy thấy cái gì vậy hả thầy?

- Trên người cô Đào có tử khí. Nếu cô ấy không có đi dự đám ma thì chắc có chuyện rồi.

Đào rùng mình, nàng không ngờ thầy Hai Cơ giỏi như vậy. Như thế là ông đã biết nàng có liên hệ với ma giới rồi. Bây giờ phải làm sao đây. Có nên nói thực hay không. Tuy nhiên, nàng vẫn sợ quyền phép của Nhung và Liên. Nếu nói thực ra, đám đạo sĩ này không giúp gì được nàng là kể như chết chắc. Còn bây giờ coi bộ muốn qua mặt thầy Hai Cơ chắc cũng không phải là dễ rồi. Đào run run nói:

- Thầy ơi thầy đừng làm cho con sợ nhe.

Thầy Hai Cơ nghiêm nét mặt nói:

- Cô phải nói thực, vì chưa có ai liên hệ với loài ma quỷ mà không bị chúng hại đâu. Chúng tôi chỉ muốn giúp cô thôi.

Đào chưa kịp nói gì lại nghe thầy Bấy Ly bảo:

- Nếu con không nói thì không xong đâu. Con đã tới với thầy từ lâu làm sao thầy có thể để cho ma quỷ nó hại con được.

Đào chợt nhớ tới những việc Liên nhờ nàng hại thầy Bấy Ly, bất giác mặt nàng xanh lại, chân tay run lẩy bẩy. Bây giờ nói hết ra chưa chắc gì ông ta đã giúp

nàng, không chừng lại còn quay lại hại nàng nữa. Những lần đưa thầy Bầy Ly tới tiệm tắm hơi của con Lý kết quả đã thấy rõ? Người ông hôm nay phờ phạc. Đã nhiều lần ông than với Đào là bị đau lưng và chân tay uể oải. Hôm vừa rồi, ông đã chẳng nhờ Đào đi sắc mấy thang thuốc cường dương bổ thận là gì. Hơn thế nữa, nàng mà nói luôn cả cái vụ ông dụ Hương lấy bào thai của Hương ra luyện Thiên Linh Cái thì kể như chuyện nổ tùm lum. Không biết lúc ấy chuyện gì sẽ xảy ra. Bỗng Đào nghe thầy Hai Cơ nói:

- Phải rồi, cô Đào là thân chủ của thầy, thầy có nhiệm vụ phải lo cho cô ta mới được. Bây giờ tốt nhất là thầy dắt cô ta xuống am, hai thầy trò nói chuyện với nhau đi. Nếu có cần gì tôi sẽ giúp thầy một tay. Không để cho Đào trả lời có ưng chịu hay không, thầy Bầy Ly lôi Đào ra sau vườn ngay. Ông dẫn nàng vô trong am, đóng cửa lại cẩn thận rồi ôm lấy nàng hỏi:

- Con làm sao rồi.

Tự nhiên nước mắt Đào trào ra, nàng khóc tức tưởi một cách dễ dàng. Thầy Bầy Ly hôn lên môi nàng nhè nhè như dỗ dành cô tình nhân nhỏ bé của mình.

Cứ từ từ nói cho thầy nghe đi Đào. Không có chuyện gì phải sợ cả. Trong đời thầy bắt hàng trăm con ma, không lý lại để mấy con tà chó này hại con được hay sao?

Đào thấy có lẽ bây giờ là lúc thuận tiện nhất nói hết sự thực cho thầy Bầy Ly nghe, vì dù sao cũng không thể qua mặt ông ta được nữa rồi. Tuy nhiên, nàng nghĩ nếu không nói chuyện mình đem ông ta tới nhà Lý có ý hại ông, làm sao ông ấy biết được. Nghĩ vậy nên nàng thỏ thẻ nói hết ý đồ của Liên cho ông ta nghe. Dĩ nhiên là nàng dấu bớt chuyện dùng mỹ nhân kế hại ông rồi.

Nghe xong, thầy Bầy Ly tá hoả. Mặt ông xanh lại như tàu lá Ông run run bảo Đào:

Thầy phải cảm ơn con đã thực tình nói hết vụ này cho thầy nghe. Quả thực không ngờ mấy con quỷ cái ấy lợi hại như vậy. May mà lúc này con không khai hết câu chuyện này trước mặt mọi người, nếu không chính thầy cũng mang họa về cái vụ trục bào thai của con Hương ra luyện Thiên Linh Cái nữa. Bây giờ, dù muốn hay không, con cũng phải giúp thầy giết chết hai con yêu tinh này thì thầy trò mình mới có đất sống, chứ không phải chơi.

Đào cũng run run nói:

- Nhưng thầy ơi, con sợ tội chúng nó lắm. Nếu chúng biết con phản chúng, thế nào chúng nó cũng: giết con.

Thầy Bầy Ly ghì chặt Đào trong lòng như để san sẻ lòng can đảm cho nàng.

- Con đừng sợ, thầy đã cố cách. Chúng nó sẽ không thế nào biết được con phản chúng đâu.

- Con phải làm sao?

- Chúng mình tương kế tựu kế thôi.

- Kế như thế nào hả thầy?

- Bây giờ con vẫn cứ trả vờ như nghe lời chúng nó tới đây để dụ dỗ thằng Tấn cho chúng nó tin con. Đồng thời thầy cho con luyện một chữ bùa, cứ mỗi khi gặp chúng là con tưởng tới chữ bùa đó và nhìn ngay vô chính giữa hai con mắt nó. Chỉ cần chín lần là thầy ở đây lập trận giết nó dễ như trở bàn tay mà tội nó không biết con hại chúng nó.

Đào sợ hãi hỏi:

- Nhưng con học chữ bùa đó chúng nó có biết không?

Nếu luyện ban đêm thì chúng nó biết, còn mình làm ban ngày là lúc dương khí bao trùm trời đất, ma quỷ không sao hay được.

- Nhưng khi con gặp chúng nó vào ban đêm, tưởng chữ bùa đó nhìn chúng thì lộ rồi còn gì.

- Nếu con vẽ ra giấy hoặc điểm bằng tay thì chúng biết ngay. Nhưng con chỉ tưởng trong trí thôi thì chúng không thế nào đọc được tư tưởng mình. Cũng vì vậy mà mình cần tới chín lần. Nếu thầy vẽ ra giấy đưa con dán vô lưng chúng thì đã xong ngay rồi.

Nghe thầy Bầy Ly giải thích, Đào mừng rỡ ôm cứng lấy thầy hôn tới tấp lên mặt mũi ông ta. Tay thầy Bầy Ly cũng đã luồn vô trong quần nàng tựa bao giờ. Bàn tay ông run rẩy trong đũng quần làm nàng khao khát hơn nữa. Bỗng Đào nghĩ ra một chuyện; tại sao không nhân cơ hội này bắt thầy Bầy Ly thâm nàng làm đệ tử để học hết phép thuật của ông ta có phải là một công đôi ba chuyện hay không. Nhất là sự liên hệ về tình dục của nàng với ông như vậy rồi làm sao ông từ chối được.

Nàng thỏ thẻ bên tai ông.

- Thầy ơi. con không muốn học một chữ bùa đó đâu. Nghe Đào nói, thầy Bầy Ly giật mình hỏi lớn:

- Tại sao vậy?

Đào biết nàng nói ầm ờ làm ông ta hiểu lầm nên nói ngay:

- Con không muốn học một chữ bùa đâu, con muốn học thực nhiều cơ.

Thầy Bầy Ly vụt cười ha hả, có vẻ sảng khoái lắm. Ông nâng nặt nàng lên hôn mạnh vô miệng nàng. Đào cố cong người lên ép sát vô thân thể ông hơn nữa. Một lúc sau, Đào nhẹ nhàng đẩy ông ra hỏi nhỏ.

- Có chịu không?

Thầy Bầy Ly hăng hái, nói:

- Nhất định, nhất định rồi cưng ơi.

Đào ỏn ẻn, nói:

- Có chắc không đó?

- Tại sao lại không cơ chứ. Thầy Hai Cơ vừa thu thẳng Tấn làm đệ tử. Như con đã biết; ta đã phải mất cả một con Hắc Xà cho con Hương để đổi lấy cái bào thai của nó mà luyện Thiên Linh Cái. Sự thực thì cái bào thai đó đâu có đáng giá bằng con Hắc Xà của ta cơ chứ. Đó chỉ là ta muốn len thâm con Hương làm đệ tử thôi, như vậy tai mắt mình mới có được ở khắp mọi nơi chứ. Bây giờ con

lại chịu làm đệ tử ta nữa rồi, lo gì đất Sài Gòn này lọt vô tay ai được. Lúc ấy thả cửa chúng ta làm ăn. Đào mừng rỡ, nàng không ngờ mộng ước lại đạt thành dễ dàng như vậy. Vừa định nói lời cảm ơn thì thầy Bấy Ly đã nói tiếp:

- Bây giờ như thế này, hàng ngày con cứ tới đây dụ thẳng Tấn đi chơi như dự định của mấy con quỉ cái đó. Đồng thời mỗi ngày ta luyện cho con một chút về bùa ngải. Nhưng tuyệt đối không cho ai hay gì về chuyện hai con quỉ cái này cả, cứ nói là thỉnh thoảng có người tới trong giấc mộng làm tình với con. Như thế dù trong người con có thoát ra yêu khí thì thầy Hai Cơ cũng chỉ tưởng loài yêu chồn, yêu cáo nào về phá phách tâm thường như vẫn gặp đó thôi. Ta cũng sẽ nói thực với thầy Hai Cơ là dạy con tưởng chữ bùa để ếm vô chúng mà thâm phục chúng nó. Chắc chắn thầy Hai Cơ sẽ không để ý nữa đâu... Hình như có người đang tới, thôi cứ như vậy mà thi hành nghe.

Nói xong, thầy Bấy Ly buông Đào, ra mở cửa. Thầy Hai Cơ và Tấn cũng vừa tới cửa am. Thầy Bấy Ly nói:

- Tưởng chuyện gì, ai ngờ chỉ có con yêu chó quấy nhiễu trong khi cô ta ngủ thôi mà. Con sẽ chỉ cho cô Đào luyện chữ bùa, thùng thẳng cô ấy ếm vô mình nó, rồi mình bắt y về giữ nhà lấy phước.

Thầy Hai Cơ cười khà khà, nói với Đào:

- Chỉ có thể thôi mà cũng làm cô kinh hoảng phải không. Chuyện này nhỏ thôi, cứ để thầy Bấy Ly lo cho.

Đào nhớ lời thầy Bấy Ly dặn về vụ tương kế tựu kế nên nhìn Tấn nói:

- Anh Tấn giúp em vụ này được không?

Tấn nhìn Đào hỏi:

- Chị cần chuyện chi?

Anh chở em lên cầu xa lộ coi miếng đất. Em đi một mình sợ lắm.

- Bộ chị tính mua đất cất nhà à?

Đào gật đầu.

- Dạ, em có con bạn có miếng đất ngay dưới chân cầu Xa lộ Biên Hoà. Y thua cá ngựa nên tính bán rẻ, mình nhân cơ hội này mua kiếm lời. Anh đi với em nhé. ..

Tấn vô tình bằng lòng ngay, chàng nói:

- Được chứ sao không, từ ngày mẹ tôi mất tới giờ, cứ lẩn quẩn trong nhà hoài. Hôm nay nhân cơ hội này ra ngoài một chút cho khuây khoả cũng tốt. Bộ~chị có hẹn người bạn ở đó sao.

- Dạ không, cô ta đưa chìa khoá nhà cho em. ở đó chỉ có một căn nhà nhỏ bỏ không giữa bãi mía; cô ấy thấy đất bỏ trống nên cho người ta trồng chút đỉnh kiếm tiền thôi.

- Vậy chúng mình đi liền bây giờ hả?

Đào vui vẻ.

- Dạ... dạ cảm ơn anh.

Tấn chở Đào vòng xuống Thị Nghè, qua ngã tư Hàng Xanh queo ra xa lộ. Gió ở đây thực mát, chàng hít mạnh làn không khí trong lành mà cảm thấy tâm hồn sáng khoái vô cùng. Đi tới cầu Xa Lộ Biên Hoà, Tấn hỏi Đào:

- Chỉ đường cho anh đi, miếng đất ấy ở đâu.

Đào cười khúc khích.

- Bây giờ không dám dẫn anh. Em định mua một vườn cao su ở quá quận trường Võ Bị Thủ Đức lận, lúc nãy nói thực sợ anh không chịu đi.

Tấn cười hì hì, trách yêu.

- Thiệt ớnh cái bà này, nếu tôi không lo đồ đầy bình xăng là có châu năm đường rồi.

Đào ép sát bộ ngực vô sau lưng Tấn, chồm tới trước cắn nhẹ vô cổ chàng, n lợm nói:

- Bất quá em ngủ với anh trên xa lộ là cùng chứ gì.

Tấn cười sằng sặc:

- Em biết bây giờ là thời kỳ thiết quân luật. Lính đi tuần thấy hai đứa lui khui bên bờ ruộng họ bắn nát đầu chứ. Đào chỉ tay về ruộng mía phía trong, nói:

- Thì em đưa anh vô ruộng mía kia kìa, có ai nhìn thấy tội mình đâu mà sợ. Như vậy lại càng kín đáo nữa, ban ngày cũng không ai thấy chứ đừng nói ban đêm.

Những cố tình kích thích của Đào đã làm cho Tấn không thể nào chịu nổi nữa. Chàng thấy xa lộ vắng hoe, không có chiếc xe nào lên xuống nên vòng một tay ra sau. Tự nhiên chàng thêm nói tục:

- Em mà đưa anh vô đó đêm nay thì anh sẽ trói em lại căng ra giữa trời cho muỗi nó đốt.

- Em mặc nhiều quần áo đâu có sợ.

- Anh phải lột hết quần áo em ra chứ.

Đào nhây nhúa, nói:

- Nếu vậy em cũng lột hết quần áo anh ra.

Vừa nói nàng vừa rà bàn tay đang ôm trên bụng Tấn xuống dưới. Tấn hơi co người lại, tay lái chàng chệnh choạng nên la lên:

- Coi chừng em làm anh nóng người lên té bò càng cả hai đứa bây giờ.

Đào lại cười khúc khích.

- Chứ không phải anh cứng ngắt rồi à. Tới đó rồi anh biết em.

Tấn trả đũa:

- Chưa biết đũa nào biết đũa nào đâu.

Đào cười ha hả, bảo Tấn:

- Tới rồi, anh đi chậm chậm lại quẹo vô phía này đi.

Tấn giảm tốc độ, cho xe chạy chậm chậm vô con đường đất đỏ chạy dài theo những hàng cây cao su xanh um. Chỉ vài phút sau Đào lại chỉ cho chàng nột căn nhà gỗ cũ kỹ phía trong, nói:

- Anh tới căn nhà đó đi, chúng mình để xe đó rồi đi một vòng coi cái vườn này có đáng giá không.

Có ai ở đó không em?

- Không, căn nhà đó bỏ trống.

Tấn ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao người ta cất nhà lại bỏ trống uống quá vậy?

- Không phải không có chỗ dùng đâu anh. Căn nhà này cất lên để cho công nhân có chỗ nghỉ trưa và ăn uống khi làm việc thôi. Hết giờ họ lại về chứ không có ai ở đó.

Xe cũng vừa tới mái hiên, Tấn dừng xe lại theo Đào vô căn nhà trống trơn. Chỉ có một cái giường lớn làm bằng mấy tấm ván ép đóng sọt trên mấy con ngựa gỗ kê bên dưới. Phía trên không có mùng mền chăn chiếu gì cả, nhưng có lẽ nhiều người đã nằm trên tấm ván này nên nó lún lợng. Tấn hỏi:

- Sao giờ này không có ai?

- À, giờ này công nhân về hết rồi. Mặt trời cũng xuống khỏi ngọn cây rồi còn gì. Tới sáng mai mới trở lại.

Tấn dục:

- Nếu vậy chúng mình cũng đi coi mau mau lên không có trời tối rồi.

Đào bỏ chiếc bóp xuống giường, bất thành nhin quay lại ôm lấy Tấn, cười khúc khích thực đậm đặng.

- Anh tưởng em cho anh về liền bây giờ hả. Trên xa lộ anh làm cho em nóng ran cả mình mấy có biết không, bây giờ phải bắt đền đi. Anh trói em căng ra như lúc nãy nói đi, chúng mình ngủ ở đây tối nay đó.

Tấn cũng ôm lấy Đào, cười hì hì:

- Trói thì trói chứ sợ gì.

Chàng chưa nói xong đã bị Đào kéo xuống giường, quần áo của cả hai người bặt tung ra, rơi tơi tả xuống chân giường. Đào rít lên ngay từ phút đầu, nhưng chỉ một phút sau nàng nhồm dậy bảo Tấn:

- Chúng mình ra ngoài gốc cây cao su nhé anh.

Tấn chưa kịp trả lời, Đào đã xô chàng ra, nhảy tới góc nhà, cúi xuống nhặt manh chiếu ai để đó, rồi chạy thực nhanh ra ngoài vườn cao su. Tấn nhìn thấy thân thể trắng muốt, no tròn của Đào và nhất là bộ ngực vĩ đại nhảy tung tung theo những bước chân của nàng, chàng không chịu nổi nữa rượt theo ngay...

Bóng tối đã chảy dài từ những gốc cây lan ra khắp nơi trong vườn cao su. Đào và Tấn vẫn ôm nhau quần thảo như quên hết thời gian trôi qua thực mau. Không biết bao nhiêu lần thay nhau, kẻ nằm trên người nằm dưới giữa khung trời thiên nhiên đầy tiếng chim chóc nên thơ này.

Lúc bóng tối lan tràn ngập lối thì Nhung và Liên ở trong buồng đang phóng tầm mắt nhìn cảnh cụp lặc giữa Tấn và Đào một cách thích thú. Liên bảo Nhung: .

- Mà coi, chúng nó làm ăn như thế kia, tao bảo đảm chỉ nội tối nay con Đào phải có bầu với nó thôi. Không ngờ cha thằng Tấn luyện được phép giúp nó khỏe tđi như vậy.

Nhung cười hì hì:

- Chẳng cần phải có phép thần thông gì, thằng Tấn bản thân của nó đã như thế rồi. Hồi tao còn bồ với nó, khi nó đê được tao ra rồi, có khác gì bây giờ đâu.

- Mà nhìn cái mặt con Đào kia, mắt nó nhắm nghiền, miệng há ra rên n, có lẽ y chịu không nổi với thằng quỷ này đâu Thân thể nó cong cớn vặn vẹo dữ quá. Hai tay y còn bấu chặt lấy mình mấy thằng Tấn như muốn xé thằng nhỏ ra từng mảnh vậy đó. Tao nghĩ dù cho hôm nay không phải là ngày rụng trứng của nó, với sự kích thích này thế nào tning cũng rụng thôi, làm gì mà không có bầu được chứ.

Nói xong Liên cười ha hả đắc ý, nàng dơ hai tay lên trời như chiến thắng đã đạt được. Bộ ngực no tròn cong lên nở trộ dưới làn áo mỏng. Nhưng cũng chồm lên, nàng luồn cả hai tay vô mình Liên, nâng bộ ngực ngút ngàn và vục mặt vô đó Hai nàng con gái cuốn lấy nhau như xay bột. Gió lạnh thoát ra từ hai thân thể xoáy tròn trong căn phòng, rít lên những âm thanh thực ghê rợn.

Bỗng Liên bảo Nhung:

- Bây giờ đã đến lúc chúng mình dắt con Tú Trinh vô ma giới rồi. Tao thấy cái bầu của nó với thằng Tấn cũng đã lớn bộn rồi đó mà.

Liên vui mừng cười ha ha.

- Chúng ta đi thôi chứ còn chần chờ gì nữa. Ma giới lại có thêm người rồi ha ha ha...

KẾT THÚC Hơn tháng sau ngày Đào ngủ với Tấn tại vườn cao su Biên Hòa, Đào đã đi thử máu và biết chắc là nàng đã có bầu với Tấn. Nàng vội vàng tới nhà chàng ngay. Đồng thời trong thời gian này, Đào đã ếm được chữ bùa của thầy Bẩy Ly dạy nàng vô không những Liên và Nhung mà cả Tú Trinh nữa. Vì sau khi Tú Trinh bị Nhung và Liên dẫn dụ vô ma giới thì nàng đã trốn nhà đến ở chung với Liên và Nhung rồi.

Còn thầy Hai Cơ sau khi lo chu toàn cho Tấn, ông vội vã lên đường trở về hang

động ở Thất Sơn tu hành ngay. Vì ông biết rằng; với tài sức của Tấn bây giờ, những loài yêu cỏ chung quanh đó chẳng làm gì được chàng nữa. Và lại, ông còn bấy đệ tử đã được xuất sư cũng vào hàng khá ở gần vùng Tấn cương. Nếu xảy ra chuyện gì, các sư huynh đệ giúp đỡ lẫn nhau nên ông mới yên tâm trở về Thất Sơn tiếp tục tu hành. Ông cũng đã ưng, nếu hai con ma nữ lúc trước trở lại một mình Tấn cũng thừa sức giết chúng nó rồi. Bây giờ là lúc ông phải trở về tiếp tục tu hành để chờ ngày theo chân các vị Phật Tổ.

Còn sáng nay khi Đào tới nhà Tấn báo tin cho chàng biết kết quả của bác sĩ là nàng có con với chàng thì Tấn rất mừng rỡ. Chàng công bố luôn với mọi người là sẽ làm đám cưới với Đào ngay và Đào cũng hứa với Tấn là nàng bỏ rơi ông Sáu liền khi ông ta về kỳ này. Đào không còn tiếc rẻ gì ông già này nữa vì thực sự bây giờ nàng đã có cả bạc triệu trong tay do Liên và Nhung cho.

Thầy Bấy Ly cũng được Đào cho biết riêng là đã ếm đủ chín lần chữ bùa vô Liên, Nhung và Tú Trinh nữa. Ông vui mừng sai Tấn lập trận ngay đêm nay để quyết giết hết những con yêu nữ đã biết quá nhiều về ông. Đúng nửa đêm, bàn thờ đã được thiết lập xong. Từ hồi sáng, thầy Bấy Ly đã cốt tình giữ Đào ở lại nhà Tấn vì ông biết rằng để nàng đi tối nay là tội yêu nữ kia sẽ làm thịt nàng liền.

Lúc ấy ông kêu Đào và Tấn vô am nói hết mọi việc cho Tấn nghe, vì mọi chuyện không còn gì phải giấu giếm gì nữa. Duy chỉ có một điều, ông nói bớt đi số thai nhi cha Tấn có thể hỗ trợ chàng trong việc làm tình với phụ nữ: Thay vì bốn ông nói có ba thôi, vì ông đã bảo Đào dấu nhẹm chuyện ông trực thai nhi của Hương để luyện Thiên Linh Cái. Tấn nghe xong cũng bán tín bán nghi vì chàng không tin tưởng ở thầy Bấy Ly bao nhiêu.

Đúng nửa đêm. Trước bàn thờ hương trầm nghi ngút. Thầy Bấy Ly để Đào trần truồng nằm ngửa trước mặt: Ông đã bảo Tấn ngồi áng ngữ trước am. Phía trong chỉ có mình ông và Đào. Lúc thầy Bấy Ly làm phép thì cả Liên, Nhung là Tú Trinh cùng nóng như lửa đốt vì các nàng cũng vừa biết Đào đã có bầu, nhưng không ai tới gần Đào được, vì chẳng những có thầy Bấy Ly mà còn Tấn luôn theo sát bên mình Đào. Cả ba chỉ chờ Đào ra khỏi nhà Tấn là hốt hồn nàng liền. Tới khi thấy Đào cởi bỏ quần áo nằm giữa trận pháp của thầy Bấy Ly thì hết hồn, nhưng cũng chưa biết chuyện gì sẽ xảy ra. Tất cả đã định bàn tính liệu một phen, xông vô cướp người, nhưng lại thấy Tấn cởi trần ngồi ngay trước am với chữ bùa sáng ngời trên ngực, nên chỉ dám núp trên cây si sau

nhà nhìn xuống.

Lúc ấy, sau khi thầy Bầy Ly đọc kinh kệ một hồi, làm phép và ếm bùa vô một ly nước lạnh. Đưa cho Đào rồi nói:

- Con hớp một ngụm thực lớn, khi nghe thầy hô phun thì con ráng lấy hết sức phun hết ngụm nước trong miệng lên trời. Nhớ là phun cho hết và càng mạnh càng tốt, hãy nhắm mắt lại và mặc kệ cho nước rớt xuống mặt cũng không sao.

Nói xong, thầy Bầy Ly bắt ấn niệm chú, đợi cho Đào ngậm nước trong miệng, thầy thét lên thực lớn:

- Phun ?

Đào nín thở, phun mạnh ngụm nước trong miệng lên không. Ngay lúc ấy, thầy Bầy Ly dùng hai ngón tay trỏ và giữa, duỗi thẳng làm kiếm, chặt ngang luồng nước vừa phun lên trong miệng Đào đứt làm hai đoạn.

Ngoài sân, có tiếng thét nghe rợn người. Tự nhiên trời đang quang đãng lại nổi lên một tròng sấm động vang ầm, kéo dài ra mãi tận chân trời. Tấn đang ngồi tọa thiền trấn trước am, giật nảy mình vì nhìn thấy có ba thân thể thiếu nữ từ trên ngọn cây si lao xuống nămtrợn mắtdẫy đành đạch, cả ba cùng trần truồng. Chàng nhìn rõ hai cô trong số ba người đó có bầu. Tấn hoảng hết tiến lại gần và tá hoả nhận ra cả ba người là ai. Một nàng có chiếc bầu thực lớnnhìn Tấn thẳmnão thì thảo, giọng nàng vì vu như từ cõi xa xăm vọng về:

- Anh Tấn ơi, ngàn đời em vẫn yêu anh. Âu cũng là số trời không ai cãi được. Giòng họ anh chỉ có thể có một đứa con thôi... Muốn thêm cũng không được... mà... muốn... bớt... cũng... cũng... cũng... không xong...

Lúc ấy thầy Bầy Ly và Đào cũng đã chạy ra. Ba cái xác chết từ từ chảy thành nước biển vào lòng đất làm Tấn ngơ ngác như người mất hồn. Bây giờ thì chàng đã hiểu rồi.

Đứa con duy nhất của giòng họ chàng đang nằmtrong bụng Đào Tấn ôm lấy Đào, nước mắt trào ra ướt đầm khuôn mặt. Bỗng chàng nhớ tới Hương, vội vàng chạy vô nhà tìm kiếm nhưng không thấy nàng đâu, Tấn kêu lớn:

- Hương... Hương... Hương ơi...

Thầy Bầy Ly vội chạy lại giở nắp giếng sau nhà, nhưng con Hắc Xà cũng đã biến mất. Thầy nói nho nhỏ:

- Ý trời đúng là ý trời!

_END_OF_CHAPTER_